# यजुर्व्वेदीयकठोपनिषत् ।

परमहंसपरिव्राजकाचार्य्यश्रीशङ्करभगवत्कृत

भाष्यसहिता

श्रीशुद्धानन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यभगवतानन्द-

ज्ञानकृतभाष्यटीका

पद्मज्ञानां

कलिकातानगरे

श्रीयुतबाबुभुवनचन्द्र वसाकसंस्थापित

संवादज्ञानरत्नाकराख्ययन्त्रे

तद्द्वारैव मुद्रिता ।

इंराजी १८७२ सा १२७९ साल ।

निमतलाघाट ष्ट्रीट ८ संख्यक भवन ।

ॐ तत्सत् ।

यजुर्वेदीयकठोनिषद्भाष्यम् ।

ओं परमात्मने नमः । ओं नमो भगवते वैवस्वताय मृत्यवे ब्रह्मविद्याचार्य्याय नचिकेतसे च । अथ काठोपनिषद्वल्लीनां सुखार्थप्रबोधनार्थमल्पग्रन्था वृत्तिरारभ्यते । सदेर्धातोर्विशरणगत्यवसादनार्थस्योपनिपूर्व्वस्य क्विप्प्रत्ययान्तस्य रूपमुपनिषदिति । उपनिषच्छब्देन च व्याचिख्यासितग्रन्थप्रतिपाद्यवेद्यवस्तुविषया विद्योच्यते । केनपुनरर्थयोगेनोपनिषच्छब्देन विद्योच्यत इति । उच्यते । ये मुमुक्षवो दृष्टानुश्राविकविषयवितृष्णाः सन्त उपनिषच्छब्दवाच्यां वक्ष्यमाणलक्षणां विद्यामुपसद्योपगम्य तन्निष्ठतया निश्चयेन शीलयन्ति तेषामविद्यादेः संसारबीजस्य विशरणाद्हिंसनाद्विनाशनादित्यनेनार्थयोगेन विद्योपनिषदित्युच्यते । तथा च वक्ष्यति । निचाय्य तं मृत्युमुखात्प्रमुच्यत इति पूर्वोक्तविशेषणान्मुमुक्षून् वा परं ब्रह्म गमयतीति ब्रह्मगमयि

यजुर्वेदीयकठोपनिषद्भाष्यटीका ।

ओं । धर्म्माधर्म्माद्यसंस्पृष्टं कार्य्यकारणवर्जितम् । कालादिभिरविच्छिन्नं ब्रह्म यत्तन्नमाम्यहम् ॥१॥

यः साक्षात्कृतपरमानन्दो यावदधिकारं याम्ये पदे वर्त्तमानो कर्त्तृब्रह्मात्मतानुभवबलतो भूतयातनानिमित्तदोषैरलिप्त-

ॐ उशन् ह वै वाजश्रवसः सर्व्ववेदसन्ददौ ।

त्वेन योगाद्ब्रह्मविद्योपनिषत् । तथा च वक्ष्यति । ब्रह्म प्राप्तो विरजोऽभूद्विमृत्युरिति । लोकादिब्रह्मयज्ञोऽग्निस्तद्विषयाया विद्याया द्वितीयेन वरेण प्रार्थ्यमानायाः स्वर्गलोकफलप्राप्तिहेतुत्वेन गर्भवासजन्मजराद्युपद्रववृन्दस्य लोकान्तरे पौनःपुन्येन प्रवृत्तस्यावसादयितृत्वेन शैथिल्यापादनेन धात्वर्थयोगादग्निविद्याप्युपनिषदित्युच्यते । तथा च वक्ष्यति । स्वर्गलोका अमृतत्वं भजन्त इत्यादि । ननु चोपनिषच्छब्देनाध्येतारो ग्रन्थमप्यभिलपन्ति । उपनिषदमधीमहेऽध्यापयाम इति च । एवं नैष दोषोऽविद्यादिसंसारहेतुविशरणादेर्धात्वर्थस्य ग्रन्थमात्रेऽसम्भवाद्विद्यायाञ्च सम्भवात् । ग्रन्थस्यापि तादर्थ्येन तच्छब्दोपपत्तेः । आयुर्वै घृतमित्यादिवत् । तस्माद्विद्यायां मुख्यया वृत्त्योपनिषच्छब्दो वर्त्तते । ग्रन्थे तु भक्त्येत्येवमुपनिषन्निर्व्वचनेनैवविशिष्टोऽधिकारी विद्याया उक्तः । विषयश्च विशिष्ट उक्तो विद्यायाः परं ब्रह्म प्रत्यगात्मभूतं प्रयोजनञ्चास्या उपनिषद आत्यन्तिकी संसारनिवृत्तिर्ब्रह्मप्राप्तिलक्षणा । सम्ब-

न्धश्चैवम्भूतप्रयोजनेनोक्तः ।

स्वभाव आचार्य्या वरप्रदानेन परब्रह्मात्मैक्यविद्यामुपदिदेश । यस्मै चोपदिदेश ताभ्यां नमस्कुर्व्वन्नाचार्य्यभक्तेर्विद्याप्राप्त्यङ्गत्वं दर्शयति॥ ओं नमो भगवते वैवस्वतायेति॥ अथशब्दो मङ्गलार्थः॥ चिकीर्षितं प्रतिजानीते। काठकेति ननूपनिषदो वृत्तिर्नारब्धव्या प्राणिनां कामकलुषितचेतसामुपनिषच्छ्रवणात्पराङ्मुखत्वाद्विशिष्टस्याधिकारिणो दुर्न्निरूपत्वाद्ब्रह्मणश्च सत्यस्य कर्म्मण एव निवृत्तेरुपनिषज्जन्यविद्याया निष्प्रयोजनत्वाज्जीवस्य च संसारिब्र-

तस्य ह नचिकेता नाम पुत्र आस ॥१॥

न्यस्यैवम्भूतप्रयोजनेनोक्तोऽतो यथोक्ताधिकारिविषयप्रयोजनसम्बन्धाया विद्यायाः करतलन्यस्तामलकवत्प्रकाशकत्वेन विशिष्टाधिकारिविषयप्रयोजनसम्बन्धा एता वल्ल्यो भवन्तीत्यतस्ता यथा प्रतिभानं व्याचक्ष्महे। तत्राख्यायिका विद्यास्तुत्यर्था॥ उशन् कामयमानो ह वै इति वृत्तार्थस्मरणार्थौ निपातौ वाजमन्नं तद्दानादिनिमित्तं श्रवो यस्य स वाजश्रवा रूढ़ितो वा तस्यापत्यं वाजश्रवसः किल विश्वजिता सर्व्वमेधेनेजे तत्फलं कामयमानः। स चैतस्मिन् क्रतौ सर्व्ववेदसं सर्व्वस्वं धनं ददौ दत्तवान्। तस्य यजमानस्य ह नचिकेता नाम पुत्रः किलास बभूव ॥१॥

---

त्मात्मतायाः प्रतिपादयितुमशक्यत्वेन निर्विषयत्वाच्चेत्याशङ्क्योपनिषच्छब्दनिर्व्वचनेन विद्याया विशिष्टाधिकार्य्यादिमत्त्वप्रदर्शनेन तज्जनकस्य ग्रन्थस्यापि विशिष्टाधिकार्य्यादिमत्त्वेन व्याख्येयत्वं दर्शयितुं प्रथममुपनिषच्छब्दस्वरूपसिद्धिं तावदाह। उपनिपूर्व्वस्येति। ब्रह्मविद्यायामुपनिषच्छब्दस्योपनिषदं भो ब्रूहीत्यादिप्रयोगदर्शनात् धात्वर्थमाह। उपनिषच्छब्देनेति॥ कृत्स्नावयवशक्त्यैव प्रयोगसम्भवे समुदायशक्तिरुपनिषच्छब्दस्य न कल्पनीयेत्याह। केन पुनरिति॥ षद्लृ विशरणगत्यवसादनेष्विति धातोर्विशरणमर्थमादाय योगवृत्तिमाह। उच्यत इति॥ विषयेषु क्षयिष्णुत्वादिदोषदर्शनाद्विरक्ताः केचन मुमुक्षवः प्रसिद्धा न सर्व्वे भवादृशाः कामुका एवेति यच्छब्देन प्रसिद्धावद्योतकेन कथयति। आनुश्रविकाः शब्दप्रतिपन्नाः स्वर्गभोगादय

तꣳ ह कुमारꣳ सन्तं दक्षिणासु नीयमानासु श्रद्धाऽऽविवेश सोऽमन्यत ॥२॥

पीतोदका जग्धतृणा दुग्धदोहा निरिन्द्रियाः ।

---

तं ह नचिकेतसं कुमारं प्रथमवयसं सन्तमप्राप्तप्रजननशक्तिं बालमेव श्रद्धाऽऽस्तिकी बुद्धिः पितुर्हितकामप्रयुक्ता आविवेश प्रविष्टवती । कस्मिन् काल इत्याह । ऋत्विग्भ्यः सदस्येभ्यश्च दक्षिणासु नीयमानासु विभागेनोपनीयमानासु दक्षिणार्थासु गोषु स आविष्टश्रद्धो नचिकेता अमन्यत ॥२॥

कथमित्युच्यते पीतोदका इत्यादिना । दक्षिणार्था गावो

---

उपसद्येत्याचार्योपदेशाल्लब्ध्वा यावत्साक्षात्कारं शीलयन्तिसंसार्यसंसार्यैक्यासम्भावनादि निरस्यन्तीत्यर्थः । गत्यपूर्वोक्तेति अग्निविद्यायामप्यवसादनमादायोपनिषच्छब्दस्य वृत्तिमाह । लोकादीति । भूरादिलोकानामादिः प्रथमजो ब्रह्मणो जातो ब्रह्मजः स एव जानातीति ज्ञः । अन्ये तु भाक्त्योपचारेणोपनिषच्छब्दप्रयोग इत्यर्थः । उपनिषच्छब्दनिर्वचनेन सिद्धमर्थमाह । एवमित्यादिना । आत्यन्तिकी निदाननिवृत्त्या निवृत्तिर्विवक्षिता । निदानञ्चान्वयव्यतिरेकशास्त्रन्यायेभ्यः संसारस्यात्मैकत्वाविद्या । सा च न कर्मणा विनिवर्त्ततेऽतो विद्यायाः प्रयोजनेन साध्यसाधनभावलक्षणः सम्बन्ध इत्यर्थः । वश कान्तावित्यस्य शत्रन्तरूपमुशन्निति ॥ श्रवः कीर्त्तिः । सर्व्वमेधेन सर्व्वस्वदक्षिणेनेज्ये यजनं कृतवानित्यर्थः । सदसि यज्ञसभायां येऽन्ये मिलिता ब्राह्मणास्तेभ्यश्च ॥१॥२॥

अनन्दा नामते लोकास्तान् स गच्छति ता ददत्॥३॥
स होवाच पितरं तत कस्मै मान्दास्यसीति।
द्वितीयं तृतीयन्तꣳहोवाच मृत्यवे त्वा ददामीति॥४॥
बहूनामेमि प्रथमोबहूनामेमि मध्यमः।
किꣳ स्विद्यमस्य कर्त्तव्यं यन्मयाद्य करिष्यति॥५॥

---

विशेष्यन्ते। पीतमुदकं याभिस्ताः पीतोदकाः। जग्धं भक्षितं तृणं याभिस्ता जग्धतृणाः। दुग्धो दोहः क्षीराख्यो यासां ता दुग्धदोहाः। निरिन्द्रिया अप्रजननसमर्था जीर्णा निष्फला गाव इत्यर्थः। पीता एवम्भूता गा ऋत्विग्भ्यो दक्षिणाबुद्ध्या ददत्प्रयच्छदनन्दा अनानन्दा असुखा नामेत्येतत्। ये ते लोकास्तान् स यजमानो गच्छति ता ददत्॥३॥

तदेदं क्रतुसम्पत्तिनिमित्तं पितुरनिष्टं फलं मयापुत्रेण सता निवारणीयमात्मप्रदानेनापि क्रतुसम्पत्तिं कृत्वेत्येवं मत्वा पितरमुपागम्य स होवाच पितरं हे तत तात कस्मै ऋत्विग्विशेषाय दक्षिणार्थं मां दास्यसीति प्रयच्छसीति। एतदेवमुक्तेनापि पित्रोपेक्षमाणोऽपि द्वितीयं तृतीयमप्युवाच कस्मै मां दास्यसि कस्मै मां दास्यसीति। नायं कुमारस्वभाव इति क्रुद्धः सन् पिता तं ह पुत्रं किलोवाच मृत्यवे वैवस्वताय त्वां ददामीति॥४॥

स एवमुक्तः पुत्र एकान्ते परिदेवयाञ्चकार। कथमित्यु-

---

पीतमुदकं प्रागेव नोत्तरकालं पानशक्तिरप्यस्तीत्यर्थः। यथावसरं गुरोरिष्टं ज्ञात्वा शुश्रूषणे प्रवृत्तिर्मुख्या। आज्ञावशेन

अनुपश्य यथा पूर्व्वे प्रतिपश्य तथापरे।
सस्यमिव मर्त्त्यः पच्यते सस्यमिवाजायते पुनः॥६॥
वैश्वानरः प्रविशत्यतिथिर्ब्राह्मणो गृहान्।
तस्यैताꣳ शान्तिं कुर्व्वन्ति हर वैवस्वतोदकम्॥७॥

च्यते। बहूनां शिष्याणां पुत्राणां वैमि गच्छामि प्रथमः सन्मुख्यया शिष्यादिवृत्त्येत्यर्थः। मध्यमानाञ्च बहूनां मध्यमो मध्यमयैव वृत्त्यैमि। नाधमया कदाचिदपि। तमेवं विशिष्टगुणमपि पुत्रं मां मृत्यवे ददामीत्युक्तवान्पिता। स किंस्विद्यमस्य कर्त्तव्यं प्रयोजनं मया प्रत्तेन किं करिष्यति यत्कर्त्तव्यमद्य नूनं प्रयोजनमनपेक्ष्यैव क्रोधवशादुक्तवान् पिता। तथापि तत्पितुर्वचो मृषा माभूदित्येव मत्वा परिदेवनापूर्व्वकमाह पितरं शोकाविष्टं किं मयोक्तमिति॥५॥

अनुपश्याऽऽलोचय निभालयानुक्रमेण यथा येन प्रकारेण वृत्ताः पूर्व्वेऽतिक्रान्ताः पितृपितामहादयस्तवतान् दृष्ट्वाच तेषां वृत्तमास्थातुमर्हसि। वर्त्तमानाश्चापरे साधवो यथा वर्त्तन्ते तांश्च प्रतिपश्यालोचय तथा। नच तेषु मृषा करणं वृत्तं वर्त्तमानं वास्ति। तद्विपरीतमसताञ्च वृत्तं मृषा करणम्। न च मृषा कृत्वा कश्चिदजरामरो भवति। यतः सस्यमिव मर्त्त्यो मनुष्यः पच्यते जीर्णो म्रियते। मृत्वा च सस्यमिव आ जायते

मध्यमा तदपरिपालनेनाधमा। मया दत्तेन यत्कर्त्तव्यमद्य यमस्य करिष्यति तत्किं कर्त्तव्यमासीन्नासीदेव विधानाभावात्। कथं तर्ह्युक्तवानित्यत आह। नूनमिति।३।४।५॥

**आशाप्रतीक्षे सङ्गतꣳ सूनृताञ्चेष्टापूर्त्ते पुत्रपशूꣳश्च सर्वान्। एतद्वृङ्क्ते पुरुषस्याल्पमेधसो यस्यानश्नन् वसति ब्राह्मणो गृहे॥ ८॥**

---

आविर्भवति पुनरेवमनित्यजीवलोके किं मृषाकरणेन। पालयात्मनः सत्यम्। प्रेषय मां यमायेत्यभिप्रायः ॥६॥

स एवमुक्तः पिताऽऽत्मनः सत्यतायै प्रेषयामास। स च यमभवनं गत्वा तिस्रो रात्रीरुवास यमे प्रोषिते। प्रोष्यागतं यमममात्या भार्य्या वा ऊचुर्बोधयन्तो वैश्वानरोऽग्निरेव साक्षात्प्रविशत्यतिथिः सन् ब्राह्मणो गृहान् दहन्निव तस्य दाहं शमयन्त इवाग्नेरेतां पाद्यासनादिदानलक्षणां शान्तिं कुर्व्वन्ति सन्तोऽतिथयोऽतो हराहर हे वैवस्वतोदकं नचिकेतसे पाद्यार्थम्। यतस्तदकरणे प्रत्यवायः श्रूयते ॥७॥

आशाप्रतीक्षेऽनिर्ज्ञातप्राप्ती। इष्टार्थप्रार्थनाऽऽशा। अनिर्ज्ञातप्राप्त्यर्थं प्रतीक्षणं प्रतीक्षा ते आशाप्रतीक्षे। सङ्गतं सत्संयोगजं फलम्। सूनृतां च सूनृता हि प्रिया वाक्तन्निमित्तञ्च। इष्टापूर्त्ते इष्टं यागजम्। पूर्त्तमारामादिक्रियाजं फलम्। पुत्रपशूंश्च पुत्रांश्च पशूंश्च सर्व्वानेतत्सर्व्वं यथोक्तं वृङ्क्ते आवर्जयति विनाशयतीत्येतत् पुरुषस्याल्पमेधसोऽल्पप्रज्ञस्य। यस्यानश्नन्नभु-

---

ञ्जानो ब्राह्मणो गृहे वसतीति। तस्मादनुपेक्षणीयः सर्वावस्थास्वप्यतिथिरित्यर्थः॥८॥

त्युत्यनुक्तपूर्व्वभाषादिकमपि कथायामपेक्षितं पूरयति। स एवमुक्तः पितेति ॥६॥७।८॥

प्रतीभूतोऽभ्युपगतो नावलोकनीय इति मत्वोपेक्षां यथा न करोति तथा प्रसादं कुर्व्वित्याह। किञ्च तत्प्रसृष्टमिति। यो

तिस्रो रात्रीर्यदवात्सीर्गृहे मेऽनश्नन् ब्रह्मन्नतिथिर्नमस्यः । नमस्तेऽस्तु ब्रह्मन् स्वस्ति मेऽस्तु तस्मात्प्रति त्रीन् वरान् वृणीष्व ॥९॥

शान्तसङ्कल्पः सुमना यथा स्याद्वीतमन्युर्गौतमो माभिमृत्यो । त्वत्प्रसृष्टं माभिवदेत् प्रतीत एतत्त्रयाणां प्रथमं वरं वृणे ॥१०॥

---

स्नानो ब्राह्मणो गृहे वसति । तस्मादनुपेक्षणीयः सर्व्वावस्थास्वप्यतिथिरित्यर्थः ॥८॥

एवमुक्तो मृत्युरुवाच नचिकेतसमुपगम्य पूजापुरःसरम् । किन्तदित्याह । तिस्रो रात्रीर्यद्यस्मादवात्सीरुषितवानसि गृहे मे ममानश्नन् हे ब्रह्मन्नतिथिः सन्नमस्यो नमस्कारार्हश्च तस्मान्नमस्ते तुभ्यमस्तु भवतु । हे ब्रह्मन् स्वस्ति भद्रं मेऽस्तु । तस्माद्भवतोऽनशनेन मद्गृहवासनिमित्तादोषात्प्राप्तुपशमेन यद्यपि भवदनुग्रहेण सर्व्वं ममस्वस्ति स्यात्तथापि त्वदधिकसम्प्रसादनार्थमनशनेनोपोषितामेकैकां रात्रिं प्रति त्रीन्वरान्वृणी स्वाभिप्रेतार्थविशेषान् प्रार्थयस्व ॥९॥

अतो नचिकेतास्त्वाह । यदिदित्सुर्वरान् शान्तसंकल्पः ॥ उपशान्तः सङ्कल्पो यस्य मां प्रति यमं प्राप्य किन्नु करिष्यति मम पुत्र इति स शान्तसङ्कल्प सुमनाः प्रसन्नमनाश्च यथा स्याद्वीतमन्युर्विगतरोषश्च गौतमो मम पिता माभि मां प्रति

---

द्दालकिरिति । तद्धितः स्वार्थे व्याख्यातोऽपत्यार्थे व्याख्येय इत्याह । द्वामुष्यायणो वेति। अमुष्य प्रख्यातस्यापत्यमामुष्यायणः।

यथा पुरस्ताद्भविता प्रतीत औद्दालकिरारुणि र्मत्प्रसृष्टः । सुखꣳ रात्रीः शयिता वीतमन्युस्त्वां ददृशिवान्मृत्युमुखात्प्रमुक्तम् ॥११॥

स्वर्गे लोके न भयं किञ्चनास्ति न तत्र त्वं न

---

हे मृत्यो किञ्च त्वत्प्रसृष्टं त्वया विनिर्म्मुक्तं प्रेषितं गृहं प्रति मामभिवदेत्प्रतीतो लब्धस्मृतिः स एवायं पुत्रो ममागत इत्येवं प्रत्यभिज्ञानमित्यर्थः । एतत्प्रयोजनं त्रयाणां वराणां प्रथममाद्यं वरं वृणे प्रार्थयेयम् ॥१०॥

यत्पितुः परितोषणं मृत्युरुवाच यथा बुद्धिस्त्वयि पुरस्तात्पूर्व्वमासीत्स्नेहसमन्विता पितुस्तव भविता प्रीतिसमन्वितस्तव पिता तथैव प्रतीतः प्रतीतवान्सन्नौद्दालकिः । उद्दालक एवौद्दालकिः । अरुणस्यापत्यमारुणिर्द्व्यामुष्यायणो वा मत्प्रसृष्टो मयाऽनुज्ञातः सन्नितरा अपि रात्रीः सुखं प्रसन्नमनाः शयिता स्वप्ता वीतमन्युर्विगतमन्युश्च भविता स्यात्त्वां पुत्रं ददृशिवान्दृष्टवान् स मृत्युमुखान्मृत्युगोचरात्प्रमुक्तं सन्तं नचिकेता उवाच ॥१ ॥

स्वर्गे लोके रोगादिनिमित्तं भयं किञ्चिदपि नास्ति । न च तत्र त्वं मृत्यो सहसा प्रभवस्यतो जरया युक्त इह लोकवत्ततो न बिभेति कुतश्चित्तत्र किञ्चोभेऽशनायापिपासे तीर्त्वाऽतिक्रम्य

---

द्वयोः पित्रोः पूर्व्वभाषादिना सम्बन्धी चासावामुष्यायणश्च न जारज इत्यर्थः ॥९॥१०॥११॥

स्वर्गसाधनमग्निज्ञानं प्रष्टुः स्वर्गस्वरूपं तावदाह । स्वर्गे लोक इति । इयञ्च वक्ष्यमाणा मृत्योः प्रतिज्ञाऽवगन्तव्या । स

जरया बिभेति। उभे तीर्त्वाऽशनायापिपासे शोकातिगो मोदते स्वर्गलोके ॥१२॥

स त्वमग्निꣳ स्वर्ग्यमध्येषि मृत्यो प्रब्रूहि तꣳ श्रद्दधानाय मह्यम्। स्वर्गलोका अमृतत्वं भजन्त एतद्द्वितीयेन वृणे वरेण ॥१३॥

प्र ते ब्रवीमि तदु मे निबोध स्वर्ग्यमग्निन्नचिकेतः

---

शोकमतीत्य गच्छतीति शोकातिगः मन्मानसेन दुःखेन वर्जितो मोदते हृष्यति स्वर्गलोके दिव्ये ॥१२॥

एवं गुणविशिष्टस्य स्वर्गलोकस्य प्राप्तिसाधनभूतमग्निं स्वर्ग्य स त्वं मृत्युरध्येषि स्मरसि जानासीत्यर्थः। हे मृत्यो यतस्त्वं प्रब्रूहि कथय श्रद्दधानाय श्रद्धावते मह्यं स्वर्गार्थिने। येनाग्निना चितेन स्वर्गलोकाः स्वर्गलोको येषान्ते स्वर्गलोका यजमाना अमृतत्वममरणतां देवत्वं भजन्ते प्राप्नुवन्ति तदेतदग्निविज्ञानं द्वितीयेन वरेण वृणे ॥१३॥

मृत्योः प्रतिज्ञेयं प्र ते तुभ्यं प्रब्रवीमि। यत्त्वया प्रार्थितं तत् उ मे मम वचो निबोध बध्यस्वैकाग्रमनाः सन् स्वर्ग्यं स्वर्गाय हितं स्वर्गसाधनमग्निं हे नचिकेतः प्रजानन् विज्ञातवानहं सन्नित्यर्थः। प्रब्रवीमि तन्निबोधेति च शिष्यबुद्धिसमाधानार्थं वचनम्। अधुनाऽग्निं स्तौति अनन्तलोकाप्तिं स्वर्गलोकफलप्राप्तिसाधनमित्येतत्। अथो अपि प्रतिष्ठामाश्रयं जगतो विरा

---

टधाऽऽत्मानं व्याकुरुतेति श्रुतेरग्निवाय्वादित्यरूपेण समष्टिरूपो

प्रजानन् । अनन्तलोकाप्तिमथोप्रतिष्ठां विद्धि त्वमेनन्निहितं गुहायाम् ॥१४॥

लोकादिमग्निन्तमुवाच तस्मै या इष्टका यावतीर्वा यथा वा । स चापि तत्प्रत्यवदद्यथोक्तमथास्य मृत्युः पुनरेवाह तुष्टः ॥१५॥

तमब्रवीत्प्रीयमाणो महात्मा वरन्तवेहाद्य ददामि

---

रूपेण तमेतमग्निं मयोच्यमानं विद्धि जानीहि त्वं निहितं स्थितं गुहायां विदुषां बुद्धौ निविष्टमित्यर्थः ॥१४॥

इदं श्रुतेर्वचनं लोकादिं लोकानामादिं प्रथमशरीरित्वादग्निं तं प्रकृतं नचिकेतसा प्रार्थितमुवाचोक्तवान्मृत्युस्तस्मै नचिकेतसे । किञ्च या इष्टकाश्चेतव्याः स्वरूपेण । यावतीर्वा सङ्ख्यया । यथा चीयतेऽग्निर्येन प्रकारेण सर्व्वमेतदुक्तवानित्यर्थः । स चापि नचिकेतास्तत्प्रत्यवदद्यथोक्तमथास्य तन्मृत्युनोक्तं यथा यत्प्रत्ययेनावदत्प्रत्युच्चारितवान् । तस्य प्रत्युच्चारणेन तुष्टः सन्मृत्युः पुनरेवाह वरत्रयव्यतिरेकेणाऽन्यं वरं दित्सुः ॥१५॥

कथं तं नचिकेतसमब्रवीत्प्रीयमाणः शिष्ययोग्यतां पश्यन् प्रीयमाणः प्रीतिमनुभवन्महात्मा चुद्रबुद्धिर्वरं तव चतुर्थमिह प्रीतिनिमित्तम् । अद्येदानीं ददामि भूयः प्रयच्छामि । तवैव नचिकेतसो नाम्नाभिधानेन प्रसिद्धो भविता मयोच्यमानोऽयमग्निः । सृङ्कां शब्दवतीं रत्नमयीं मालामिमामनेकरूपां वि-

---

विराडेव व्यवस्थित इति ॥१२॥१३॥१४॥

तेन विराड्रूपेणाग्निर्जगतः प्रतिष्ठेत्युच्यते । समप्रपञ्चमग्नि-

भूयः। तवैव नाम्ना भविताऽयमग्निः सृङ्काञ्चेमामनेकरूपाङ्गृहाण ॥ १६ ॥

त्रिणाचिकेतस्त्रिभिरेत्य सन्धिं त्रिकर्मकृत्तरति

---

चितां गृहाण स्वीकुरु। यद्वा सृङ्कामां कुत्सितां गतिं कर्म्ममयीं गृहाण। अन्यदपि कर्म्मविज्ञानमनेकफलहेतुत्वात् स्वीकुर्व्वित्यर्थः ॥१६॥

पुनरपि कर्म्मस्तुतिमेवाह। त्रिणाचिकेतस्त्रिः कृत्वो नाचिकेतोऽग्निश्चितो येन स त्रिणाचिकेतस्तद्विज्ञानस्तदनुष्ठानवान् वा। त्रिभिर्मातृपित्राचार्य्यैरेत्य प्राप्य सन्धिं सन्धानं सम्बन्धं मात्राद्यनुशासनं यथावत् प्राप्येत्येतत्। तद्धि प्रामाण्यकारणं श्रुत्यन्तरादवगम्यते। यथा मातृमानित्यादिर्व्वेदस्मृतिशिष्टैर्वा प्रत्यक्षानुमानागमैर्वा तेभ्यो हि विशुद्धिप्रत्यक्षात् त्रिकर्म्मकृदिज्याध्ययनदानानां कर्त्ता तरत्यतिक्रामति जन्ममृत्यू॥ किञ्च ब्रह्मजज्ञं ब्रह्मणो हिरण्यगर्भाज्जातो ब्रह्मजः। ब्रह्मजश्चासौ ज्ञश्चेति ब्रह्मजज्ञः सर्व्वज्ञो ह्यसौ। तं देवं द्योतनाज्ज्ञानादिगुणवन्तमीड्यं स्तुत्यं विदित्वा शास्त्रतो निचाय्य दृष्ट्वा चात्म-

---

ज्ञानचयनप्रकरणाद्द्रष्टव्यमिति श्रुतिरस्मान्बोधयतीत्याह। इदं श्रुतेर्व्वचनमिति। विशुद्धिरिति धर्माद्यवगतिः ॥१५॥१६॥

दृष्ट्वा चात्मभावेनेत्यर्थः। विंशत्यधिकानि सप्तशतानि इष्टकानां सङ्ख्या संवत्सरस्याहोरात्राणि च तावन्त्येवेष्टकान्येव

जन्ममृत्यू । ब्रह्मजज्ञन्देवमीड्यं विदित्वा निचाय्येमाᳪ शान्तिमत्यन्तमेति ॥१७॥

त्रिणाचिकेतस्त्रयमेतद्विदित्वा य एवं विद्वाᳪश्चिनुते नाचिकेतम् । स मृत्युपाशान् पुरतः प्रणोद्य शोकातिगो मोदते स्वर्गलोके ॥१८॥

एष तेऽग्निर्नचिकेतः स्वर्ग्योऽयमवृणीथा द्वितीयेन

---

भावेनेमां स्वबुद्धिप्रत्यक्षां शान्तिमुपरतिमत्यन्तमेति अतिशयनैति वैराजं पदं ज्ञानकर्मसमुच्चयानुष्ठानेन प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ १७ ॥

इदानीमग्निविज्ञानचयनफलमुपसंहरति । प्रकरणञ्च त्रिणाचिकेतस्त्रयं यथोक्तं या इष्टका यावतीर्वा यथा वेत्येतद्विदित्वाऽवगम्य यश्चैवमात्मरूपेणाग्निं विद्वांश्चिनुते निर्वर्त्तयति नाचिकेतमग्निं क्रतुं स मृत्युपाशानधर्माज्ञानरागद्वेषादिलक्षणान्पुरतोऽग्रतः पूर्व्वमेव शरीरपातादित्यर्थः । प्रणोद्यापहाय । शोकातिगो मानसैर्दुःखैर्वर्जित इत्येतन्मोदते स्वर्गलोके वैराजे विराडात्मस्वरूपप्रतिपत्त्या ॥१८॥

एष ते तुभ्यमग्निर्वरो हे नचिकेतः स्वर्ग्यः स्वर्गसाधनो यमग्निं वरमवृणीथाः प्रार्थितवानसि द्वितीयेन वरेण सोऽग्निर्वरो दत्त इत्युक्तोपसंहारः । किञ्चैतमग्निं तवैव नाम्ना प्रवक्ष्यन्ति जनासो जना इत्येतदेष वरो दत्तो मया चतुर्थः । तुष्टेन तृतीयं वरं

---

सख्यासामान्यात्तैरिष्टकास्थानीयैश्चितोऽग्निरहमित्यात्मभावेन

वरेण । एतमग्निं तवैव प्रवक्ष्यन्ति जनासस्तृतीयं वरन्नचिकेतो वृणीष्व ॥१९॥

येयम्प्रेते विचिकित्सा मनुष्येऽस्तीत्येके नायम

---

नचिकेतो वृणीष्व । तस्मिन् त्वद्दत्ते ऋणवानहमित्यभिप्रायः ॥१९॥

एतावद्व्यतिक्रान्तेन विधिप्रतिषेधार्थेन मन्त्रब्राह्मणेनावगन्तव्यं यद्वरद्वयसूचितं वस्तु नात्मतत्त्वविषययाथात्म्यविज्ञानम् । अतो विधिप्रतिषेधार्थस्य विषयस्यात्मनि क्रियाकारकफलाध्यारोपलक्षणस्य स्वाभाविकस्याज्ञानस्य संसारबीजस्य निवृत्त्यर्थं तद्विपरीतब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानं क्रियाकारकफलाध्यारोपणलक्षणशून्यमात्यन्तिकनिःश्रेयसप्रयोजनं वक्तव्यमित्युत्तरो ग्रन्थ आरभ्यते । तमेतमर्थं द्वितीयवरप्राप्त्याप्यकृतार्थत्वं तृतीयवरगोचरमात्मज्ञानमन्तरेणेत्याख्यायिकया प्रपञ्चयति । यतः पूर्व्वस्मात्कर्म्मगोचरात्साध्यसाधनलक्षणादनित्याद्विरक्तस्यात्मज्ञानेऽधिकार इति तन्निन्दार्थं पुत्राद्युपन्यासेन प्रलोभनं क्रियते । नचिकेता उवाच तृतीयं वरं नचिकेतो वृणीष्वेत्युक्तः सन् । येयं विचिकित्सा

---

ध्यात्वेति ॥१७॥१८॥१९॥

पितापुत्रस्नेहादिस्वर्गलोकावसानं यद्वरद्वयसूचितं संसाररूपं तदेव कर्मकाण्डप्रतिपाद्यमात्मन्यारोपितं तन्निवर्त्तकमात्मज्ञानमित्यध्यारोपापवादभावेन पूर्व्वोत्तरग्रन्थयोः सम्बन्धमाह । एतावद्धीति । प्रथमवल्लीसमाप्तिपर्य्यन्ताख्यायिकाया अवान्तरसम्बन्धमाह । तमेतमर्थमिति । देहव्यतिरिक्तास्तित्वे वादिविप्रतिपत्तेः संशयश्चेत्तर्हि प्रत्यक्षादिना तस्यैव निर्णयज्ञानसम्भ-

स्तीतिचैके । एतद्विद्यामनुशिष्टस्त्वयाऽहं वराणामेष वरस्तृतीयः ॥२०॥

देवैरत्रापि विचिकित्सितं पुरा न हि सुविज्ञेयमणुरेषधर्मः । अन्यं वरं नचिकेतो वृणीष्व मा मोपरोत्सीरति मा सृजैनम् ॥२१॥

---

संशयः प्रेते मृते मनुष्येऽस्तीत्येकेऽस्ति शरीरेन्द्रियमनोबुद्धिव्यतिरिक्तो देहान्तरसम्बन्ध्यात्मा इत्येके नायमस्तीति चैके नायमेवंविधोऽस्तीति चैकेऽतश्चास्माकं न प्रत्यक्षेण नाप्यनुमानेन निर्णयविज्ञानमेतद्विज्ञानाधीनो हि परः पुरुषार्थ इत्येतद्विद्यां विजानीयामहमनुशिष्टो ज्ञापितस्त्वया वराणामेष वरस्तृतीयोऽवशिष्टः ॥२०॥

किमयमेकान्ततो निःश्रेयससाधनात्मज्ञानार्हो न वेत्येतत्परीक्षार्थमाह देवैरप्यत्रैतस्मिन् वस्तुनि विचिकित्सितं संशयितं पुरा पूर्वं न हि सुज्ञेयं सुष्ठु ज्ञेयं श्रुतमपि प्राकृतैर्जनैर्यतोऽणुः सूक्ष्म एष आत्माख्यो धर्मोऽतोऽन्यमसन्दिग्धफलं वरं नचिकेतो वृणीष्व मा मां मोपरोत्सीरुपरोधं माकार्षीरधमर्णमिवोत्तमर्णः । अतिसृज विमुञ्चैनं वरं मां प्रति ॥२१॥

---

वात्मनिर्णयस्य निष्प्रयोजनत्वाच्च न तदर्थः प्रश्नः कर्त्तव्य इत्याशंक्याह । अतश्चास्माकमिति । प्रत्यक्षेण स्थाणौ निर्णीते पुरुषो न वेति सन्देहादर्शनाद्व्यतिरिक्तात्मास्तित्वे च देहदर्शनान्न प्रत्यक्षेण निर्णयः परलोकसम्बन्धात्मना च कस्यचिल्लिङ्गस्याविनाभावादर्शनान्नानुमानेनापि निर्णय इत्यर्थः ॥२०॥२१॥

देवैरत्रापि विचिकित्सितं किल त्वञ्च मृत्यो यन्न सुविज्ञेयमात्थ । वक्ता चास्य त्वादृगन्यो न लभ्यो नान्यो वरस्तुल्य एतस्य कश्चित् ॥२२॥

शतायुषः पुत्रपौत्रान् वृणीष्व बहून् पशून् हस्तिहिरण्यमश्वान् । भूमेर्महदायतनं वृणीष्व स्वयञ्च जीव शरदो यावदिच्छसि ॥२३॥

---

एवमुक्तो नचिकेता आह देवैरत्रापि विचिकित्सितं किलेति । भवत एवमुपश्रुतं त्वञ्च मृत्यो यद्यस्मान्न सुज्ञेयमात्मतत्त्वमात्थ कथयस्यतः पण्डितैरप्यवेदनीयत्वाद्वक्ता चास्य धर्मस्य त्वादृक्तुल्योऽन्यः पण्डितश्च न लभ्योऽन्विष्यमाणोऽप्ययं तु वरो निःश्रेयसप्राप्तिहेतुरतो नान्यो वरस्तुल्यः सदृशोऽस्त्येतस्य कश्चिदप्यनित्यफलत्वादन्यस्य सर्व्वस्यैवेत्यभिप्रायः ॥२२॥

एवमुक्तोऽपि पुनः प्रलोभयन्नुवाच मृत्युः । शतायुषः शतं वर्षाण्यायूंषि येषां तान् शतायुषः पुत्रपौत्रान्वृणीष्व । किञ्च गवादिलक्षणान् बहून्पशून् ॥ हस्तिहिरण्यं हस्ती च हिरण्यञ्च हस्तिहिरण्यम् । अश्वांश्च । किञ्च भूमेः पृथिव्या महद्विस्तीर्णमायतनमाश्रयं मण्डलं साम्राज्यं राज्यं वृणीष्व । किञ्च सर्व्वमप्येतदनर्थकं स्वयञ्चेदल्पायुरित्यतश्चाह । स्वयञ्च जीव त्वं जीवं धारय शरीरं समग्रेन्द्रियकलापं शरदो वर्षाणि यावदिच्छसि जीवितुमित्यर्थः ॥२३॥

---

एकैकं पुत्रधनादीनां वरत्वेनोपन्यस्य समुच्चितमिदानीमुपन्यस्यति । किञ्च वित्तं प्रभूतमिति । अस भुवीति धातोर्लोण्मध्य-

एतत्तुल्यं यदि मन्यसे वरं वृणीष्व वित्तं चिर-
जीविकाञ्च । महाभूमौ नचिकेतस्त्वमेधि कामा-
नान्त्वा कामभाजं करोमि ॥२४॥
ये ये कामा दुर्लभा मर्त्यलोके सर्व्वान् कामांश्छ-
न्दतः प्रार्थयस्व । इमा रामाः सरथाः सतूर्य्या

---

एतत्तुल्यमेतेन यथोपदिष्टेन सदृशमन्यमपि यदि मन्यसे वरं तमपि वृणीष्व । किञ्च वित्तं प्रभूतं हिरण्यरत्नादि चिरजीविकाञ्च सह वित्तेन वृणीष्वेत्येतत् । किं बहुना महाभूमौ महत्यां भूमौ राजा नचिकेतस्त्वमेधि भव । किञ्चान्यत्कामानां दिव्यानां मनुष्याणाञ्चत्वा त्वां कामभाजं कामभागिनं कामार्हं करोमि सत्यसङ्कल्पो ह्यहं देव इतिभावः ॥२४॥

ये ये कामाः प्रार्थनीया दुर्लभाश्च मर्त्त्यलोके सर्व्वांस्तान् कामांश्छन्दतः प्रार्थयस्व । किञ्चेमा दिव्या अप्सरसो रमयन्ति पुरुषानिति रामाः सह रथैर्वर्त्तन्त इति सरथाः । सतूर्य्याः सवादित्रास्ताश्च नहि लम्भनीयाः प्रापणीया ईदृशा एवंविधा मनुष्यैर्मर्त्त्यै रस्मदादिप्रसादमन्तरेणाभिर्मत्प्रत्ताभिर्मया दत्ताभिः परिचारिणीभिः परिचारयस्वात्मानं पादप्रक्षालनादिशुश्रूषां कारयात्मन इत्यर्थः । नचिकेतो मरणं मरणसम्बद्धं प्रश्नं प्रे-

---

मपुरुषैकवचनान्तस्य निपातः । एधीति ततो भवेति व्याख्या-
तम् ॥२२॥२३॥२४॥

नहीदृशा लम्भनीया मनुष्यैः॥ आभिर्मत्प्रत्ताभिः परिचारयस्व नचिकेतो मरणं मानुप्राक्षीः॥२५॥

श्वोभावा मर्त्त्यस्य यदन्तकैतत् सर्वेन्द्रियाणाञ्जरयन्ति तेजः। अपि सर्वञ्जीवितमल्पमेव तवैव वाहास्तव नृत्यगीते॥२६॥

न वित्तेन तर्पणीयो मनुष्यो लप्स्यामहे वित्तम-

---

त्यास्ति नास्तीति काकदन्तपरीक्षारूपं मानुप्राक्षीर्मैवं प्रष्टुमर्हसि॥२५॥

एवं प्रलोभ्यमानोऽपि नचिकेता महाह्रदवदक्षोभ्याह। श्वो भविष्यन्ति न भविष्यन्ति वेति संदिह्यमान एव येषां भावो भवनं त्वयोपन्यस्तानां भोगानां ते श्वोभावाः। किञ्च मर्त्त्यस्य मनुष्यस्यान्तक हे मृत्यो यदेतत्सर्वेन्द्रियाणां तेजस्तज्जरयन्ति अपक्षयन्ति अप्सरःप्रभृतयो भोगा अनर्थायैवैते। धर्मवीर्यप्रज्ञातेजोयशःप्रभृतीनां क्षययितृत्वात्। याञ्चापि दीर्घजीविकां त्वं दित्सिसि तत्रापि शृणु सर्वम्। यद्ब्रह्मणोऽपि जीवितमायुरल्पमेव किमुतास्मदादिदीर्घजीविकाम्। अतस्तवैव तिष्ठतु वाव रथादयस्तस्य तव नृत्यगीते च॥२६॥

किञ्च न प्रभूतेन वित्तेन तर्पणीयो मनुष्यः। न हि लोके वित्तलाभः कस्यचित्तृप्तिकरो दृष्टः। यदि नामास्माकं वित्ततृष्णा स्याल्लप्स्यामहे प्राप्स्यामह इति। एतद्वित्तमद्राक्ष्म दृष्टवन्तो वयं चेत्त्वा त्वां जीवितमपि तथैव जीविष्यामो यावद्याम्ये पदे त्वमीशिष्यसि त्वमीशिष्यसे प्रभुः स्याः। कथं हि

द्राक्ष्म चेत्त्वा । जीविष्यामो यावदीशिष्यसि त्वं वरस्तु मे वरणीयः स एव ॥२७॥

अजीर्य्यताममृतानामुपेत्य जीर्य्यन्मर्त्यः क्वधःस्थः प्रजानन् । अभिध्यायन् वर्णरतिप्रमोदानतिदीर्घे जीविते को रमेत ॥२८॥

---

मर्त्त्यः स्वपाश्मेत्याल्पधनायुर्भवेत् । वरस्तु मे वरणीयः स एव यदात्मविज्ञानम् ॥२७॥

यतश्च जीर्य्यतां वयोहानिमप्राप्नुवताममर्त्त्यानां सकाशमुपेत्योपगम्यात्मन उत्कृष्टं प्रयोजनान्तरं प्राप्तव्यं तेभ्यः प्रजानन्नुपलभ्यमानः स्वयन्तु जीर्य्यन्मर्त्त्यो जरामरणवान् क्वधःस्थः कुः पृथिव्यधश्चान्तरिक्षादिलोकापेक्षया तस्यां तिष्ठतीति क्वधःस्थः सन् कथमेवं विवेकिभिः प्रार्थनीयं पुत्रवित्तहिरण्याद्यस्थिरं वृणीते । क्व तदास्थ इति वा पाठान्तरम् । अस्मिन् पक्षेऽक्षरयोजना तेषु पुत्रादिष्वास्था आस्थितिस्तात्पर्य्येण वर्त्तनं यस्य स तदास्थस्ततोऽधिकतरं पुरुषार्थं दुष्प्रापमपि प्रापयिषुः क्व तदास्था भवेन्न कश्चित्तदसारज्ञस्तदर्थी स्यादित्यर्थः । सर्व्वो ह्युपर्य्युपर्य्येव बुभूषति लोकस्तस्मान्न पुत्रवित्तादिलोभैः प्रलोभ्योऽहं किञ्चाप्सरःप्रमुखान् वर्णरतिप्रमोदान् अनवस्थितरूपतयाऽभिध्यायन् निरूपयन् यथा वदति दीर्घे जीविते को विवेकी रमेत अतो विहायानित्यैः कामैः प्रलोभनं यन्मया प्रार्थितम् ॥२८॥

---

किञ्चोत्कृष्टपुरुषार्थलाभे सम्भवत्यधमं कामयमानो मूर्ख एवाहं

यस्मिन्निदं विचिकित्सन्ति मृत्यो यत्साम्पराये महति ब्रूहि नस्तत् । योऽयं वरो गूढमनुप्रविष्टो नान्यन्तस्मान्नचिकेता वृणीते ॥२९॥

इति प्रथमा वल्ली ॥१॥

अन्यच्छ्रेयोऽन्यदुतैव प्रेयस्ते उभे नानार्थे पुरुषꣳ

---

यस्मिन् प्रेते इदं विचिकित्सनं विचिकित्सन्ति अस्ति नास्तीत्येवंप्रकार हे मृत्यो साम्पराये परलोकविषये महति महत्प्रयोजननिमित्ते आत्मनो निर्णयविज्ञानं यत्तद्ब्रूहि कथय नोऽस्मभ्यं किं बहुनायोऽयं प्रकृतात्मविषयो वरो गूढं गहनं दुर्विवेचनं प्राप्तो ऽनुप्रविष्टः । तस्माद्वरादन्यमविवेकिभिः प्रार्थनीयमनित्यविषयं वरं नचिकेता न वृणीते मनसापीति श्रुतेर्वचनमिति ॥ २९ ॥

इति कठवल्ल्यां प्रथमवल्लीभाष्यम् ॥ १ ॥

परीक्ष्य शिष्यं विद्यायोग्यताञ्चावगम्याह । अन्यत्पृथगेव श्रेयो निःश्रेयसं तथाऽन्यदुतैवापि च प्रेयः प्रियतरमपि ते प्रेयः श्रेयसी उभे नानार्थभिन्नप्रयोजने सति पुरुषमधिकृतं वर्णाश्रमादिविशिष्टं सिनीतो बध्नीतस्ताभ्यां विद्याऽविद्याभ्यामात्मकर्त्तव्यतया प्रयुज्यते सर्व्वः पुरुषः । श्रेयःप्रेयसोर्ह्यभ्युदयामृत-

---

स्वं ततोऽपि मम स एव वर इत्याह । यतश्चाजीर्य्यतामित्यादिना ॥ इति प्रथमवल्लीभाष्यव्याख्या ॥ २९ ॥१॥

अभ्युदयनिश्रेयसविभागप्रदर्शनेन विद्याऽविद्याप्रदर्शनेन च

क्षिनीतः । तयोः श्रेय आददानस्य साधु भवति हीयतेऽर्थाद्य उ प्रेयो वृणीते ॥ १ ॥

श्रेयश्च प्रेयश्च मनुष्यमेतस्तौ सम्परीत्य विविनक्ति

त्वार्थी पुरुषः प्रवर्त्तते । अतः श्रेयःप्रेयःप्रयोजनकर्त्तव्यतया ताभ्यां बद्ध इत्युच्यते । सर्व्वः पुरुषस्ते यद्यप्येकैकपुरुषार्थसम्बन्धिनी विद्याऽविद्यारूपत्वाद्विरुद्ध इत्यन्यतरापरित्यागेनैकेन पुरुषेण सहानुष्ठातुमशक्यत्वात्तयोर्हित्वा विद्यारूपं प्रेयः श्रेय एव केवलमाददानस्योपादानं कुर्व्वतः साधु शोभनं शिवं भवति । यस्त्वदूरदर्शी विमूढो हीयते वियुज्यते अर्थात्पुरुषार्थात्पारमार्थिकात्प्रयोजनान्नित्यात्प्रच्यवत इत्यर्थः । कोऽसौ य उ प्रेयो वृणीते उपादत्त इत्येतत् ॥ १ ॥

यद्युभेऽपि कर्त्तुं स्वायत्ते पुरुषेण किमर्थं प्रेय एवादत्ते बाहुल्येन लोक इत्युच्यते । सत्यं स्वायत्ते तथापि साधनतः फलतश्च मन्दबुद्धीनां दुर्विवेकरूपे सती व्यामिश्रीभूते इव मनुष्यमेतं पुरुषं आ इतः प्राप्नुतः श्रेयश्च प्रेयश्च । अतो हंस इवाम्भसःपयस्तौ श्रेयःप्रेयःपदार्थौ सम्परीत्य सम्यक्परिगम्य सम्यङ्मनसाऽऽलोच्य गुरुलाघवं विविनक्ति पृथक्करोति धीरः धीमान्विविच्य श्रेयो हि श्रेय एवाभिवृणीते श्रेयसोऽभ्यर्हितत्वात् । कोऽसौ ऽधीरो यस्तु मन्दो ऽल्प-

केवलविद्यार्थितया शिष्यं प्रथमं स्तौतीत्याह । परीक्ष्येति ॥ श्रेयःप्रेयसोरन्यतरपरित्यागेनैवान्यतरापादाने हेतुमाह । ते यद्य-

धीरः । श्रेयो हि धीरोऽभिप्रेयसो वृणीते प्रेयो मन्दो योगक्षेमाद्वृणीते ॥२॥

स त्वं प्रियान् प्रियरूपाꣳश्च कामानभिध्याय-न्नचिकेतोऽत्यस्राक्षीः ॥ नैताꣳसृङ्कां वित्तमयीमवाप्तो यस्यां मज्जन्ति बहवो मनुष्याः ॥३॥

दूरमेते विपरीते विषूची अविद्या या च विद्येति

---

बुद्धिः स विवेकासामर्थ्यात् योगक्षेमाद्योगक्षेमनिमित्तं शरीराद्यु पचयरक्षणनिमित्तमित्येतत्प्रेयः पशुपुत्रादिलक्षणं वृणीते ॥२॥

स त्वं पुनः पुनर्मया प्रलोभ्यमानोऽपि प्रियान् पुत्रादीन् प्रिय-रूपांश्चाप्सरःप्रभृतिलक्षणान् कामानभिध्यायंश्चिन्तयन् तेषां अनित्यत्वासारत्वादिदोषान् हे नचिकेतोऽत्यस्राक्षीरतिसृष्ट-वान्परित्यक्तवानसि अहो बुद्धिमत्ता तव नैतामवाप्तवानसि सृङ्कां सृतिं कुत्सितां मूढजनप्रवृत्तां वित्तमयीं धनप्रायाम् । यस्यां सृतौ मज्जन्ति सीदन्ति बहवो नैके मूढा मनुष्यास्तयोः श्रेय आददानस्यासाधु भवति हीयतेऽर्थात् ॥ ३ ॥

य उ प्रेयो वृणीत इत्युक्तं तत्कस्माद्यतो दूरं दूरेण महता-न्तरेणैते विपरीतेऽन्योन्यव्यावृत्तरूपे विवेकाविवेकात्मकत्वा-त्तमःप्रकाशाविव । विषूचीविषूच्यौ नानागती भिन्नफले संसार-मोक्षहेतुत्वेनेत्येतत् । के ते इत्युच्यते । या चाविद्या प्रेयोविषया विद्येति च श्रेयोविषया । अज्ञाताऽनिर्ज्ञाताऽवगन्ता पण्डितै-

---

पीति ॥ ते यद्यप्येकैकपुरुषसम्बन्धिनी तथापि विरुद्धे ॥१॥२॥

ज्ञाता । विद्याभीप्सिनन्नचिकेत संमन्येन त्वाकामा बहवो लोलुपन्त: ॥४॥

अविद्यायामन्तरे वर्त्तमाना: स्वयन्धीरा:पण्डितम्मन्यमाना: । दन्द्रम्यमाना: परियन्ति मूढा अन्धेनैव नीयमाना यथाऽन्धा: ॥५॥

न साम्पराय: प्रतिभाति बालम्प्रमाद्यन्तं वित्त-

---

स्तत्र विद्याभीप्सिनं विद्यार्थिनचिकेतसं त्वामहं मन्ये । कस्माद्यस्माद्बुद्धिप्रलोभिन: कामाऽप्सर:प्रभृतयो बहवोऽपि त्वा त्वां न लोलुपन्तो न विच्छेदं कृतवन्त: श्रेयोमार्गादात्मोपभोगाभिवाञ्छासम्पादनेन । अतो विद्यार्थिनं श्रेयोजनं मन्य इत्यभिप्राय: ॥ ४ ॥

ये तु संसारभाजो जना अविद्यायामन्तरे मध्ये घनीभूत इव तमसि वर्त्तमाना वेष्ट्यमाना: पुत्रपश्वादितृष्णापाशशतै: स्वयं धीरा: प्रज्ञावन्त: पण्डिता: शास्त्रकुशलाश्चेति मन्यमानास्ते दन्द्रम्यमाणा अत्यर्थं कुटिलामनेकरूपां गतिं गच्छन्तो जरामरणरोगादिदु:खै: पर्य्यन्ति परिगच्छन्ति मूढा अविवेकिनोऽन्धेनेव दृष्टिविहीनेनेव नीयमाना विषमे पथि यथा बहवो अबोधा महान्तमनर्थमृच्छन्ति तद्वदत एव मूढत्वात् ॥ ५ ॥

न साम्पराय: प्रतिभाति । सम्परेयत इति साम्पराय: परलोकस्तत्प्राप्तिप्रयोजन: साधनविशेष: शास्त्रीय: साम्पराय: स न बालमविवेकिनं प्रति न भाति न प्रकाशते नोपतिष्ठत इत्येतत्प्रमाद्यन्तं प्रमादं कुर्वन्तं पुत्रपश्वादिप्रयोजनेष्वासक्तमन-

मोहेन मूढम् । अयं लोको नास्ति पर इति मानी पुनः पुनर्वशमापद्यते मे ॥६॥

श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः शृण्वन्तोऽपि बहवो यन्न विद्युः । आश्चर्यो वक्ता कुशलोऽस्य लब्धाऽऽश्चर्यो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः ॥७॥

---

तथा वित्तमोहेन वित्तनिमित्तेनाविवेकेन मूढं तमसाच्छन्नं सन्तमयमेव लोको योऽयं दृश्यमानः स्त्र्यन्नपानादिविशिष्टो नास्ति परोऽदृष्टो लोक इत्येवं मननशीलो मानी पुनः पुनर्ज-नित्वा वशमधीनतामापद्यते मे मृत्योर्मम जन्ममरणादिलक्षण-दुःखप्रबन्धारूढ एव भवतीत्यर्थः । प्रायेण ह्येवंविध एव लोकः ॥ ६ ॥

यस्तु श्रेयोऽर्थी सहस्रेषु कश्चिदेवात्मविद्भवति त्वद्विधो यस्मा-च्छ्रवणायापि श्रवणार्थं श्रोतुमपि येन लभ्य आत्मा बहुभिरनेकैः शृण्वन्तोऽपि बहवोऽनेकेऽन्ये यमात्मानं न विद्युर्न विन्दन्त्यभागि-नोऽसंस्कृतात्मानो न विजानीयुः । किञ्चास्य वक्ताप्याश्चर्योऽद्भुत-वदेवानेकेषु कश्चिदेव भवति । तथा श्रुत्वाप्यस्यात्मनः कुशलो निपुण एवानेकेषु लब्धः कश्चिदेव भवति । यस्मादाश्चर्यो ज्ञाता कश्चिदेव कुशलानुशिष्टः कुशलेन निपुणेनाचार्येणानुशिष्टः सन् ॥ ७॥

---

सम्यक्प्राक्काले देहपातादूर्द्ध्वमेव ईयते गमयत इति साम्प-रायः ॥६॥७॥

न नरेणावरेण प्रोक्त एष सुविज्ञेयो बहुधा चिन्त्यमानः ॥ अनन्यप्रोक्ते गतिरत्र नास्त्यणीयान् ह्यतर्क्यमनुप्रमाणात् ॥ ८ ॥

कस्मान्न हि नरेण मनुष्येणावरेण प्रोक्तोऽवरेण हीनेनेत्येतदुक्त एष आत्मा यं त्वं मां पृच्छसि । न हि सुष्टु सम्यग्विज्ञेयो विज्ञातुं शक्यो यस्माद्बहुधा अस्ति नास्ति कर्त्ताऽकर्त्ता शुद्धोऽशुद्ध इत्याद्यनेकधा चिन्त्यमानो वादिभिः । कथं पुनः सुविज्ञेय इत्युच्यते । अनन्यप्रोक्तेऽनन्येनापृथग्दर्शिनाचार्य्येण प्रतिपाद्यब्रह्मात्मभूतेन प्रोक्ते उक्ते आत्मनि गतिरनेकधा अस्तिनास्तीत्यादिलक्षणा चिन्ता गतिरस्मिन्नात्मनि नास्ति न विद्यते सर्व्वविकल्पगतिप्रत्यस्तमितत्वादात्मनः । अथवा स्वात्मभूतेऽनन्यस्मिन्नात्मनि प्रोक्ते अत्र गतिरन्यस्यावगतिर्नास्ति ज्ञेयस्यान्यस्याभावात् । ज्ञानस्य ह्येषा निष्ठा यदात्मैकत्वविज्ञानम् । अतोऽवगन्तव्याभावान्न गतिर्वात्र नास्त्यनन्य आत्मनि प्रोक्ते नान्तरीयकत्वात्तद्विज्ञानफलस्य मोक्षस्य । अथवा प्रोच्यमानब्रह्मात्मभूतेनाचार्य्येण प्रोक्ते आत्मन्यवगतिः अनवबोधोऽपरिज्ञानमत्र नास्ति । भवत्येवावगतिस्तद्विषया श्रोतुस्तदनन्योऽहमित्याचार्य्यस्येत्यर्थः । एवं सुविज्ञेय आगमवताऽऽचार्य्येणानन्यतया प्रोक्त इत्यर्थः । अणीयानणुप्रमाणादपि सम्पद्यते आत्मा । अतर्क्यमणुप्रमाणो न तर्क्यः । स्वबुद्ध्यभ्यूहेन केवलेन तर्क्यमाणोऽणुपरिमाणे केनचित्स्थापिते आत्मनि ततोऽणुतरमन्योऽभ्यूहति ततोऽप्यन्योऽणुतममिति । न हि तर्कस्य निष्ठा क्वचिद्विद्यते ॥८॥

अणुत्वं परीक्षत्वं मया जानतापि बह्वाचारं कर्म्म तं त्वं दीयमानमपि तत्फलं न गृह्णाति मत्तोऽधिकप्रज्ञोऽ-

नैषा तर्केण मतिरापनेया प्रोक्तान्येनैव सुज्ञानाय प्रेष्ठ । यान्त्वमापः सत्यधृतिर्बतासि त्वादृङ्नो भूयान्नचिकेतः प्रष्टा ॥ ९ ॥

जानाम्यहꣳ शेवधिरित्यनित्यं न ह्यध्रुवैः प्राप्यते

अतोऽनन्यप्रोक्ते आत्मन्युत्पन्ना येयमागमप्रतिपाद्यात्ममतिर्नैषा तर्केण स्वबुद्ध्यभ्यूहमात्रेणापनेया न प्रापणीयेत्यर्थः । नापनेतव्या वा न हन्तव्या । तार्किको ह्यनागमज्ञः स्वबुद्धिपरिकल्पितं यत्किञ्चिदेव कथयति । अत एव च येयमागमप्रसूता मतिरन्येनैवागमाभिज्ञेनाचार्य्येणैव तार्किकात्प्रोक्ता सती सुज्ञानाय भवति हे प्रेष्ट प्रियतम । का पुनः सा तर्कागम्या मतिरित्युच्यते । यां त्वं मतिं मद्वरप्रदानेन प्राप्तवानसि ॥ सत्याऽवितथविषया धृतिर्यस्य तव स त्वं सत्यधृतिर्वतासीत्यनुकम्पयन्नाह मृत्युर्नचिकेतसम् । वक्ष्यमाणविज्ञानस्तुतये त्वादृक्तुल्यो नोऽस्मभ्यं भूयात् भवताद्भवत्वन्यः पुत्रः शिष्यो वा प्रष्टा । कीदृग्यादृक् त्वं हे नचिकेतः प्रष्टा ॥९॥

पुनरपि तुष्ट आह जानाम्यहं शेवधिर्निधिः कर्मफललक्षणो निधिरिव प्रार्थ्यत इत्यसावनित्यमिति जानामि । न हि यस्मादनित्यैरध्रुवैर्नित्यं ध्रुवं तत्प्राप्यते परमात्माख्यम् । शेवधिर्यस्त्वनित्यः सुखात्मकः शेवधिः स एवानित्यैर्द्रव्यैः प्राप्यते हि यतस्तस्मान्मया जानतापि नित्यमनित्यसाधनैर्न प्राप्यत इति । नाचिकेतश्चितोऽग्निरनित्यैर्द्रव्यैः पश्वादिभिः स्वर्गसुखसाधनभूतोऽग्निः

सीति सन्तोषात् स्तौतीत्याह । पुनरपि तुष्ट आहेति ॥ यस्य त्वया देहव्यतिरिक्त आत्मा दृष्टस्तस्यैव परमाईश्वरप्रदत्तज्ञानं

हि ध्रुवन्तत्। ततो मया नाचिकेतश्चितोऽग्निर-नित्यैर्द्रव्यैः प्राप्तवानस्मि नित्यम्॥ १०॥

कामस्याप्तिञ्जगतः प्रतिष्ठां क्रतोरनन्त्यमभयस्य पारम्। स्तोममहदुरुगायम्प्रतिष्ठान्दृष्ट्वा धृत्या धीरो नचिकेतोऽत्यस्राक्षीः॥ ११॥

---

तोऽग्निर्निर्व्वर्त्तित इत्यर्थः। तेनाहमधिकारापन्नो नित्यं याम्यं स्थानं स्वर्गाख्यं नित्यमापेक्षिकं प्राप्तवानस्मि॥१०॥

त्वं तु कामस्याप्तिं समाप्तिम् अत्र हि सर्व्वे कामाः परिसमाप्ताः जगत आध्यात्माधिभूताधिदैवादेः प्रतिष्ठामाश्रयं सर्व्वात्वात्क्रतोः फलं हैरण्यगर्भं पदम् आनन्त्यम्। अभयस्य च पारं परां निष्ठाम्। स्तोमं स्तुत्यं महदणिमाद्यैश्वर्य्याद्यनेकगुणसहितं स्तोमञ्च तन्महच्च निरतिशयत्वात्स्तोममहत्। उरुगायं विस्तीर्णां गतिम्। प्रतिष्ठां स्थितिमात्मन उत्तमामपि दृष्ट्वा धृत्या धैर्य्येण धीरो नचिकेतो धीमान्सन्नत्यस्राक्षीः परमेवाकाङ्क्षन्नति-सृष्टवानसि सर्व्वमेतत्संसारभोगजातम्। अहो वतानुत्तमगुणो-ऽसि यं त्वं ज्ञातुमिच्छस्यात्मानम्॥११॥

---

सनिदानबन्धनिवर्त्तकं परमानन्दप्राप्तिसाधनं धर्म्यं च नातःपरं श्रेयःसाधनमस्तीति॥ ८॥ ६॥

पृष्टस्य वस्तुनः प्रशंसया च प्रष्टारं प्रशंसन्ति। यं त्वं ज्ञातु-मिच्छसीत्यादिना॥ १०॥ ११॥

तन्दुर्द्दर्शं गूढमनुप्रविष्टं गुहाहितङ्गह्वरेष्ठम्पुराणम् । अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहाति ॥ १२ ॥

एतच्छ्रुत्वा सम्परिगृह्य मर्त्यः प्रवृह्य धर्म्यम-

तं दुर्द्दर्शं दुःखेन दर्शनमस्येति दुर्द्दर्शम् अतिसूक्ष्मत्वात् । गूढं गहनम् । अनुप्रविष्टं प्राकृतविषयविकारविज्ञानैः प्रच्छन्नमित्येतत् । गुहाहितं गुहायां बुद्धौ स्थितं तत्रोपलभ्यत्वात् । गह्वरे विषममनेकानर्थसङ्कटे तिष्ठतीति गह्वरेष्ठम् । यत एवं गूढमनुप्रविष्टो गुहाहितश्च अतो गह्वरेष्ठः । अतो दुर्द्दर्शः । तं पुराणम् पुरातनम् अध्यात्मयोगाधिगमेनविषयेभ्यः प्रतिसंहृत्य चेतस आत्मनि समाधानमध्यात्मयोगस्तस्याधिगमस्तेन मत्वादेवमात्मानं धीरो हर्षशोकावात्मन उत्कर्षापकर्षयोरभावाज्जहाति ॥१२॥

किञ्चैतदात्मतत्त्वं यदहं वक्ष्यामि तच्छ्रुत्वाऽऽचार्य्यसकाशात्सम्यगात्मभावेन परिगृह्य उपादाय मर्त्यो मरणधर्म्मा धर्म्मादनपेतं धर्म्म्यं प्रवृह्योद्यम्य पृथक्कृत्य शरीरादेः अणुं सूक्ष्मम् एतमात्मानमाप्य प्राप्य स मर्त्यो विद्वान्मोदते मोदनीयं हि हर्षणीयमात्मानं लब्ध्वा तदेतदेवंविधं ब्रह्मसद्मभवनं नचिकेतसं त्वां

यदि देहव्यतिरिक्तस्यात्मनः प्रथमं पृष्टस्य परमार्थस्वरूपज्ञानमेव श्रेयःसाधनं तर्हि तदेव ब्रूहीत्याह । यद्यहं योग्य इत्यादिना ॥ अत एव वरदानव्यतिरेकेण पूर्व्वोऽयं प्रश्न इति

णुमेतमाप्य। समोदते मोदनीयँ हि लब्ध्वा विवृतँ सद्म नचिकेत सम्मन्ये॥ १३॥

अन्यत्र धर्म्मादन्यत्राधर्म्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात्। अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च यत्तत्पश्यसि तद्वद॥१४॥

सर्व्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपाँसि सर्व्वाणि

---

*प्रत्यपावृतद्वारं विवृतमभिमुखीभूतं मन्ये मोक्षार्हं त्वां मन्य इत्यभिप्रायः॥ १३॥

एतच्छ्रुत्वा नचिकेताः पुनराह। यद्यहं योग्यः प्रसन्नश्चासि भगवन्मां प्रत्यन्यत्र धर्म्माच्छास्त्रीयाद्धर्म्मानुष्ठानात्तत्फलात्तत्कारकेभ्यश्च पृथग्भूतमित्यर्थः। तथाऽन्यत्राधर्म्मात्तथाऽन्यत्रास्मात् कृताकृतात्। कृतं कार्य्यमकृतं कारणमस्मादन्यत्र। किञ्चान्यत्र भूताच्चातिक्रान्तात्कालाद्भव्याच्च यत्तद्भविष्यतश्च। तथा वर्त्तमानात्कालत्रयेणयन्न परिच्छिद्यत इत्यर्थः। यदीदृशं वस्तु सर्व्वव्यवहार गोचरातीतं पश्यसि जानासि तद्वद मह्यम्॥ १४॥

इत्येवं पृष्टवते मृत्युरुवाच पृष्टं वस्तु विशेषणान्तरञ्चविवक्षन्। सर्व्वे वेदा यत्पदं पदनीयमविभागेनामनन्ति तपांसि सर्व्वाणि च यद्वदन्ति यत्प्राप्त्यर्थानीत्यर्थः। यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्य्यं गुरुकुलवासलक्षणमन्यद्वा ब्रह्मप्राप्त्यर्थञ्चरन्ति तत्ते तुभ्यं पदं यज्ज्ञातुमिच्छसि सङ्ग्रहेण सङ्क्षेपतो ब्रवीमि ओं इत्येतत् तदेतत्पदं

---

नाशङ्कनीयं पूर्व्वपृष्टस्यैव याथातथ्यप्रश्नः पृष्टस्य वस्तुनोविशेषणान्तरं ज्ञानसाधनं वक्तुमित्यर्थः॥१२॥१३॥१४॥

सर्व्वे वेदा इति वेदैकदेशा उपनिषदः। तेनोपनिषदो ज्ञान

च यद्वदन्ति। यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्य्यञ्चरन्ति तत्ते पदꣳ सङ्ग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत् ॥ १५ ॥

एतद्ध्येवाक्षरम्ब्रह्म एतद्ध्येवाक्षरम्परम्। एतद्ध्ये-वाक्षरं ज्ञात्वा यो यदिच्छति तस्य तत् ॥१६॥

एतदालम्बनꣳ श्रेष्ठमेतदालम्बनम्परम्। एतदा-लम्बनं ज्ञात्वा ब्रह्मलोके महीयते ॥ १७ ॥

---

यद्बुभुक्षितञ्च वा । यदेतदोमित्योंशब्दवाच्यमोंशब्दप्रती-कञ्च ॥१५॥

अत एतद्ध्येवाक्षरं ब्रह्मापरमेतद्ध्येवाक्षरञ्च परं तयोर्हि प्रतीकमेतदक्षरमेतद्ध्येवाक्षरं ज्ञात्वोपास्य ब्रह्मेति यो यदिच्छति परमपरं वा तस्य तद्भवति । परञ्चेज्ज्ञातव्यमपरञ्चेत्प्राप्त-व्यम् ॥१६॥

यत एवम् अत एवैतदालम्बनं ब्रह्मप्राप्त्यालम्बनानां श्रेष्ठं प्रशस्यतमम् । एतदालम्बनं परमपरञ्च । परापरब्रह्मविषय-त्वात् । अत एतदालम्बनं ज्ञात्वा ब्रह्मलोके महीयते । परस्मिन् ब्रह्मण्यपरस्मिंश्च ब्रह्मभूते ब्रह्मवदुपास्यो भवतीत्यर्थः ॥१७॥

---

साधनत्वेन साक्षाद्विनियुक्तानि तपांसि तेषां कर्माणि शुद्धिद्वारे-णावगतिसाधनानि ॥ मन्दाधिकारिणो विचारासमर्थस्य क्रमेणा-वगतिसाधनं सङ्क्षिप्याह । सङ्ग्रहेणेति ॥ यस्य शब्दस्योच्चारणे यत् स्फुरति तत्तस्य वाच्यं प्रसिद्धं समाहितचित्तस्योङ्कारोच्चा-रणे यद्विषयानुपरक्तं संवेदनं स्फुरति तदोङ्कारमवलम्ब्य तद्वाच्यं ब्रह्मास्मीति ध्यायेत्तत्राप्यसमर्थ ओंशब्द एव ब्रह्म-दृष्टिं कुर्य्यादित्यर्थः ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥

न जायते म्रियते वा विपश्चिन्नायं कुतश्चिन्न बभूव कश्चित् । अजो नित्यः शाश्वतोऽयम्पुराणो न

अन्यत्र धर्म्मादित्यादिना पृष्टस्यात्मनोऽशेषविशेषरहितस्यालम्बनत्वेन प्रतीकत्वेन चोङ्कारो निर्द्दिष्टः । अपरस्य च ब्रह्मणो मन्दमध्यमप्रतिपत्तॄन् प्रति । अथेदानीं तस्योङ्कारालम्बनस्यात्मनः साक्षात्स्वरूपनिर्दिधारयिषयेदमुच्यते । न जायते नोत्पद्यते म्रियते वा न म्रियते चोत्पत्तिमतो वस्तुनोऽनित्यस्यानेकविक्रियास्तासामाद्यन्ते जन्मविनाशलक्षणे विक्रिये इहात्मनि प्रतिषिध्येते प्रथमं सर्व्वविक्रियाप्रतिषेधार्थं न जायते म्रियते वेति । विपश्चिन्मेधावी सर्व्वज्ञः । अपरिलुप्तचैतन्यस्वभावात् । किञ्च नायमात्मा कुतश्चित्कारणान्तराद्बभूव । अस्माच्चात्मनो न बभूव कश्चिदर्थान्तरभूतः । अतोऽयमात्माऽजो नित्यःशाश्वतोऽपक्षयविवर्जितः । यो ह्यशाश्वतः सोऽप्यपक्षीयते । अयन्तु शाश्वतोऽत एव पुराणः पुरापि नव एवेति । यो ह्यवयवोपचयद्वारेणाभिनिर्वर्त्त्यते स इदानीं नवो यथा कुम्भादिस्तद्विपरीतस्त्वात्मा पुराणो वृद्धिविवर्जित इत्यर्थः । यत एवमतो न हन्यते न हिं-

साधनहीनायोपदेशोऽनर्थक इति मत्वोच्चावचमवगतिसाधनमुक्त्वा वक्तव्यस्वरूपं यत्पृष्टं तदभिधानायोपक्रमत इत्याह । अन्यत्र धर्म्मादित्यादिनेति ॥ यद्यात्मनोऽन्यद्ब्रह्म स्यात्तत्र जन्मादिप्राप्त्यभावादप्राप्तनिषेधः स्यादतो जन्मादिप्रतिषेधेन ब्रह्मोपदिशन्नात्मस्वरूपमेवोपदिशतीति गम्यते। मरणनिमित्तास्त्वा-

हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥ १८ ॥

हन्ता चेन्मन्यते हन्तुꣳ हतश्चेन्मन्यते हतम् ।
उभौ तौ न विजानीतो नायꣳ हन्ति न हन्यते ॥ १९ ॥

अणोरणीयान्महतो महीयानात्मास्य जन्तोर्निहितो गुहायाम् । तमक्रतुः पश्यति वीतशोको धातुः

---

न्यते हन्यमाने शस्त्रादिभिः शरीरे । ततस्थोऽप्याकाशवदेव भवतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

एवम्भूतमप्यात्मानं शरीरमात्रात्मदृष्टिर्हन्ता चेद्यदि मन्यते चिन्तयति हन्तुं हनिष्याम्येनमिति योऽप्यन्यो हतः सोऽपि चेन्मन्यते हतमात्मानं हतोऽहमित्युभावपि तौ न विजानीतः स्वमात्मानं यतो नायं हन्ति अविक्रियत्वादात्मनस्तथा न हन्यते आकाशवदेवाविक्रियत्वादेव । अतोऽनात्मज्ञविषय एव धर्माधर्मादिलक्षणः संसारो न ब्रह्मज्ञस्य श्रुतिप्रामाण्यान्न्यायाच्च धर्माधर्माद्यनुपपत्तेः ॥ १९ ॥

कथं पुनरात्मानं जानातीत्युच्यते अणोः सूक्ष्मादणीयान् श्यामाकादेरणुतरः । महतो महत्परिमाणान्महीयान्महत्तरः

---

शङ्कात्मनो मरणाभावेऽस्तित्वविषयप्रश्नस्याप्येतदेव वचनं भवतीति द्रष्टव्यम् ॥१८॥

यद्यविक्रिय एवात्मा तर्हि धर्माद्यधिकार्य्यभावात्तदसिद्धौ संसारोपलम्भ एव न स्यादित्याशङ्क्याह । अनात्मज्ञविषय एवेति ॥ यदज्ञानात्प्रवृत्तिः स्यात्तज्ज्ञानात्सा कुतो भवेदिति न्यायाच्चात्मज्ञस्य धर्मादि नोपपद्यते अत आत्मज्ञः सदा मुक्त

प्रसादान्महिमानमात्मनः ॥ २० ॥
आसीनो दूरं व्रजति शयानो याति सर्व्वतः ।

पृथिव्यादेरणु महद्वा यदस्ति लोके वस्तु तत्तेनैवात्मना नित्येनात्मवत्सम्भवति । तदात्मना विनिर्म्मुक्तमसत्सम्पद्यते । तस्मादसावेवात्मा अणोरणीयान्महतो महीयान्सर्व्वनामरूपवस्तूपाधिकत्वात् । स चात्मास्य जन्तोर्ब्रह्मादिस्तम्बपर्य्यन्तस्य प्राणिजातस्य गुहायां हृदये निहित आत्मभूतः स्थित इत्यर्थः । तमात्मानं दर्शनश्रवणमननविज्ञानलिङ्गम् अक्रतुरकामोऽदृष्टवाह्यविषयोपरतबुद्धिरित्यर्थः । यदा चैवं तदा मनआदीनि करणानि धातवः शरीरस्य धारणात्प्रसीदन्तीति । एषां धातूनां प्रसादादात्मनो महिमानं कर्म्मनिमित्तवृद्धिक्षयरहितं पश्यति वीतशोकः । धातुप्रसादान्महिमानमात्मनोऽयमहमस्मीति साक्षाद्विजानाति । ततो विगतशोको भवति । अन्यथा दुर्विज्ञेयोऽयमात्मा कामिभिः प्राकृतैः पुरुषैः ॥ २० ॥

यस्मादासीनोऽवस्थितोऽचल एव सन् दूरं व्रजति शयानो याति सर्व्वत एवमसावात्मा देवो मदाऽमदः समदोऽमदश्च

एवेत्याह । न्यायाश्चेति ॥ तदुक्तम् । विवेकी सर्व्वदा मुक्तः कुर्व्वतो नास्ति कर्तृता । लोकवादं समाश्रित्य श्रीकृष्णजनको यथेति ॥ अकामत्वादिसाधनान्तरविधानार्थमुत्तरवाक्यमवतारयति । कथं पुनरिति ॥ एकस्याणुत्वं च विरुद्धं कथमनूद्यत इत्याशंक्याणुत्वाद्यध्यासाधिष्ठानत्वादिव्यवहारो न तत्वत इत्यविरोधमाह । अणुर्महद्वेति ॥१६॥२०॥

विरुद्धानेकधर्म्मवत्त्वाद्दुर्विज्ञेयश्चेदात्मा कथं तर्हि पण्डितस्यापि सुज्ञेयः स्यादित्याशङ्क्याह । स्थितिगतीति ॥ विश्वरूपो

कस्तम्मदामदन्देवं मदन्यो ज्ञातुमर्हति ॥ २१ ॥
अशरीरꣳ शरीरेष्वनवस्थेष्ववस्थितम् । महान्तं

महर्षीश्चर्यस्य विरुद्धधर्म्मवानतोऽशक्यत्वाज्ज्ञातुं कस्तं मदामदं देवं मदन्यो ज्ञातुमर्हति । अस्मदादेरेव सूक्ष्मबुद्धेः पण्डितस्य सुविज्ञेयोऽयमात्मा स्थितिगतिनित्यादिविरुद्धानेकविधर्म्मोपाधिकत्वाद्विरुद्धधर्म्मवत्त्वाद्विश्वरूप इवचिन्तामणिवदवभासत इति दुर्विज्ञेयत्वं दर्शयति । कस्तं मदन्यो ज्ञातुमर्हतीति । करणानामुपशमः शयनं करणजनितस्यैकदेशविज्ञानस्योपशमः शयानस्य भवति । यदा चैवं केवलसामान्यविज्ञानत्वात्सर्वतो यातीव ; यदा विशेषविज्ञानस्थः स्वेन रूपेण स्थित एव सन्मनआदिगतिषु तदुपाधिकत्वाद्दूरं व्रजतीव । स चेहैव वर्त्तते ।। २१ ॥
तद्विज्ञानाच्च शोकात्यय इत्यभिदर्शयति । अशरीरं स्वेन

मणिर्यथा नानारूपोऽवभासते परं नानाविधोपाधिसन्निधानात् न स्वतो नानारूपः । चिन्तामणौ वा यद्यच्चिन्त्यते तत्तच्चिन्तोपाधिकमेवावभासत न तत्त्वतः । तथा स्थितिगतिनित्यादयो विरुद्धानेकधर्म्मा येषां तदुपाधिवशादात्मा विरुद्धर्म्मवानिवावभासत इति योजना । इति तस्य सुविज्ञेयो भवति । उपाध्यविविक्तदर्शिनस्तु दुर्विज्ञेय एवेत्यर्थः ॥ स्वतो विरुद्धधर्म्मत्वं नास्तीत्येतदेव श्रुतियोजनया दर्शयति । करणानामित्यादिना ॥ एकदेशविज्ञानस्येति ॥ मनुष्योऽहं नीलं पश्यामीत्यादिपरिच्छिन्नविज्ञानस्येत्यर्थः। न प्रज्ञना श्रुतेनेत्यात्मप्रतिपादकोपनिषद्विचारातिरिक्तशास्त्रश्रवणेन न लभ्य उपनिषद्विचारेणापि केवलेनेति शिष्योपदेशरहितेन न लभ्यत इत्यर्थः ।। २१ ।।
परमेश्वराचार्य्यानुग्रहेण तु लभ्यत इत्याह । यमेवेति ॥

विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति ॥ २२ ॥

नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रु-

---

रूपेणाकाशकल्प आत्मा तमशरीरं शरीरेषु देवपितृमनुष्यादि-शरीरेष्वनवस्थेष्वनित्येष्ववस्थितिरहितेष्ववस्थितं नित्यमविकृत-मित्येतत् । महान्तं महत्त्वस्यापेक्षिकत्वशङ्कायामाह विभुं व्यापि-नमात्मानम् । आत्मग्रहणं स्वतोऽनन्यत्वप्रदर्शनार्थम् । आत्मशब्दः प्रत्यगात्मविषय एव मुख्यस्तमीदृशमात्मानं मत्वा अयमहमिति धीरो धीमान् न शोचति । न ह्येवंविधस्यात्मविदः शोको-पपत्तिः ॥२२॥

यद्यपि दुर्विज्ञेयोऽयमात्मा तथाप्युपायेन सुविज्ञेय एवेत्याह । नायमात्मा प्रवचनेनानेकवेदस्वीकरणेन लभ्यो ज्ञेयो नापि मेधया ग्रन्थार्थधारणाशक्त्या न बहुना श्रुतेन केवलेन । केन तर्हि लभ्य इत्युच्यते । यमेव स्वमात्मानमेष साधको वृणुते प्रार्थयते तेनैवात्मना वरित्रा स्वयमात्मा लभ्यो ज्ञायत इत्येतन्निष्काम-श्चात्मानमेव प्रार्थयते । आत्मनैवात्मा लभ्यत इत्यर्थः । कथं

---

आत्मानमेव साधकः श्रवणमननादिभिर्वृणुते सम्भजते श्रवणादि-कालेऽपि सोऽहमित्युपायेनैवानुसन्धत्त इत्यर्थः ॥ तमेवेति लक्षणया परमात्मानुग्रहेणैव वरित्राऽभेदानुसन्धानवता ययानु-सन्धानमात्मतत्त्वानुसन्धानवता ययानुसन्धानमात्मतयैव पर-मात्मा लभ्यो भवतीत्यर्थः । वैपरीत्येन वा योजना । आत्मा त्वेष प्रकरणोपरमात्मान्तर्यामिरूपेण वा व्यवस्थितोऽयमेव मुमुक्षां भजते

तेन। यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा वृणुते तनूँ स्वाम् ॥ २३ ॥

नाविरतो दुश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः ।
नाशान्तमानसो वापि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात् ॥२४॥

यस्य ब्रह्म च क्षत्रञ्च उभे भवत ओदनम् । मृत्यु-

---

लभ्यत इत्युच्यते। तत्स्वात्मकामस्यैष आत्मा विवृणुते प्रकाशयति पारमार्थिकीं स्वां तनूं स्वकीयं याथात्म्यमित्यर्थः ॥ २३ ॥

किञ्चान्यत्। दुश्चरितात्प्रतिषिद्धाच्छ्रुतिस्मृत्यविहितात्पापकर्म्मणो नाविरतोऽनुपरतः। नापीन्द्रियलौल्यादशान्त उपरतः। नाप्यसमाहितो नैकाग्रमना विक्षिप्तचित्तः समाहितचित्तोऽपि सन् समाधानफलार्थित्वात्। नाप्यशान्तमानसो व्यापृतचित्तो वात्मानं प्राप्नुयात्। केन प्राप्नुयादित्युच्यते। प्रज्ञानेन ब्रह्मविज्ञानेन। एनं प्रकृतमात्मानमाप्नुयात्। यस्तु दुश्चरिताद्विरत इन्द्रियलौल्याच्च समाहितचित्तः समाधानफलादप्युपशान्तमानसश्चाचार्य्यवान् प्रज्ञानेन यथोक्तमात्मानं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥२४॥

यस्त्वनेवम्भूतो यस्यात्मनो ब्रह्म च क्षत्रञ्च ब्रह्मक्षत्रे सर्वधर्म्मविधारकेऽपि सर्वप्राणभूते उभे ओदनम् अशनं भवतः स्याताम्। सर्वहरोऽपि मृत्युर्यस्योपसेचनमेवौदनस्याशनत्वेऽप्यपर्य्याप्तस्तं प्रा-

---

उपगृह्णाति। तेनैव परमेश्वरानुगृहीतेनाभेदानुसन्धानवता लभ्यत इत्यर्थः ॥ २२ ॥ २३ ॥

दुश्चरितं कायिकं पापम्। यस्त्वनेवम्भूत उक्तसाधनसम्पन्नो न भवति स कथं वेदेति सम्बन्धः। अशनत्वेऽप्यपर्य्याप्त इत्यन्तत्वेऽ-

यस्योपसेचनं क इत्था वेद यत्र सः ॥ २५ ॥

इति कठोपनिषदि द्वितीया वल्ली ॥ २ ॥

ऋतं पिबन्तौ सुकृतस्य लोके गुहाम्प्रविष्टौ परमे

---

कृतबुद्धिर्यथोक्तसाधनरहितः सन् क इत्था इत्थमेवं यथोक्तसाधनवानिवत्यर्थः वेद विजानाति यत्र स आत्मेति ॥ २५ ॥

इति द्वितीयवल्लीभाष्यम् ॥ २ ॥

ऋतम्पिबन्ताविल्यस्या वल्ल्याः सम्बन्धो विद्याविद्ये नानाविरुद्धफले इत्युपन्यस्ते न तु सफले ते यथावन्निर्णीते। तन्निर्णयार्था रथरूपककल्पना तथा च प्रतिपत्तिसौकर्य्यम्। एवञ्च प्राप्तृप्राप्यगन्तृगन्तव्यविवेकार्थं रथरूपकद्वारा द्वावात्मानावुपन्यस्येते। ऋतमिति। ऋतं सत्यमवश्यम्भावित्वात्कर्म्मफलं पिबन्तौ। एकस्तत्र कर्म्मफलं पिबति भुङ्क्ते नेतरस्तथापि पातृसम्बन्धात्पिबन्तावित्युच्यते। छत्रिन्यायेन सुकृतस्य स्वयं कृतस्य कर्म्मणः ऋतमिति पूर्व्वेण सम्बन्धः। लोकेऽस्मिञ्छरीरे। गुहां गुहायां बुद्धौ प्रविष्टौ। परमे बाह्यपुरुषाकाशसंस्थानापेक्षया परमम्। परार्द्धं परस्य च ब्रह्मणोऽर्द्धं स्थानं परार्द्धं हार्दाकाशं तस्मिन् हि परंब्रह्मोपलभ्यते। तस्मिन् परमे परार्द्धे हार्दाकाशे प्रविष्टा-

---

प्यसमर्थः शाकस्थानीय इत्यर्थः ॥ यत्र स्वे महिम्नि स विश्वोपसंहर्त्ता वर्त्तते तथाभूतं तं को वेदेति सम्बन्धः ॥२४॥ २५ ॥

इति द्वितीयवल्लीभाष्यटीका।

रथरूपकल्पनेति प्रसिद्धरथसादृश्यकल्पनेत्यर्थः। ऋतपानकर्त्ता जीवस्तावदेकश्चेतनः सिद्धो द्वितीयान्वेषणायां लोके दृष्टा-

परार्द्धे । छायातपौ ब्रह्मविदो वदन्ति पञ्चाग्नयो ये च त्रिणाचिकेताः ॥ १ ॥

यः सेतुरीजानानामक्षरम्ब्रह्म यत्परम् । अभयं तितीर्षताम्पारं नाचिकेतꣳ शकेमहि ॥ २ ॥

---

वित्यर्थः । तौ च छायातपाविव विलक्षणौ संसारित्वासंसारित्वेन ब्रह्मविदो वदन्ति कथयन्ति । न केवलमकर्म्मिण एव वदन्ति । पञ्चाग्नयो गृहस्थाः । ये च त्रिणाचिकेताः त्रिःकृत्वो नाचिकेतोऽग्निश्चितो यैस्ते त्रिणाचिकेताः ॥१॥

यः सेतुः सेतुरिव सेतुरीजानानां यजमानानां कर्म्मिणां दुःखसन्तरणार्थत्वान्नाचिकेतं नाचिकेतोऽग्निस्तं वयं ज्ञातुं चेतुञ्च शकेमहि शक्नुवन्तः । किञ्च यच्चाभयं भयशून्यं संसारस्य पारं तितीर्षतां तर्त्तुमिच्छतां ब्रह्मविदां यत्परमाश्रयमक्षरमात्माख्यं ब्रह्म तच्च ज्ञातुं शकेमहि परावरे ब्रह्मणी कर्म्मिब्रह्मविदाश्रये वेदितव्ये इति वाक्यार्थः । एतयोरेव ह्युपन्यासः कृतः । ऋतम्पिबन्ताविति ॥२॥

---

अवरणे समानस्वभावे प्रथमप्रतीतिदर्शनाच्चेतनतया समानस्वभावः परमात्मैव द्वितीयो प्रतीयते । तस्य चोपचाराद्दतपात्वमित्यर्थः । वाह्यपुरुषाकाशसंस्थानं देहाश्रय आकाशप्रदेशः । पञ्चाग्नय इति गार्हपत्यो दक्षिणाग्निराहवनीयः सभ्यावसथ्यौ चेत्येते पञ्चाग्नयो येषां ते तथोक्ताः । द्युपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोषित्स्वग्निदृष्टिं ये कुर्व्वन्ते तेऽग्निहोत्राधिकारिणस्ते वा पञ्चाग्नय इत्यर्थः ॥१॥

ननु न सन्ति ब्रह्मविदः पञ्चाग्निविदश्च साम्प्रतमनुपलम्भा-

आत्मानꣳ रथिनं विद्धि शरीरꣳ रथमेव तु ।
बुद्धिन्तु सारथिं विद्धि मनः प्रग्रहमेव च ॥ ३ ॥
इन्द्रियाणि हयानाहुर्विषयाꣳस्तेषु गोचरान् ।
आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः ॥ ४ ॥

तत्र य उपाधिकृतः संसारी विद्याविद्ययोरधिकृतो मोक्षगमनाय संसारगमनाय च तस्य तदुभयगमने साधनो रथः कल्प्यत इत्याह । तत्रात्मानमृतपं संसारिणं रथिनं रथस्वामिनं विद्धि विजानीहि । शरीरं रथं एव तु रथवद्धयस्थानी यैरिन्द्रियैराकृष्यमाणत्वाच्छरीरस्य । बुद्धिं तु अध्यवसायलक्षणां सारथिं विद्धि बुद्धिनेतृप्रधानत्वाच्छरीरस्य । सारथिनेतृप्रधान इव रथः । सर्व्वं हि देहगतं कार्य्यं बुद्धिकर्त्तव्यमेव प्रायेण । मनः सङ्कल्पविकल्पादिलक्षणं प्रग्रहमेव च रशनामेव विद्धि । मनसा हि प्रगृहीतानि श्रोत्रादीनि करणानि प्रवर्त्तन्ते रशनयेवाश्वाः ॥ ३ ॥

इन्द्रियाणि चक्षुरादीनि हयानाहुः रथकल्पनाकुशलाः शरीररथाकर्षणसामान्यात् । तेष्वेवेन्द्रियेषु हयत्वेन परिकल्पितेषु गोचरान् मार्गान् रूपादीन् विषयान् विद्धि ॥ आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं शरीरेन्द्रियमनोभिः सहितं संयुक्तमात्मानं भोक्तेति संसारीत्याहुर्मनीषिणो विवेकिनः । न हि केवलस्यात्मनो भोक्तृत्वमस्ति बुद्ध्याद्युपाधिकृतमेव तस्य भोक्तृत्वम् । तथा च श्रुत्यन्तरं केवलस्याभोक्तृत्वमेव दर्शयति । ध्यायतीव लेलायतीवेत्यादि ॥ एवञ्च सति वक्ष्यमाणरथकल्पनया वैष्णवस्य पदस्यात्मतया प्रतिपत्तिरुपपद्यते नान्यथा स्वभावानतिक्रमात् ॥ ४ ॥

दित्याशङ्क्य पूर्व्वविद्वदनुभवविरोधमाह । यः सेरित्वत्यादिना ॥
पूर्व्वेषां यद्यपि ब्रह्मविदत्वादि सम्भवति प्रभावातिशयात्तथापि

यस्त्वविज्ञानवान् भवत्ययुक्तेन मनसा सदा । तस्ये
न्द्रियाण्यवश्यानि दुष्टाश्वा इव सारथेः ॥ ५ ॥
यस्तु विज्ञानवान् भवति युक्तेन मनसा सदा ।
तस्येन्द्रियाणि वश्यानि सदश्वा इव सारथेः ॥ ६ ॥

तत्रैवं सति यस्तु बुद्ध्याख्यः सारथिरविज्ञानवान्ननिपुणोऽविवेकी प्रवृत्तौ च निवृत्तौ च भवति । यथेतरो रथचर्य्यायामयुक्तेनाप्रगृहीतेनासमाहितेन मनसा प्रग्रहस्थानीयेन सदा युक्तो भवति तस्याकुशलस्य बुद्धिसारथेरिन्द्रियाण्यश्वस्थानीयान्यवश्यान्यशक्यान्यनिवारणीयानि दुष्टाश्वा अदान्ताश्वा इवेतरसारथेर्भवति ॥ ५ ॥

यस्तु पुनः पूर्व्वोक्तविपरीतसारथिर्भवति विज्ञानवान् निपुणो विवेकवान् । युक्तेन मनसा प्रगृहीतमनाः समाहितचित्तः सदा तस्याश्वस्थानीयानीन्द्रियाणि प्रवर्त्तयितुं निवर्त्तयितुं वा शक्यानि वश्यानि दान्ताः सदश्वा इवेतरसारथेः ॥ ६ ॥

नाधुनिकानामल्पप्रज्ञानां सम्भवतीत्याशङ्क्य चेतनत्वात्स्वाभाविकी ज्ञातृत्वयोग्यतास्तीत्यभिप्रेत्य तात्पर्य्यमाह । परावर इति ॥ २ ॥ ३ ॥
तत्रेति तयोः प्रथमग्रन्थोक्तयोरात्मनोर्मध्ये आत्मा रथस्वामी ॥
यः कल्पितस्तस्य भोक्तृत्वञ्च न स्वाभाविकमित्याह । आत्मेन्द्रियमनोयुक्तमिति ॥ उपाधिके भोक्तृत्वे अन्वयव्यतिरेकौ शास्त्रञ्च प्रमाणमित्याह । न हि केवलस्येति ॥ वैष्णवपदप्राप्तिश्रुत्यनुपपत्त्यापि न स्वाभाविकं भोक्तृत्वं वाच्यमित्याह । एवञ्च सतीति ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥

यस्त्वविज्ञानवान् भवत्यमनस्कः सदाऽशुचिः ।
न स तत्पदमाप्नोति सꣳसारञ्चाधिगच्छति ॥७॥
यस्तु विज्ञानवान् भवति समनस्कः सदा शुचिः ।
स तु तत्पदमाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते ॥ ८ ॥
विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः ।
सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमम्पदम् ॥ ९॥

तत्र पूर्वोक्तस्याविज्ञानवतो बुद्धिसारथेरिदं फलमाह । यस्त्व-विज्ञानवान् भवति । अमनस्कोऽप्रगृहीतमनस्कः सतत एवा-शुचिः सदैव । न स रथी तत्पूर्वोक्तमक्षरं यत्परं पदम् आप्नोति तेन सारथिना । न केवलं तत् नाप्नोति संसारञ्च जन्ममरण-लक्षणमधिगच्छति ॥ ७ ॥

यस्तु द्वितीयो विज्ञानवान् भवति विज्ञानवत्सारथ्युपेतो रथि-विद्वानित्येतद्युक्तमना: समनस्कः सतत एव सदा शुचिः स तु तत्पदमाप्नोति । यस्मादाप्तात्पदादप्रच्युतः सन् भूयः पुनर्न जायते संसारे ॥ ८ ॥

किन्तत्पदमित्याह । विज्ञानसारथिर्यस्तपोविवेकबुद्धिसारथिः पूर्वोक्तो मनःप्रग्रहवान् प्रगृहीतमनाः समाहितचित्तः सन् शुचिर्नरो विद्वान्सोऽध्वनः संसारगतेः पारम्परमेवाधिगन्तव्यमि-त्येतदाप्नोति मुच्यते सर्वैः संसारबन्धनैस्तद्विष्णोर्व्यापनशीलस्य ब्रह्मणः परमात्मनो वासुदेवाख्यस्य परमं प्रकृष्टं पदं स्थानं तत्त्व-मित्येतत्तत्पदमेवाप्नोति विद्वान् ॥ ९ ॥

प्रत्यगात्मभूतास्चेति । अप्रत्यगनपायिस्वरूपभूता इत्यर्थः ॥
॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

६

इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः ।

---

अधुना यत्पदं गन्तव्यं तस्येन्द्रियाणि स्थूलान्यारभ्य सूक्ष्मतारतम्यक्रमेण प्रत्यगात्मतयाऽधिगमः कर्त्तव्य इत्येवमर्थमिदमारभ्यते। स्थूलानि तावदिन्द्रियाणि तानि यैः रर्थैरात्मप्रकाशनायारब्धानि तेभ्य इन्द्रियेभ्यः स्वकार्य्येभ्यस्ते परा ह्यर्थाः सूक्ष्मा महान्तश्च प्रत्यगात्मभूताश्च । तेभ्यो ह्यर्थेभ्यश्च परं सूक्ष्मतरं महत्प्रत्यगात्मभूतञ्च मनः । मनःशब्दवाच्यं मनस आरम्भकं भूतसूक्ष्मं सङ्कल्पविकल्पाद्यारम्भकत्वात् । मनसोऽपि परा सूक्ष्मतरा महत्तरा प्रत्यगात्मभूता बुद्धिः । बुद्धिशब्दवाच्यमध्यवसायाद्यार-

---

नन्वर्थेभ्यो मनसं आरम्भकं भूतसूक्ष्मं परम् । तस्माद्बुद्ध्यारम्भकं भूतसूक्ष्मं परमिति न युक्तम् । कार्य्यापेक्षया ह्युपादानमुपचितावयवं व्यापकमनपायिस्वरूपञ्च प्रसिद्धम् । यथा घटादेर्मृदादिः । नचेह भूतसूक्ष्माणां परस्परकार्य्यकारणभावे मानमस्ति । सत्यं तथापि विषयेन्द्रियव्यवहारस्य मनोऽधीनतादर्शनान्मनसस्तावद्व्यापकं कल्प्यते । तच्च परमार्थत एवात्मभूतमिति । केषाञ्चिन्मनस्तन्निरासायोक्तमनःशब्दवाच्यं भूतसूक्ष्ममिति । अन्नमयं हि सोम्य मन इत्यादिश्रुतेर्भौतिकत्वावगमादन्नभावाभावाभ्यामुपचयापचयदर्शनाद्भौतिकमेव तत् । तस्य च सङ्कल्पादिलक्षणस्याध्यवसायनियम्यत्वाद्बुद्धिस्ततः परमिति ॥ बुद्धिसात्मेति केषाञ्चिदभिमानस्तदपनयनार्थमाह । बुद्धिशब्दवाच्यमिति ॥ करणत्वादिन्द्रियबुद्धेर्भौतिकत्वं सिद्धम् । करणत्वं च स्वबुद्ध्याहमुपलभ्य इत्यनुभवात्सिद्धम् । ततो भूतावयवसंस्थानेष्ववार्थादिषूत्तरोत्तरं परापरत्वं कल्प्यते परमपुरुषार्थादिदर्शि-

मनसश्च परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान् परः ॥ १० ॥
महतः परमव्यक्तमव्यक्तात् पुरुषः परः ।

---

त्मकं भूतसूक्ष्मम् । बुद्धेरात्मा सर्व्वप्राणिबुद्धीनां प्रत्यगात्मभूतत्वादात्मा महान्सर्व्वमहत्त्वादव्यक्ताद्यत्प्रथमं जातं हैरण्यगर्भतत्त्वं बोधा बोधात्मकं महानात्मा बुद्धेः पर इत्युच्यते ॥ १० ॥

महतोऽपि परं सूक्ष्मतरं प्रत्यगात्मभूतं सर्व्वमहत्तरञ्चाव्यक्तं सर्व्वस्य जगतो वीजभूतमव्याकृतनामरूपसतत्त्वं सर्व्वकार्य्यकारणशक्तिसमाहाररूपमव्यक्तमव्याकृताकाशादिनामवाच्यं परमात्मन्यो-

---

षया । न त्वर्थादीनां परत्वं प्रतिपादयिषितम् । प्रयोजनाभावाद्वाक्यभेदप्रसङ्गाच्चेति । सुरनरतिर्य्यगादिबुद्धीनां विधारकत्वात्सातत्यगमनादात्मोच्यते । सूत्रसञ्ज्ञकं हैरण्यगर्भतत्त्वमित्यर्थः । बोधाबोधात्मकमिति ज्ञानक्रियाशक्त्यात्मकमित्यर्थः । अथवाऽधिकारिपुरुषाभिप्रायेण बोधात्मकत्वमव्यक्तस्याद्यः परिणाम उपाधिरपञ्चीकृतभूतात्मकस्तेन रूपेणाबोधात्मकत्वं हिरण्यगर्भस्येत्यर्थः ।। १० ।।

प्रलये सर्व्वकार्य्यकारणशक्तीनामवस्थानमभ्युपगन्तव्यं शब्दार्थसर्व्वशक्तिलक्षणस्य नित्यत्वनिर्व्वाहाय । तासां शक्तीनां समाहारो मायातत्त्वं भवति । ब्रह्मणोऽसङ्गत्वादिति शक्तिसमाहाररूपमव्यक्तमित्यर्थः । तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीदेतस्मिन् खल्वक्षरे गार्ग्याकाशश्चोतश्च प्रोतश्च । मायान्तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनन्तु महेश्वरमित्यादिश्रुतिप्रसिद्धेश्चाव्यक्तस्य ॥ तस्य साङ्ख्याभिमतप्रधानाद्वैलक्षण्यमाह । परमात्मनीति ॥ शक्तित्वेनाद्वितीयत्वाविरोधित्वमाह । वटकणिकायामिवेति ।। भाविवटवृक्षशक्तिम-

पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः ॥११॥
एष सर्वेषु भूतेषु गूढात्मा न प्रकाशते ।

---

तप्रोतभावेन समाश्रितम् । वटकणिकायामिव वटवृक्षशक्तिः । तस्मादव्यक्तात्परः सूक्ष्मतमः सर्वकारणकारणत्वात्प्रत्यगात्मत्वाच्च महांश्च अत एव पुरुषः सर्वपूरणात्ततोऽन्यस्य परस्य प्रसङ्गं निवारयन्नाह । पुरुषान्न परं किञ्चिदिति । यस्मान्नास्ति पुरुषाच्चिन्मात्रघनात्परं किञ्चिदपि वस्त्वन्तरं तस्मात्सूक्ष्मत्वमहत्त्वप्रत्यगात्मत्वानां सा काष्ठा निष्ठा पर्य्यवसानम् । अत्र हि इन्द्रियेभ्य आरभ्य सूक्ष्मत्वादिपरिसमाप्तिः । अत एव च गन्तॄणां सर्वगतिमतां संसारिणां सा परा प्रकृष्टा गतिः । यद्गत्वा न निवर्त्तत इति स्मृतेः ॥ ११ ॥

ननु गतिश्चेदगत्यापि च भवितव्यं कथं यस्माद्भूयो न जायत इति । नैष दोषः । सर्वस्य प्रत्यगात्मत्वादवगतिरेव गतिरित्युपचर्यते । प्रत्यगात्मत्वञ्च दर्शितमिन्द्रियमनोबुद्धिपरत्वेन । यो

---

इटवीजं स्वशक्त्या न सद्द्वितीयं कथ्यते तद्वद्ब्रह्मापि न मायाशक्त्या सद्द्वितीयम् । सत्त्वादिरूपेण निरूप्यमाणे व्यक्तिरस्य नास्तीत्यव्यक्तम् । ततोऽव्यक्तशब्दादद्वैताविरोधित्वं द्रष्टव्यम् । सर्व्वस्य प्रपञ्चस्य कारणमव्यक्तम् । तस्य परमात्मपारतन्त्र्यात्परमात्मन उपचारेण कारणत्वमुच्यते न त्वव्यक्तवद्विकारितयाऽनादित्वादव्यक्तस्य पारतन्त्र्यं च पृथक्सत्त्वे प्रमाणाभावादात्मनत्तयैव सत्तावत्त्वाच्चेत्यर्थः ॥ ११ ॥

पारयिष्णव इति संसारपारं गता इत्यर्थः ॥ न प्रकाशते चेत्तर्हि नास्त्येवेति न वाच्यं लिङ्गदर्शनादित्याह । दर्शनश्रव-

**दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ॥१२॥**

हि गन्ता सोऽयमप्रत्यग्रूपं गच्छति अनात्मभूतं न विपर्ययेण। तथा च श्रुतिः। अनध्वगा अध्वसु पारयिष्णव इत्याद्याः। तथा च दर्शयति प्रत्यगात्मत्वं सर्वस्य। एष पुरुषः सर्वेषु ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तेषु भूतेषु गूढः संवृत्तो दर्शनश्रवणादिकर्म्माविद्यामायाच्छन्न आत्मा न प्रकाशते आत्मत्वेन कस्यचिद्दहोतिगम्भीरा दुरवगाह्या विचित्रा माया चेयम्। यदयं सर्वो जन्तुः परमार्थतः परमार्थसतत्त्वोऽप्येवम्बोध्यमानोऽहं परमात्मेति न गृह्णात्यनात्मानं देहेन्द्रियादिसङ्घातमात्मनो दृश्यमानमपि घटादिवदात्मत्वेनाहममुष्य पुत्र इत्यनूच्यमानोऽपि गृह्णाति। नूनं परस्यैव मायया मोमुह्यमानः सर्व्वो लोकोऽयं बंभ्रमीति॥ तथा च स्मरति। नाहं प्रकाशः सर्व्वस्य योगमायासमावृत इत्यादिः। ननु विरुद्धमिदमित्युच्यते। मत्वा धीरो न शोचति न प्रकाशत इति च। नैतदेवमसंस्कृतबुद्धेरविज्ञेयत्वान्न प्रकाशत इत्युक्तम्। दृश्यते तु संस्कृतयाऽग्र्ययाग्रमिवाग्र्या तया एकाग्रतयोपेतयेत्येतत्सूक्ष्मया सूक्ष्मवस्तुनिरूपणपरया। कैः। सूक्ष्मदर्शिभिरिन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था इत्यादिप्रकारेण सूक्ष्मतापारम्पर्यदर्शनेन परं सूक्ष्मं द्रष्टुं शीलं येषान्ते सूक्ष्मदर्शिनस्तैः सूक्ष्मदर्शिभिः पण्डितैरिति ॥ १२ ॥

---

णादीति॥ कर्म्माख्यस्येति तयोक्तेः। जीवस्य स्वप्रकाशत्वे ब्रह्मात्मत्वे सत्यपि योऽयं ब्रह्मस्वरूपाऽनवभासः स केनापि प्रतिबन्धेन कृत इति कल्प्यते॥ तच्च प्रतिबन्धकं न वस्तुज्ञानान्मुक्तम्। श्रुतेर्बाधप्रसङ्गात्। ततोऽविद्यैव प्रतिबन्धिकेत्याह। अविद्यामाया-

यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तद्यच्छेज्ज्ञान आत्मनि। ज्ञानमात्मनि महति नियच्छेत्तद्यच्छेच्छान्त आत्मनि॥ १३॥

उत्तिष्ठत जाग्रत प्राप्य वरान्निबोधत। क्षुरस्य

---

एतत्प्रतिपत्त्युपायमाह। यच्छेन्नियच्छेदुपसंहरेत्प्राज्ञो विवेकी। किम्। वाग्वाचम्। वागत्रोपलक्षणार्था सर्वेन्द्रियाणाम्। क्व। मनसी मनसि। छान्दसं दैर्घ्यम्। तच्च मनो यच्छेज्ज्ञाने प्रकाशस्वरूपे बुद्धावात्मनि। बुद्धिर्हि मनआदिकरणान् प्राप्नोतीत्यात्मा तेषां प्रत्यग् ज्ञानं बुद्धिमात्मनि महति प्रथमजे नियच्छेत्। प्रथमजवत्स्वच्छस्वभावमात्मनो विज्ञानमापादयेदित्यर्थः। तच्च महान्तमात्मानं यच्छेच्छान्ते सर्व्वविशेषप्रत्यस्तमितरूपमविक्रिये सर्व्वान्तरे सर्व्वबुद्धिप्रत्ययसाक्षिणि मुख्ये आत्मनि॥ १३॥

एवं पुरुषे आत्मनि सर्व्वं प्रविलाप्य नामरूपकर्म्मत्रयं यन्मि-

---

थ्याज्ञानविजृम्भितं क्रियाकारकफललक्षणं स्वात्मयाथात्म्यज्ञानेन मरीच्युदकरज्जुसर्पगगनमलानीव मरीचिरज्जुगगनस्वरूपदर्शनेनैव स्वस्थः प्रशान्तः कृतकृत्यो भवति यतः अतस्तद्दर्शनार्थम् अनाद्यविद्याप्रसुप्ता

---

च्छन्न इति॥ निदिध्यासप्रचयेनैकाग्र्यमापन्नमन्तःकरणं यदा सहकारि सम्पद्यते तदा तत्त्वमस्यादिमहावाक्यादहं ब्रह्मास्मीति या बुद्धिवृत्तिरुत्पद्यते तस्यामभिव्यक्तो ब्रह्मभाव इति स्वतोऽपरोक्षतया व्यवह्रियत इति दृश्यत्वमुपचर्य्यते। यो हि यत्प्रयुक्तव्यवहारः स तद्दृश्य इति प्रसिद्धम्। क्रमेणैवं विषयदोषदर्शनेनाभ्यासेन च बाह्यकरणान्तःकरणव्यापारप्रविलापने सति प्रविलापनकर्त्तुः कः पुरुषार्थः सिद्ध्यतीत्याशङ्क्याह। पुरुष इत्यादिना॥ ॥१२॥१३॥

यावद्यावद्गुणापचयस्तावत्तावत्तारतम्येन सौक्ष्म्यं दृष्टं पृथि-

धारा निशिता दुरत्यया दुर्गम्पथस्तत्कवयो वद-
न्ति ॥ १४ ॥

थ्याज्ञानविजृम्भितं क्रियाकारकफललक्षणं स्वात्मयाथात्म्यज्ञानेन मरीच्युदकरज्जुसर्पगगनमलानीव मरीचिरज्जुगगनस्वरूपदर्शनेनैव स्वस्थः प्रशान्तः कृतकृत्यो भवति यतोऽतस्तद्दर्शनार्थमनाद्यविद्याप्रसुप्ता उत्तिष्ठत हे जन्तवः आत्मज्ञानाभिमुखा भवत जाग्रत अज्ञाननिद्राया घोररूपायाः सर्व्वानर्थबीजभूतायाः क्षयं कुरुत । कथम् । प्राप्य उपगम्य वरान् । प्रकृष्टानाचार्यांस्तद्विदस्तदुपदिष्टं सर्व्वान्तरमात्मनमहमस्मीति निबोधत अवगच्छत । न ह्युपेक्षितव्यमिति श्रुतिरनुकम्पयाऽऽह । मातृवदतिसूक्ष्मबुद्धिविषयत्वाद्विज्ञेयस्य किमिव सूक्ष्मबुद्धिरित्युच्यते क्षुरस्य धाराग्रं निशिता तीक्ष्णीकृता दुरत्यया । दुःखेनात्ययो यस्याः सा दुरत्यया यथा सा पद्भ्यां दुर्गमनीया । तथा दुर्गं दुःसम्पाद्यमित्येतत्पथः पन्थानं तत्त्वज्ञानलक्षणं मार्गं कवयो मेधाविनो वदन्ति ॥ १४ ॥

ज्ञेयस्यातिसूक्ष्मत्वात्तद्विषयस्य ज्ञानमार्गस्य दुःसम्पाद्यत्वं वदन्तीत्यभिप्रायस्तत्कथमतिसूक्ष्मत्वं ज्ञेयस्येत्युच्यते । स्थूला तावदियं मेदिनी शब्दस्पर्शरूपरसगन्धोपचिता सर्व्वेन्द्रियविषयभूता । तथा शरीरं तत्रैकैकगुणापकर्षेण गन्धादीनां सूक्ष्मत्वमहत्त्वविशुद्धत्वनित्यत्वादितारतम्यं दृष्टमवादिषु यावदाकाशमिति । ते गन्धादयः सर्व्वे एव स्थूलत्वाद्विकाराः शब्दान्ता यत्र न सन्ति

व्यादिषु परमात्मनि तु गुणानुमत्यन्ताभावान्निरतिशयसौक्ष्म्यं

अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथाऽरसन्नित्यमगन्ध-वच्च यत्। अनाद्यनन्तम्महतः परन्ध्रुवं निचाय्य तन्मृत्युमुखात्प्रमुच्यते ॥ १५ ॥

नाचिकेतमुपाख्यानं मृत्युप्रोक्तꣳ सनातनम्।

---

किमु तस्य सूक्ष्मत्वादिनिरतिशयत्वं वक्तव्यमित्येतद्दर्शयति-श्रुतिः। अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्च यदेतद्व्याख्यातं ब्रह्माव्ययं यद्धि शब्दादिमत्तद्व्येतीदन्त्वशब्दादिमत्त्वादव्ययं न व्येति न क्षीयतेऽत एव च नित्यं यद्धि व्येति तदनित्यमिदन्तु न इतश्च नित्यमनाद्यविद्यमानमनादि कारणमस्य तदिदमनादि। यच्चादिमत्तत्कार्य्यत्वादनित्यं कारणे प्रलीयते। यथा पृथिव्यादि। इदन्तु सर्व्वकारणत्वादकार्य्यमकार्य्यत्वान्नित्यं न तस्य कारणमस्ति यस्मिंल्लीयेत तथाऽनन्त्यमविद्यमानोऽन्तो यस्य तदनन्तं यथा कदल्यादेः फलादिकार्य्योत्पादनेनाप्यनित्यत्वं दृष्टम्। न च तथाप्यन्तवत्त्वं ब्रह्मणोऽतोऽपि नित्यं महतो महत्त्वात्तद्बुद्ध्याख्यात्परं विलक्षणं नित्यविज्ञप्तिस्वरूपत्वात्सर्व्वसाक्षि हि सर्व्वभूतात्मत्वाद्ब्रह्म। उक्तं ह्येष सर्व्वेषु भूतेष्वित्यादि। ध्रुवञ्च कूटस्थं नित्यं न पृथिव्यादिवदापेक्षिकं नित्यत्वम्। तदेवम्भूतं ब्रह्मात्मानं निचाय्यावगम्य तमात्मानं मृत्युमुखान्मृत्युगोचरादविद्याकामकर्म्मलक्षणात्प्रमुच्यते वियुज्यते ॥ १५ ॥

प्रस्तुतविज्ञानस्तुत्यर्थमाह श्रुतिः। नाचिकेतं नचिकेतसा प्राप्तं नाचिकेतं मृत्युना प्रोक्तं मृत्युप्रोक्तमिदमाख्यानं वल्लीत्रयलक्षणं सनातनं चिरन्तनं वैदिकत्वादुक्त्वा ब्राह्मणेभ्यः श्रुत्वा

---

सिध्यतीत्याह। स्थूला तावदित्यादिना ॥१४॥१५॥१६॥१७॥

उक्त्वा श्रुत्वा च मेधावी ब्रह्मलोके महीयते ॥ १६ ॥
य इमं परमं गुह्यं श्रावयेद् ब्रह्मसंसदि । प्रयतः श्राद्धकाले वा तदानन्त्याय कल्पते तदानन्त्याय कल्पत इति ॥ १७ ॥

इति प्रथमाध्याये तृतीया वल्ली ॥ ३ ॥

इति प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ॥

पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयम्भूस्तस्मात्पराङ्प-

---

ऽऽचार्येभ्यो मेधावी ब्रह्मैव लोको ब्रह्मलोकस्तस्मिन् ब्रह्मलोके महीयते आत्मभूत उपास्यो भवतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

यः कश्चिदिमं ग्रन्थं परमं प्रकृष्टं गुह्यं गोप्यं श्रावयेद्ग्रन्थतोऽर्थतश्च ब्राह्मणानां संसदि ब्रह्मसंसदि प्रयतः शुचिर्भूत्वा श्राद्धकाले वा श्रावयेद्भुञ्जानम् । तच्छ्राद्धमस्यानन्त्यायानन्तफलाय कल्पते समर्थते । द्विर्वचनमध्यायपरिसमाप्त्यर्थम् ।। १७ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यपरमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीशङ्करभगवतः कृतौ कठोपनिषद्भाष्ये प्रथमोऽध्यायः॥ १॥

एष सर्वेषु भूतेषु गूढ़ाऽऽत्मा न प्रकाशते । दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या इत्युक्तम् । कः पुनः प्रतिबन्धोऽग्र्याया बुद्धेर्येन तद्भावादात्मा न दृश्यत इति तद्दर्शनकारणप्रदर्शनार्था वल्ली आरभते ।

---

अनादिरविद्याप्रतिबन्धः प्रागुक्तोऽधुनाऽऽगन्तुकप्रतिबन्धदर्शनायोत्तरवल्ल्यारम्भ इति सम्बन्धमाह । एष सर्वेष्वित्यादिना॥

इन्द्रियाख्यन्तर्मुखानि सुखदा तान्यात्मनिष्ठतयाऽमृतत्वमापुरत इन्द्रियाणि बहिर्मुखानि सृष्टानीति वक्तेषां हननमेव कृतमि-

**श्यति नान्तरात्मन् । कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्ष-**

---

विज्ञाते हि श्रेयःप्रतिबन्धकारणे तदपनयनाय यत्न आरब्धुं शक्यते नान्यथेति ॥ पराञ्चि परागञ्चन्ति गच्छन्तीति खोपलक्षितानि श्रोत्रादीनीन्द्रियाणि खानीत्युच्यन्ते । तानि पराञ्च्येव शब्दादिविषयप्रकाशनाय प्रवर्त्तन्ते । यस्मादेवं स्वाभाविकानि तानि व्यतृणद्धिंसितवान्हननं कृतवानित्यर्थः । कोऽसौ । स्वयम्भूर्यःपरमेश्वरः स्वयमेव स्वतन्त्रो भवति सर्व्वदा न परतन्त्र इति । तस्मात्पराङ् प्रत्यग्रूपाननात्मभूतान् शब्दादीन् पश्यत्युपलभते । उपलब्ध्वा नान्तरात्मन् नान्तरात्मानमित्यर्थः । एवं स्वभावेऽपि सति लोकस्य कश्चिन्नद्याः प्रतिश्रोतःप्रवर्त्तनमिव धीरो धीमान्विवेकी प्रत्यगात्मानं प्रत्यक् चासावात्मा चेति प्रत्यगात्मा प्रतीच्ये वात्मशब्दो रूढ़ो लोके नान्यस्मिन् व्युत्पत्तिपक्षेऽपि तत्रैवात्मशब्दो वर्त्तते । यच्चाप्नोति यदादत्ते यच्चाति विषयानिह यच्चास्य सन्ततो भावस्तस्मादात्मेति कीर्त्त्यत इत्यात्मशब्दव्युत्पत्तिस्मरणात् । तं प्रत्यगात्मानं स्वस्वभावमैक्षदपश्यत्पश्यतीत्यर्थः । छन्दसि कालानियमात् । कथं पश्यतीत्युच्यते । आवृत्तचक्षुरावृत्तं व्यावृत्तं चक्षुःश्रोत्रादिकमिन्द्रियजातमशेषविषयाद्यस्य स आवृत्तचक्षुः स एवं संस्कृतः प्रत्यगात्मानं पश्यति । न हि वाह्यविषयालोचनपरत्वं प्रत्यगात्मेक्षणञ्चैकस्य सम्भवतीति । किमिच्छन् पुनरित्थं महता प्रयासेन स्वभावप्रवृत्तिनिरोधं

---

त्यर्थः । आप्लृ व्याप्ताविति धात्वर्थानुसारेण व्यापक आत्मशब्दार्थः ॥ यद्यस्मादादत्ते संहरति स्वात्मन्येव सर्व्वमिति जगदुपादानं लभ्यते विषयानत्तीत्यात्मेति व्युत्पत्त्या स्वचैतन्याभासे-

दावृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन् ॥ १ ॥

पराचः कामाननुयन्ति बालास्ते मृत्योर्यन्ति

---

ज्ञात्वा धीरः प्रत्यगात्मानं पश्यतीत्युच्यते । अमृतत्वममरणधर्म्मत्वं नित्यस्वभावतामिच्छन्नात्मन इत्यर्थः ॥ १ ॥

यत्तावत्स्वाभाविकं परागेवानात्मदर्शनं तदात्मदर्शनस्य प्रतिबन्धकारणमविद्या तत्प्रतिकूलत्वाद्या च परागेवाविद्योपप्रदर्शितेषु दृष्टादृष्टेषु भोगेषु तृष्णा ताभ्यामविद्यातृष्णाभ्यां प्रतिबद्धात्मदर्शनाः पराचो वहिर्गतानेव कामान् काम्यान् विषयाननुयन्ति अनुगच्छन्ति बाला अल्पप्रज्ञास्ते तेन कारणेन मृत्योरविद्याकामकर्म्मसमुदायस्य यन्ति गच्छन्ति विततस्य विस्तीर्णस्य सर्व्वतो व्याप्तस्य पाशं पाश्यते बध्यते येन तं पाशं देहेन्द्रियादिसंयोगवियोगलक्षणमनवरतं जन्ममरणजरारोगाद्यनेकानर्थव्रातं प्रतिपद्यन्त इत्यर्थः । यत एवमथ तस्माद्धीरा विवेकिनः प्रत्यगात्मस्वरूपावस्थानलक्षणममृतत्वम् । देवाद्यमृतत्वं ह्यध्रुवमिदन्तु प्रत्यगात्मस्वरूपावस्थानलक्षणं ध्रुवम् । न कर्म्मणा बर्द्धते नो कनीयानिति श्रुतेः । तदेवम्भूतं कूटस्थमविचाल्यममृतत्वं विदित्वाऽध्रुवेषु सर्व्वपदार्थेष्वनित्येषु ब्राह्मणा इह संसारेऽन-

---

नोपलब्धृत्वमात्मशब्दार्थः । येन कारणेनास्यात्मनः सन्ततो निरन्तरो भावः । कल्पितस्याधिष्ठानसत्त्वामन्तरेण सत्त्वाभावात्तथा रज्ज्वमध्यास्ते सर्पे रज्ज्वा सात्मत्वं तथा कल्पितं सर्व्वं येन स्वस्वरूपवत्स आत्मेत्यर्थः ॥ १ ॥

वितनस्य पाशम्। अथ धीरा अमृतत्वं विदित्वा ध्रुवमध्रुवेष्विह न प्रार्थयन्ते ॥ २ ॥

येन रूपं रसं गन्धं शब्दान् स्पर्शांश्च मैथुनान्।

---

र्थंप्राये न प्रार्थयन्ते किञ्चिदपि। प्रत्यगात्मदर्शनप्रतिकूलत्वात्। पुत्रवित्तलोकैषणाभ्यो व्युत्तिष्ठन्त्येवेत्यर्थः ॥ २ ॥

यद्विज्ञानात् न किञ्चिदन्यत्प्रार्थयन्ते ब्राह्मणाः कथं तदधिगम इति। उच्यते। विज्ञानस्वभावेनात्मना रूपं रसं गन्धं स्पर्शान् शब्दांश्च मैथुनान्मैथुननिमित्तान् सुखप्रत्ययान् विजानाति विस्पष्टं जानाति सर्वो लोकः। ननु नैवं प्रसिद्धिर्लोकस्यात्मना देहादिविलक्षणेनाहं विजानामीति। देहादिसङ्घातोऽहं विजानामीति तु सर्वो लोकोऽवगच्छति। नन्वेवं देहादिसङ्घातस्यापि शब्दादिस्वरूपत्वाविशेषाद्विज्ञेयत्वाविशेषाच्च न युक्तं विज्ञातृत्वम्। यदि देहादिसङ्घातो रूपाद्यात्मकः सन् रूपादीन्विजानीयात् तदा बाह्या अपि रूपादयोऽन्योन्यं स्वं स्वं रूपञ्च विजानीयुर्न चैतदस्ति। तस्माद्देहादिलक्षणांश्च रूपादीनेतेनैव देहादिव्यतिरिक्तेनैव विज्ञानस्वभावेनात्मना विजानाति लोकः। यथा येन लौहो दहन् दहति सोऽग्निरिति तद्वदात्मनोऽविज्ञेयं किमत्रास्मिल्लोके परिशिष्यते न किञ्चित्परिशिष्यते

---

समानमन्यत् ॥ २ ॥

कथं तदधिगम इति किं वैदिकत्वाद्धर्मवत्परोक्षत्वेन किंवा घटादिवल्लिङ्गत्वादपरोक्षत्वेनापीत्याकाङ्क्षायामात्मत्वाद्ब्रह्मणोऽपरोक्षत्वेनैवावगमः सम्यगवगम इत्युच्यते। येनेत्यादिना ॥ मूढानां व्यतिरिक्तेनात्मना देहादेर्वेद्यत्वं यद्यपि न प्रसिद्धं तथापि वि-

एतेनैव विजानाति किमत्र परिशिष्यते ।
एतद्वैतत् ॥ ३ ॥

स्वप्नान्तं जागरितान्तञ्चोभौ येनानुपश्यति ।
महान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति ॥४॥

---

सर्व्वमेव त्वात्मना विज्ञेयम् । यस्मात्मनोऽविज्ञेयं न किञ्चित्परिशिष्यते स आत्मा सर्व्वज्ञः । एतद्वैतत् । किन्तद्यन्नचिकेतसा पृष्टं देवादिभिरपि विचिकित्सितं धर्म्मादिभ्योऽन्यद्विष्णोः परमं पदं यस्मात्परं नास्ति तद्वैतदधिगतमित्यर्थः ॥ ३ ॥

अतः सूक्ष्मत्वाद्दुर्विज्ञेयमिति मत्वैतमेवार्थं पुनः पुनराह । स्वप्नान्तं स्वप्नमध्यं स्वप्नविज्ञेयमित्यर्थः । तथा जागरितान्तं जागरितमध्यं जागरितविज्ञेयं चोभौ स्वप्नजागरितान्तौ येनात्मनानुपश्यति लोक इति सर्व्वं पूर्व्ववत्तं महान्तं विभुमात्मानं मत्वावगम्यात्मभावेन साक्षादहमस्मि परमात्मेति धीरो न शोचति ॥ ४ ॥

---

चारकाणां व्यतिरिक्ते नैव वेद्यत्वं प्रसिद्धं ततो यच्छब्देन प्रसिद्धवत्परामर्शो न विद्यत इति परिहरति । नन्वेवं देहादीत्यादिना । दैहिकाः शब्दादयो न स्वात्मानमन्यञ्च विजानीयुः । शब्दादित्वाद्दृश्यत्वाच्च वाह्यवत् ॥ विपक्षे वाधकमाह । यदि हीति ॥ २ ॥

यः कश्चित्पूर्वं तपसो जातं पश्यति स प्रकृतं ब्रह्मैव पश्यतीति सम्बन्धः । अद्भ्यः पूर्व्वमित्यादिना हिरण्यगर्भस्य विशेषणमन्तःकरणांशो न जीवावच्छेदकत्वाज्जीवतादात्म्यविवक्षया विशेषणं शब्दादीनुपलभमानमिति । यदिति यस्माल्लोके सुव-

य इमं मध्वदं वेद आत्मानं जीवमन्तिकात् । ईशानम्भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सते । एतद्वै तत् ॥ ५ ॥

यः पूर्व्वन्तपसो जातमद्भ्यः पूर्वमजायत । गुहां प्रविश्य तिष्ठन्तं यो भूतेभिर्व्यपश्यत । एतद्वै तत् ॥ ६ ॥

---

किञ्च यः कश्चिदिमं मध्वदं कर्म्मफलभुजं जीवं प्राणादिकलापस्य धारयितारमात्मानं अन्तिकादन्तिके समीपे ईशानमीशितारं वेद विजानाति भूतभव्यस्य कालत्रयस्य ततस्तद्विज्ञानादूर्द्ध्वमात्मानं न विजुगुप्सते न गोपायितुमिच्छति अभयप्राप्तत्वात् । यावद्धि भयमध्यस्थोऽनित्यमात्मानं मन्यते तावद्गोपायितुमिच्छत्यात्मानम् । यदा तु नित्यमद्वैतमात्मानं विजानाति तदा किं कः कुतो वा गोपायितुमिच्छेदेतद्वैतदिति पूर्व्ववत् ॥५॥

यः प्रत्यगात्मेश्वरभावेन निर्द्दिष्टः स सर्व्वात्मेत्येतद्दर्शयति । यः कश्चिन्मुमुक्षुः पूर्वं प्रथमं तपसो ज्ञानादिलक्षणाद्ब्रह्मण इत्येतज्जातमुत्पन्नं हिरण्यगर्भम् । किमपेक्ष्य पूर्व्वमित्याह । अद्भ्यः पूर्वमप्सहितेभ्यः पञ्चभूतेभ्यो न केवलाभ्योऽद्भ्य इत्यभिप्रायः । अजायत उत्पन्नो यस्तं प्रथमजं देवादिशरीराण्युत्पाद्य सर्वप्राणिगुहां हृदयाकाशं प्रविश्य तिष्ठन्तं शब्दादीनुपलभमानं भूतेभिर्भूतैः कार्य्यकारणलक्षणैः सह तिष्ठन्तं यो व्यपश्यत यः पश्यतीत्यर्थः । य एवं पश्यति स एतदेव पश्यति यत्तत्प्रकृतं ब्रह्म ॥ ६ ॥

---

र्णाज्जातं कुण्डलं सुवर्णमेव भवति तद्ब्रह्मणो जातो हिरण्यगर्भोऽपि ब्रह्मात्मक एवेत्यर्थः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥

या प्राणेन सम्भवत्यदितिर्देवतामयी । गुहां प्रविश्य तिष्ठन्तीं या भूतेभिर्व्यजायत । एतद्वै तत् ॥७॥

अरण्योर्निहितो जातवेदा गर्भ इव सुभृतो गर्भिणीभिः । दिवे दिव ईड्यो जागृवद्भिर्हविष्मद्भिर्मनुष्येभिरग्निः । एतद्वै तत् ॥ ८ ॥

यतश्चोदेति सूर्य्योऽस्तं यत्र च गच्छति । तन्देवाः

---

किञ्च या सर्वदेवतामयी सर्वदेवात्मिका प्राणेन हिरण्यगर्भरूपेण परस्माद्ब्रह्मणः सम्भवति शब्दादीनामदनाददितिस्तां पूर्ववद्गुहां प्रविश्य तिष्ठन्तीमदितिम् । तामेव विशिनष्टि । या भूतेभिर्भूतैः समन्विता व्यजायत उत्पन्नेत्येतत् ॥ ७ ॥

किञ्च योऽधियज्ञ उत्तराराधरारण्योर्निहितः स्थितो जातवेदा अग्निः पुनः सर्व्वहविषां भोक्ताऽध्यात्मञ्च योगिभिर्गर्भ इव गर्भिणीभिरन्तर्वत्नीभिरगर्हितान्नभोजनादिनाऽयं यथा गर्भः सुभृतः सुष्ठु सम्यग्भृतो लोक इवेत्यमेव ऋत्विग्भिर्योगिभिश्च सुभृत इत्येतत् । किञ्च दिवे दिवेऽहन्यहनि ईड्यः स्तुत्यो वन्द्यश्च कर्म्मिभिर्योगिभिश्चाध्वरे हृदये च जागृवद्भिर्जागरणशीलैरप्रमत्तैरित्येतद्धविष्मद्भिराज्यादिमद्भिर्ध्यानभावनावद्भिश्च मनुष्येभिर्मनुष्यैरग्निरेतद्वै तत्तदेव प्रकृतं ब्रह्म ॥ ८ ॥

किञ्च यतश्च यस्मात्प्राणादुदेत्युत्तिष्ठति सूर्य्योऽस्तं निम्लोचनं च यत्र यस्मिन्नेव च प्राणेऽहन्यहनि गच्छति तं प्राणमात्मानं देवाः सर्व्वेऽग्न्यादयोऽधिदैवतं वागादयश्चाध्यात्मं सर्व्वे विश्वे अर्पिताः

---

हिरण्यगर्भस्यैव विशेषणान्तरमाह । किञ्चेति ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

सर्व्वेऽर्पितास्तदु नात्येति कश्चन । एतद्वैतत् ॥ ९ ॥

यदेवेह तदमुत्र यदमुत्र तदन्विह । मृत्योः स

---

सम्प्रवेशिनः स्थितिकाले सोऽपि ब्रह्मैव तत्सर्व्वात्मकं ब्रह्म उ नात्येति नातीत्य तदात्मकतां तदन्यत्वं गच्छति कश्चन कश्चिदपि । एतद्वैतत् ॥ ९ ॥

यद्ब्रह्मादिषु स्थावरान्तेषु वर्त्तमानं तत्तदुपाधित्वादब्रह्मवदवभासमानं संसार्य्यन्यः परस्माद्ब्रह्मण इति माभूत्कस्यचिदाशङ्केतीदमाह । यदेवेह कार्य्यकारणोपाधिसमन्वितं संसारधर्म्मवदवभासमानमविवेकिनां तदेव स्वात्मस्थममुत्र नित्यविज्ञानघनस्वभावं सर्व्वसंसारधर्म्मवर्जितं ब्रह्म । यच्चामुत्रामुष्मिन्नात्मनि स्थितं तदन्विह तदेवेह नामरूपकार्य्यकारणोपाधिमनुभाव्यमानं नान्यत् । तत्रैवं सत्युपाधिस्वभावतेदद्दृष्टिलक्षणयाऽविद्यया मोहितो यः सन्निह ब्रह्मण्यनानाभूते परस्मादन्योऽहं मत्तोऽन्यत्परं ब्रह्मेति नानेव भिन्नमिव पश्यत्युपलभते स मृत्योर्मरणान्मृत्युर्मरणं पुनः पुनर्जन्ममरणभावमाप्नोति प्रतिपद्यते । तस्मा-

---

सर्व्वात्मकं ब्रह्मोक्तं तदसदुपाध्यवच्छिन्नचैतन्यस्य जीवस्य संसारित्वाद्ब्रह्मणश्चासंसारित्वाद्विरुद्धधर्म्माक्रान्तयोरैक्यायोगादित्याशङ्क्य विरुद्धधर्म्मत्वस्योपाधिनिबन्धनत्वात्स्वभावैक्येन किञ्चिदनुपपन्नमित्याह । यद्ब्रह्मादीत्यादिना ॥ अमुष्मिञ्जगत्कारणत्वोपाधावुपाधिस्वभावस्य भेददृष्टिश्च ताभ्यां कारणतया लक्ष्यत इत्युपाधिस्वभावभेददृष्टिलक्षणा न ह्यन्तःकरणाद्युपाधेर्भेददृष्टेश्चानिर्व्वाच्यविद्यामन्तरेण सम्भवः कार्य्यकारणभावस्य सर्व्वस्य सम्बन्धस्य च दुर्निरूपत्वान्नानेवेत्युपमार्थ इवशब्दः । यथा

मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति ॥ १० ॥

मनसैवेदमाप्तव्यन्नेह नानास्ति किञ्चन । मृत्योः स मृत्युङ्गच्छति य इह नानेव पश्यति ॥ ११ ॥

अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो मध्य आत्मनि तिष्ठति ।

---

त्तथा न पश्येद्विज्ञानैकरसं नैरन्तर्य्येणाकाशवत्परिपूर्णं ब्रह्मैवाहमस्मीति पश्येदिति वाक्यार्थः ॥ १० ॥

प्रागेकत्वविज्ञानादाचार्य्यागमसंस्कृतेन मनसैवेदं ब्रह्मैकरसमाप्तव्यमात्मैव नान्यदस्तीत्याप्ते च नानात्वप्रत्युपस्थापिकाया अविद्याया निवृत्तत्वादिह ब्रह्मणि नाना नास्ति किञ्चन अणुमात्रमपि । यस्तु पुनरविद्यातिमिरदृष्टिं न मुञ्चति इह ब्रह्मणि नानेव पश्यति स मृत्योर्मृत्युं गच्छत्येव स्वल्पमपि भेदमध्यारोपयन्नित्यर्थः ॥ ११ ॥

पुनरपि तदेव प्रकृतं ब्रह्माह । अङ्गुष्ठमात्रोऽङ्गुष्ठपरिमाणम् । हृदयपुण्डरीकं तच्छिद्रवर्त्तयन्तः करणोपाधिरङ्गुष्ठमात्रोऽङ्गुष्ठमात्रवंशपर्व्वमध्यवर्त्त्यम्बरवत्पुरुषः पूर्णमनेन सर्व्वमिति मध्ये आत्मनि शरीरे तिष्ठति यस्तमात्मानमीशानं भूत-

---

स्वप्ने नानात्वाभावेऽपि नानात्वमध्यारोप्य सत्यत्वाभिनिवेशेन यो व्यवहरति तथा जागरितेऽपि नानात्वमध्यारोप्य सत्यत्वाभिनिवेशेन यो व्यवहरति तस्य निन्दितत्वादेकरसं ब्रह्मैवास्मीति प्रतिपत्तव्यमित्यर्थः ॥१०॥

एकरसञ्चेद्ब्रह्म कथं ज्ञातृज्ञेयविभाग इत्याशङ्क्याज्ञं प्रति कल्पितभेदेनेत्याह । प्रागेकत्वविज्ञानादिति ॥ अङ्गुष्ठपरिमाणं

ईशानो भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सते । एतद्वै-
तत् ॥ १२ ॥

अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो ज्योतिरिवा धूमकः । ई-
शानो भूतभव्यस्य स एवाद्य स उ श्वः । एतद्वैतत्
॥ १३ ॥

यथोदकन्दुर्गे वृष्टम्पर्व्वतेषु विधावति एवं धर्म्मान्
पृथक् पश्यंस्तानेवानुविधावति ॥ १४ ॥

---

भवस्य विदित्वा न ततो विजुगुप्सते । एतद्वैतत्पूर्व्ववत् ॥ १२ ॥

किञ्चाङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो ज्योतिरिवाधूमकोऽधूमकमित्युक्तं ज्यो-
तिःपरत्वात् । यस्त्वेवं लक्षितो योगिभिर्हृदय ईशानो भूत-
भव्यस्य स एव नित्यः कूटस्थोऽद्येदानीं प्राणिषु वर्त्तमानः स उ
श्वोऽपि वर्त्तिष्यते नान्यस्तत्समोऽन्यश्च जनिष्यत इत्यर्थः ॥ १३ ॥

अनेन नायमस्तीति चैके इत्ययं पक्षो न्यायतः प्राप्तो ऽपि
स्ववचनेन श्रुत्या प्रत्युक्तस्तथा क्षणभङ्गवादश्च । पुनरपि भेद-
दर्शनाय वादं ब्रह्मण आह । यथोदकं दुर्गे दुर्गमे देशे उच्छ्रिते
वृष्टं सिक्तं पर्व्वतेषु पर्व्वतवत्सु निम्नप्रदेशेषु विधावति विकीर्णं
सद्विनश्यति एवंधर्म्मानात्मनो भिन्नान् पृथक् पश्यन् पृथगेव प्रति
शरीरं पश्यंस्तानेव शरीरभेदानुवार्त्तनोऽनुविधावति शरीरभेद-
मेव पुनः पुनः प्रतिपद्यत इत्यर्थः ॥ १४ ॥

---

जीवमनूद्य ब्रह्मभावविधानाद्विधीयमानविरोधादङ्गुष्ठमात्रस्या-
विवक्षितत्वाद्ब्रह्मपरमेव वाक्यमित्याह । पुनरपि तदेवेति
॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥

यथोदकं शुद्धे शुद्धमासिक्तं तादृगेव भवति।
एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गौतम॥ १५॥
इति चतुर्थी वल्ली समाप्ता॥ ४॥
पुरमेकादशद्वारमजस्यावक्रचेतसः। अनुष्ठाय

यस्य पुनर्विद्यावतो विध्वस्तोपाधिकृतभेददर्शनस्य विशुद्धविज्ञानघनैकरसमद्वयमात्मानं पश्यतो विजानतो मुनेर्मननशीलस्यात्मस्वरूपं कथं सम्भवतीत्युच्यते। यथोदकं शुद्धे प्रसन्ने शुद्धं प्रसन्नमासिक्तं प्रक्षिप्तमेकरसमेव नान्यथा तादृगेव भवत्यात्माप्येवमेवात्मा भवत्येकत्वं विजानतो मुनेर्मननशीलस्य हे गौतम। तस्मात्कुतार्किकभेददृष्टिं नास्तिककुदृष्टिञ्चोज्झित्वा मातृपितृसहस्रेभ्योऽपि हितैषिणा वेदेनोपदिष्टमात्मैकत्वदर्शनं शान्तदर्पैरादरणीयमित्यर्थः॥ १५॥

इति कठवल्ल्यां चतुर्थी वल्ली समाप्ता॥ ४॥

पुनरपि प्रकारान्तरेण ब्रह्मतत्त्वनिर्द्धारणार्थोऽयमारम्भः। दुर्विज्ञेयत्वाद्ब्रह्मणः पुरं पुरमिव पुरं द्वारं द्वारपालाधिष्ठाताद्यनेकपुरोपकरणसम्पत्तिदर्शनाच्छरीरं पुरञ्च सोपकरणं स्वात्मना संहतं स्वतन्त्रस्वाम्यर्थं दृष्टम्। तथेदं पुरसामान्यादनेकोपकरणसंहतं शरीरं स्वात्मना संहतराजस्थानीमस्वाम्यर्थं भवितुमर्हति। तच्चेदं शरीराख्यं पुरमेकादशद्वारमेकादशद्वाराण्यस्य सप्तशीर्षण्यानि नाभ्या सहार्वाञ्चि त्रीणि शिरस्येकं

पौनरुक्त्यं परिहरन् सम्बन्धमाह। पुनरपीति॥ भूयोऽपि [ब]ह्यं वक्तव्यमिति न्यायेनोपायान्तरेण ब्रह्म ज्ञाप्यते ततोपाया [ए]व भिद्यन्ते। नोपेयस्य भेदोऽस्तीति पुरेणासंहतत्वं स्वामिनः

न शोचति विमुक्तश्च विमुच्यते । एतद्वैतत् ॥ १ ॥
हꣳसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्षसद्धोता वेदिषदति-

---

तैरेकादशद्वारं पुरम् । कस्याजस्य जन्मादिविक्रियारहितस्या-
त्मनो राजस्थानीयस्य पुरधर्म्मविलक्षणस्यावक्रचेतसः । अवक्रम-
कुटिलमादित्यप्रकाशवन्नित्यमेवावस्थितमेकरूपं चेतो विज्ञानम-
स्येत्यवक्रचेतास्तस्यावक्रचेतसो राजस्थानीयस्य ब्रह्मणः । यस्येदं
पुरं तं परमेश्वरं पुरस्वामिनमनुष्ठाय ध्यात्वा ध्यानं हि तस्या-
नुष्ठानं सम्यग्विज्ञानपूर्व्वकं तं सर्व्वैषणाविनिर्म्मुक्तः सन् समं सर्व्व-
भूतस्थं ध्यात्वा न शोचति । तद्विज्ञानादभयप्राप्तेः शोकावस-
राभावात् । कुत इहैवाविद्याकृतकामकर्म्मबन्धनैर्विमुक्तो भ-
वति । विमुक्तश्च सन्विमुच्यते पुनः शरीरं न गृह्णातीत्यर्थः ॥१॥
स तु नैकशरीरपुरवर्त्त्येवात्मा किन्तर्हि सर्व्वपुरवर्त्ती कथं
हंसः हन्ति गच्छतीति । शुचिषच्छुचौ दिव्यादित्यात्मना सीद-
तीति । वसुर्वासयति सर्व्वानिति । वाय्वात्मना अन्तरिक्षे
सीदतीत्यन्तरिक्षसत् । होता अग्निरग्निर्वै होतेति श्रुतेः ।
वेद्यां पृथिव्यां सीदतीति वेदिषत् । इयं वेदिः परोऽन्तः पृथिव्या
इत्यादिमन्त्रवर्णात् । अतिथिः सोमः सन्द्रोणे कलशे सीदतीति

---

पुरोपचयापचयाभ्यामुपचयापचयराहित्यं तत्सत्त्वाप्रतीतिमन्त-
रेण सत्ताप्रतीतिमत्त्वं स्वातन्त्र्यम् ॥ १ ॥
या यज्ञे प्रसिद्धा वेदिः पृथिव्याः परोऽन्तः परस्वभाव इति
वेद्याः पृथिवीस्वभावत्वसङ्कीर्त्तनात्पृथिवी वेदिशब्दवाच्या भव-
तीत्यर्थः । असौ वाऽऽदित्यो हंसः शुचिषदिति ब्राह्मणे नादित्यो
मन्त्रार्थतया व्याख्यातः कथं तद्विरुद्धमिदं व्याख्यानमित्य.श-

थिर्दुरोणसत् । नृषद्वरसदृतसद्व्योमसदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतम्बृहत् ॥ २ ॥

ऊर्द्ध्वम्प्राणमुन्नयत्यपानं प्रत्यगस्यति । मध्ये

दुरोणसत् । ब्राह्मणोऽतिथिरूपेण वा दुरोणेषु गृहेषु सीदतीति। नृषत् नृषु मनुष्येषु सीदतीति नृषत् । वरेषु देवेषु सीदतीति वरसत् । ऋतसदृतं सत्यं यज्ञो वा तस्मिन् सीदतीति। व्योमसत् व्योम्न्याकाशे सीदतीति व्योमसत् । अब्जा अप्सु शङ्खशुक्तिमकारादिरूपेण जायत इति । गोजाः गवि पृथिव्यां व्रीहियवादिरूपेण जायत इति । ऋतजाः यज्ञाङ्गरूपेण जायत इति । अद्रिजाः पर्व्वतेभ्यो नद्यादिरूपेण जायत इति । सर्व्वात्मापि सन्नृतमवितथस्वभाव एव बृहन्महान् सर्व्वकारणत्वात् । यदाप्यादित्य एव मन्त्रेणोच्यते तदाप्यात्मस्वरूपवत्त्वमादित्यस्याङ्गीकृतत्वाद्ब्राह्मणो व्याख्यानेऽप्यविरोधः । सर्व्वथामेक एवात्मा जगतो नात्मभेद इति मन्त्रार्थः ॥ २ ॥

आत्मनः स्वरूपाधिगमे लिङ्गमुच्यते । ऊर्द्ध्वं हृदयात्प्राणं प्राणवृत्तिं वायुमुन्नयति ऊर्द्ध्वं गमयति । तथाऽपानं प्रत्यगधोऽस्यति क्षिपति । य इति वाक्यशेषः । तं मध्ये हृदयपुण्डरीकाकाशे आसीनं बुद्धावभिव्यक्तविज्ञानप्रकाशनं वामनं सम्भजनीयं

इत्याह । यदाप्यादित्य एवेति । सूर्य्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्चेति मन्त्रान्मण्डलोपलक्षितस्य चिद्धातोरिष्यत एव सर्व्वात्मत्वमित्यर्थः ॥ २ ॥

येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्य इति याऽपूर्व्वविचिकित्सा प्रश्नभतत्वेनोद्भाविता सापि निर्म्मूलेत्येतद्दर्शयितुं देहव्यतिरिक्ता-

वामनमासीनम्विश्वे देवा उपासते॥ ३॥
अस्य विस्रंसमानस्य शरीरस्थस्य देहिनः। देहा-
द्विमुच्यमानस्य किमत्र परिशिष्यते। एतद्वैतत् ॥४॥
न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन।

विश्वे सर्वे देवाश्चक्षुरादयः प्राणा रूपादिविज्ञानं बलिमुपाह-रन्तो विश इव राजानमुपासते तादर्थ्येनानुपरतव्यापारा भवन्तीत्यर्थः॥ ३॥

यदर्थी यत्प्रयुक्ताश्च सर्व्वे वायुकरणव्यापाराः सोऽन्यः सिद्ध इति वाक्यार्थः। किञ्चास्य शरीरस्थस्यात्मनो विस्रंसमानस्यावस्रंसमानस्य भ्रंश्यमानस्य देहिनो देहवतो विस्रंसन-शब्दार्थमाह देहाद्विमुच्यमानस्येति। किमत्र परिशिष्यते प्राणादिकलापे न किञ्चन परिशिष्यतेऽत्र देहे पुरस्वामिनि विद्रवण इव पुरवासिनं यस्यात्मनोऽपगमेऽचणमात्रात्कार्य्यकार-णकलापं सर्व्वमिदं हतबलं विध्वस्तं भवति नष्टं भवति सोऽन्यः सिद्धः। स्यान्मतं प्राणापानाद्यपगमादेवेदं विध्वस्तं भवति न तु व्यतिरिक्तात्मापगमात्प्राणादिभिरेवेह मर्त्त्या जीवन्तीति॥४॥

किञ्च न प्राणेन नापानेन चक्षुरादिना वा मर्त्त्यो मनुष्यो देहवान् कश्चन जीवति न कोऽपि जीवति। न ह्येषां परार्थानां

त्मास्तित्वं साधयति। आत्मनः स्वरूपाधिगम इत्यादिना॥ सर्वे-प्राणकरव्यापारास्चेतनार्थास्तत्प्रयुक्ता भवितुमर्हन्ति जडचेष्ट-त्वाद्रथचेष्टावदित्यर्थः। शरीरं चेतनशेषं तद्विगमे भोगानर्हत्वा-द्राजपुरवदित्यर्थः। किञ्चास्येत्यन्यथासिद्धिं शङ्कते। स्यान्मत-मिति॥ ३॥ ४॥

इतरेण तु जीवन्ति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ ॥ ५ ॥

हन्त त इदम्प्रवक्ष्यामि गुह्यम्ब्रह्म सनातनम् ।
यथा च मरणं प्राप्य आत्मा भवति गौतम ॥ ६ ॥

योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः । स्थाणु-

---

संहत्यकारित्वाज्जीवनहेतुत्वमुपपद्यते । स्वार्थेन संहतेन परेण केनचिदप्रयुक्तं संहतानामवस्थानं न दृष्टम् । यथा गृहादीनां लोके तथा प्राणादीनामपि संहतत्वाद्भवितुमर्हत्यत इतरेणैव संहतप्राणादिविलक्षणेन तु सर्वे संहताः सन्तो जीवन्ति प्राणान्धारयन्ति । यस्मिन् संहननविलक्षणे आत्मनि सति परस्मिन्नेतौ प्राणापानौ चक्षुरादिभिः संहतावुपाश्रितौ । यस्यासंहतस्यार्थे प्राणापानादिः सर्वव्यापारं कुर्वन् वर्त्तते संहतः सन् स ततोऽन्यः सिद्ध इत्यभिप्रायः ॥ ५ ॥

हन्तेदानीं पुनरपि ते तुभ्यमिदं गुह्यं गोप्यं ब्रह्म सनातनं चिरन्तनं प्रवक्ष्यामि । यद्विज्ञानात्सर्वसंसारोपरमो भवति अविज्ञानाच्च यस्य मरणं प्राप्य यथा चात्मा भवति यथा संसरति तथा शृणु हे गौतम ॥ ६ ॥

योनिं योनिद्वारं शुक्रवीजसमन्विताः सन्तोऽन्ये केचिदविद्यावन्तो मूढ़ाः प्रपद्यन्ते प्रविशन्ति शरीरत्वाय शरीरग्रहणार्थं

---

ननु जीव प्राणधारण इति धातुस्मरणाच्छरीरस्य जीवनं नाम प्राणधारणं प्राणसंयोगस्य प्राणधारणं कुण्डे दधिधारणवत्तत्र च प्राणस्यैव हेतुत्वं संयोगाश्रयत्वात् कथमुच्यते । जीवनहेतुत्वं प्राणादीनां न सम्भवतीति तत्राह । स्वार्थनासंहतेनेति ॥ कादाचित्कस्य प्राणशरीरसंयोगस्य स्वभावतोऽनुपपत्तेः सङ्घातस्य

मन्येऽनुसंयन्ति यथा कर्म यथा श्रुतम् ॥ ७ ॥

य एष सुप्तेषु जागर्त्ति कामं कामं पुरुषो निर्मिमाणः । तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते ॥ तस्मिँल्लोकाः श्रिताः सर्व्वे तदु नात्येति कश्चन ॥ एतद्वैतत् ॥ ८ ॥

देहिनो देहवन्तः । स्थाणुं स्थावरभावमन्येऽत्यन्ताधमा मरणं प्राप्यानुसंयन्ति अनुगच्छन्ति यथा कर्म्म । यद्यस्य कर्म्म तद्यथा कर्म्म यैर्यादृशं कर्मेह जन्मनि कृतं तद्वशेनेत्येतत् । तथा यथाश्रुतं यादृशञ्च विज्ञानमुपार्जितं तदनुरूपमेव शरीरं प्रतिपद्यन्त इत्यर्थः ॥ ७ ॥

यथा प्रज्ञं हि सम्भवा इतिश्रुत्यन्तराद्यत्प्रतिज्ञातं गुह्यं ब्रह्म तत् प्रवक्ष्यामीति तदाह । य एष सुप्तेषु प्राणादिषु जागर्त्ति न स्वपिति । कथम् । कामं कामं तं तमभिप्रेतं स्त्र्याद्यर्थमविद्यया निर्म्मिमाणो निष्पादयन् जागर्त्ति पुरुषः । तदेव शुक्रं शुभ्रं शुद्धं तद्ब्रह्म नान्यद्गुह्यं ब्रह्मास्ति । तदेवामृतमविनाश्युच्यते सर्वशास्त्रेषु । किं च पृथिव्यादयो लोका-

च लोके परप्रयुक्तस्यैव दर्शनाद्भवितव्यमन्येन सङ्घातप्रयोजकेनेत्यर्थः । येऽयं प्रेत इति प्रष्टुः परलोकास्तित्वेऽपि सन्देह आसीत् । विशेषतस्तन्निवृत्त्यर्थमुच्यत इत्याह । इदानीमिति ॥ ५ ॥ ॥ ६ ॥ ७ ॥

जननमरणकरणानां प्रति नियमादयुगपत्प्रवृत्तेश्च पुरुषबहुत्वं सिद्धम् । त्रैगुण्यविपर्य्ययाच्चेति नानात्मानो व्यवस्थिता इत्यनेकतार्किकबुद्धिविरोधात् सर्वपुरवर्त्त्येक एवात्मेत्यत्र न चित्त-

अग्निर्यथैको भुवनं प्रविष्टो रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव । एकस्तथा सर्व्वभूतान्तरात्मा रूपं रूपं प्रतिरूपो बहिश्च ॥ ९ ॥

वायुर्यथैको भुवनं प्रविष्टो रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव । एकस्तथा सर्व्वभूतान्तरात्मा रूपं रूपं प्रतिरूपो बहिश्च ॥ १० ॥

---

तस्मिन्नेव सर्वे ब्रह्मण्याश्रिताः सर्व्वलोककारणत्वात्तस्य । तदु नात्येति कश्चनेत्यादि पूर्व्ववदेव ॥ ८ ॥

अनेकतार्किकबुद्धिचालितान्तःकरणानां प्रमाणोपपन्नमप्यात्मैकत्वविज्ञानमसकृदुच्यमानमप्यनृजुबुद्धीनां ब्राह्मणानां चेतसि नाधीयत इति तत्प्रतिपादने आदरवती श्रुतिः पुनः पुनराह । अग्निर्यथैक एव प्रकाशात्मा सन् भुवनं भवन्त्यस्मिन् भूतानीति भुवनमयं लोकस्तमिमं प्रविष्टोऽनुप्रविष्टः । रूपं रूपं प्रति दार्व्वादिदाह्यभेदं प्रतीत्यर्थः । प्रतिरूपस्तत्र तत्र प्रतिरूपवान् दाह्यभेदेन बहुविधो बभूव एक एव । तथा सर्व्वभूतान्तरात्मा रूपं रूपं सर्व्वेषां भूतानामभ्यन्तर आत्मा अतिसूक्ष्मत्वाद्दार्व्वादिष्विव सर्व्वदेहम्प्रति प्रविष्टत्वात्प्रतिरूपो बभूव बहिश्च स्वेनाविकृतेन रूपेणाकाशवत् ॥ ९ ॥

तथाऽन्यो दृष्टान्तः । वायुर्यथैक इत्यादि । प्राणात्मना देहेष्वनुप्रविष्टो रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूवेति समानम् ॥ १० ॥

---

स्यैवं सम्भवतीत्याशङ्क्यौपाधिकभेदसाधने सिद्धसाधनं स्वाभाविकभेदसाधने चानैकान्तिकत्वं दर्शयितुं प्रक्रमत इत्याह । अनेकतार्किकेत्यादिना ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

सूर्य्यो यथा सर्व्वलोकस्य चक्षुर्न लिप्यते चाक्षुषै-र्वाह्यदोषैः। एकस्तथा सर्व्वभूतान्तरात्मा न लि-

एकस्य सर्व्वात्मकत्वे संसारदुःखित्वं परस्यैव तदिति प्राप्तम् अत इदमुच्यते। सूर्य्यो यथा चक्षुष आलोकेनोपकारं कुर्व्वन् मूत्रपुरीषाद्यशुचिप्रकाशनेन तद्दर्शिनः सर्व्वलोकस्य चक्षुरपि सन्न लिप्यते चाक्षुषैरशुच्यादिदर्शननिमित्तैरध्यात्मिकैः पापदोषैर्वा-ह्यैश्चाशुच्यादिसंसर्गदोषैः। एको वाह्यः। तथा सर्व्वभूतान्त-रात्मा न लिप्यते लोकदुःखेन। लोको ह्यविद्यया स्वात्मन्यध्य-स्तया कामकर्म्मोद्भवं दुःखमनुभवति न तु सा परमार्थतः स्वा-त्मनि। यथा रज्जुशुक्तिकोषरगगनेषु सर्परजतोदककमलानि न रज्ज्वादीनां स्वतो रूपाणि। संसर्गिणि विपरीतबुद्ध्या सनि-मित्तत्वात्तद्दोषवद्विभाव्यन्ते। न तद्दोषैस्तेषां लेपो विपरीतबुद्ध्य-ध्यासवाह्या हि ते। तथात्मनि सर्व्वो लोकः क्रियाकारकफलात्मकं विज्ञानं सर्पादिस्थानीयं विपरीतमध्यस्य तन्निमित्तं जन्मजरा-मरणादिदुःखमनुभवति नत्वात्मा सर्व्वलोकात्मापि सन्विपरीता-

प्रतिरूपोपाधिसादृश्यचतुष्कोणत्वादिधर्म्मके हि दारुणि तद्रूपो वह्निरपि लक्ष्यत इत्यर्थः। परमात्मा दुःखी स्याद्दुःखा-भिन्नत्वाल्लोकवदित्याह। एकस्य सर्व्वात्मकत्वमिति॥ अविद्यायाः प्रतिविम्बतच्चिद्धातुरज्ञो भ्रान्तो भवति। भ्रान्तस्तु कामादिदो-षप्रयुक्तः कर्म्म कुरुते तन्निमित्तं च दुःखं स्वात्मन्यध्यस्यति। परमात्मा तु निरविद्यत्वाद्दुःखसाधनशून्यत्वान्न दुःखी ततो न प्रयोजको हेतुरित्याह। लोको ह्यविद्ययेति॥ स्वरूपेण भ्र-मविषयत्वं विपरीतबुद्ध्याध्यासवाह्यत्वं रज्ज्वादीनां तथा चैत-

ष्यते लोकदुःखेन वाह्यः ॥ ११ ॥

एको वशी सर्व्वभूतान्तरात्मा एकं रूपम्बहुधा
यः करोति । तमात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरास्तेषां
सुखं शाश्वतन्नेतरेषाम् ॥ १२ ॥

---

ध्यारोपनिमित्तैर्न लिप्यते लोकदुःखेन वाह्यो वहिः कृतो वाह्यो
रज्ज्वादिवदेव । विपरीतबुद्ध्यध्यासवाह्यो हि सः ॥ ११ ॥

किञ्च स हि परमेश्वरः सर्व्वगतः स्वतन्त्र एको न तत्समो-
ऽभ्यधिको वाऽन्योऽस्ति । वशी सर्व्वं ह्यस्य जगद्वशे वर्त्तते । कुतः
सर्व्वभूतान्तरात्मा । यत एकमेव सदैकरसमात्मानं विशुद्धविज्ञा-
नरूपं नामरूपाद्यशुद्धोपाधिभेदवशेन बहुधा बहुप्रकारेण यः
करोति स्वात्मसत्तामात्रेणाचिन्त्यशक्तित्वात् । तमात्मस्थं स्वश-
रीरहृदयाकाशे बुद्धौ चैतन्याकारेणाभिव्यक्तमित्येतत् । न हि
शरीरस्याधारत्वमात्मनः । आकाशवदमूर्त्तत्वात् । आदर्शस्थमु-
खमिति यद्वत् । तमेतमीश्वरमात्मानं ये निवृत्तवाह्यवृत्तयोऽनु-
पश्यन्ति आचार्य्यागमोपदेशमनु साक्षादनुभवन्ति धीरा विवे-
किनस्तेषां परमेश्वरभूतानां शाश्वतं नित्यं सुखमात्मानन्दलक्षणं
भवति नेतरेषां वाह्यासक्तबुद्धीनामविवेकिनां स्वात्मभूतमप्यवि-
द्याव्यवधानात् ॥ १२ ॥

---

न्यस्योपाधिस्थरूपेणाध्यासाश्रयत्वेऽपि निरुपाधिकविम्बकल्पब्रह्म-
रूपेणाध्यासानाश्रयत्वात्तद्दुःखित्वप्राप्तिरित्यर्थः ॥ ११ ॥

परोत्कर्षदर्शनं पारतन्त्र्यं च स्वस्य हीनत्वं दुःखकारणं
प्रसिद्धं तदभावान्न परमात्मा दुःखी ततस्तत्प्राप्तिः परः पुरु-
षार्थो भविष्यतीत्याह । किञ्च स हीत्यादिना ॥ १२ ॥

नित्योऽनित्यानाञ्चेतनानामेको बहूनां यो विदधाति कामान् । तमात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरास्तेषां शान्तिः शाश्वती नेतरेषाम् ॥ १३ ॥

किञ्च नित्योऽविनाशी अनित्यानामविनाशिनाम् । चेतनश्चेतनानां चेतयितॄणां ब्रह्मादीनं प्राणिनामग्निनिमित्तमिव दाहकत्वमनग्नीनामुदकादीनामात्मचैतन्यनिमित्तमेव चेतयितृत्वमन्येषाम् । किञ्च स सर्वेश्वरः सर्वज्ञः कामिनां संसारिणां कर्मानुरूपं कामान् कर्मफलानि स्वानुग्रहनिमित्तांश्च कामान् य एको बहूनामनेकेषामनायासेन विदधाति ददाति प्रयच्छतीत्येतन्तमात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरास्तेषां शान्तिरुपरतिः शाश्वती नित्या स्वात्मभूतैव स्यान्नेतरेषामनेवंविधानाम् ॥ १३ ॥

इदानीं परमात्मन्युपपत्तिप्रदर्शनार्थमाह । किञ्च नित्य इति॥ सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथा पूर्वमकल्पयदित्यादिश्रुतेरकृतविप्रणाशप्रसङ्गपरिहाराच्च कल्पान्तरीयभावानां प्रलीनानां कल्पान्तरे सजातीयरूपेणोत्पादः प्रतीयते स तदा स्याद्यदि विनाशिनां भावानां शक्तिशेषो लयः स्यात् । प्रलये विनश्यत्सर्वं यत्र शक्तिशेषो विलीयते सोऽभ्युपगन्तव्य इत्यर्थः । बुद्धिमतामपि ब्रह्मेन्द्रादीनां परमानन्दाभिमुख्यं हित्वा या वहिर्मुखा चेतनोपलभ्यते सापि नियन्तारं गमयतीत्याह । चेतनश्चेतनानामिति ॥ ब्रह्मादिशब्दवाच्यानां सङ्घातानां वा चेतयितृत्वं यच्चैतन्यानमित्तं सोऽस्ति पर आत्मेत्यर्थः । विमतं कर्मफलं तत्स्वरूपाद्यभिज्ञेन दीयमानं व्यवहितफलत्वात् सेवाफलवदित्याह । किञ्च स इति ॥ १३ ॥

तदेतदिति मन्यन्तेऽनिर्देश्यम्परमं सुखम्। कथन्नु तद्विजानीयां किमु भाति विभाति वा॥ १४॥

न तत्र सूर्य्यो भाति न चन्द्रतारकन्नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः। तमेव भान्तमनुभाति स-

यत्तदात्मविज्ञानं सुखमनिर्देश्यं विर्देष्टुमशक्यं परमं प्रकृष्टं प्राकृतपुरुषवाङ्मनसयोरगोचरमपि सन्निवृत्तैषणा ये ब्राह्मणास्ते तदेतत्प्रत्यक्षमेवेति मन्यन्ते। कथन्नु केन प्रकारेण तत्सुखमहं विजानीयाम्। इदमित्यात्मबुद्धिविषयमापादयेयम्। यथा निवृत्तैषणा यतयः। किमु तद्भाति दीप्यते प्रकाशात्मकं तद्यतोऽस्मद्बुद्धिगोचरत्वेन विभाति विस्पष्टं दृश्यते किंवा नेति॥ १४॥

तत्रोत्तरमिदं भाति च विभाति चेति। कथं नु तत्र तस्मिन् स्वात्मभूते ब्रह्मणि सर्व्वावभासकोऽपि सूर्य्यो भाति तद्ब्रह्म न प्रकाशयतीत्यर्थः। तथा न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमस्मद्दृष्टिगोचरोऽग्निः। किं बहुना यदिदमादित्यादिकं सर्वं भाति तत्तमेव परमेश्वरं भान्तं दीप्यमानमनुभात्यनुदीप्यते। यथा ज्वलोल्मुकाद्यग्निसंयोगादग्निं दहन्तमनु दहति न स्वतस्तद्वत्तस्यैव भासा दीप्त्या सर्व्वमिदं सूर्य्यादि विभाति। यत एवं तदेव ब्रह्म भाति च विभाति च कार्य्यं गतेन विविधेन भासा तस्य ब्रह्मणो भारूपत्वं स्वतोऽवगम्यते। न हि

विद्वदनुभवोऽपि परमानन्दे प्रमाणमित्याह। यत्तदात्मविज्ञानमिति॥ तस्मादसम्भावितया न जिज्ञासितव्यं परमा-

र्वन्तस्य भासा सर्व्वमिदं विभाति ॥ १५ ॥

इति पञ्चमी वल्ली समाप्ता ॥ ५ ॥

ऊर्द्ध्वमूलोऽवाक्शाख एषोऽश्वत्थः सनातनः ।

---

स्वतो विद्यमानं भासनमन्यस्य कर्त्तुं शक्यम् । घटादीनामन्यावभासकत्वादर्शनाद्भारूपाणामादित्यादीनां तद्दर्शनात् ॥ १५ ॥

इति कठवल्लीभाष्ये पञ्चमी वल्ली समाप्ता ॥ ५ ॥

इति द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

तूलावधारणेनैव मूलावधारणं वृक्षस्य क्रियते लोके यथैवं संसारकार्य्यवृक्षावधारणेन तन्मूलस्य ब्रह्मणः स्वरूपावदिधारयिषया इयं षष्ठी वल्ली आरभ्यते । ऊर्द्ध्वमूलः ऊर्द्ध्वं मूलं यत्तद्विष्णोः परमम्पदमस्येति सोऽयमव्यक्तादिस्थावरान्तः संसारवृक्ष ऊर्द्ध्वमूलः । वृश्चनाज्जन्ममरणजराशोकाद्यनेकानर्थात्मकः प्रतिक्षणमन्यथा स्वभावो मायामरीच्युदकगन्धर्वनगरादिवद्दृष्टनष्टस्वरूपत्वादवसाने च वृक्षवदभावात्मकः कदलीस्तम्भवन्निःसारो नैकशतपाषण्डबुद्धिविकल्पास्पदः तत्त्वविजिज्ञासुभिरनिर्धारितेदंतत्त्वो वेदान्तनिर्द्धारितपरब्रह्ममूलसारोऽविद्याकामकर्म्माव्यक्ता-

---

त्मदर्शनं किन्तु श्रद्धाधीनतया विचारयितव्यमेवेत्याह । कथं न्विति ॥ १४ ॥ १५ ॥ इति पञ्चमी वल्ली समाप्ता ॥ ५ ॥

शाल्मल्यादितूलदर्शनेनादृष्टमपि वृक्षमूलं यथाऽस्तीत्यवधार्य्यते तद्वददृष्टस्यापि ब्रह्मणोऽवधारणाय प्रक्रमत इत्याह । तूलावधारणेनेति ॥ वृक्षशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तमाह । वृश्चनादिति ॥ ओ व्रश्चूच्छेदने अस्य धातोः सम्प्रत्ययान्तस्य रूपं वृक्षइति ॥

तदेव शुक्रन्तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते । तस्मिंल्लोकाः

बीजप्रभवः परब्रह्मविज्ञानक्रियाशक्तिद्वयात्मकहिरण्यगर्भाङ्कुरः सर्व्वप्राणिलिङ्गभेदस्कन्धस्तृष्णाजलाशयसेकोद्भूतदर्पो बुद्धीन्द्रियाविषयप्रवालाङ्कुरः श्रुतिस्मृतिन्यायविद्योपदेशपलाशः यज्ञदानतपआद्यनेकक्रियासुपुष्पः सुखदुःखवेदनानेकरसप्राण्युपजीव्यानन्तफलस्तत्तृष्णासलिलावसेकप्ररूढ़जडीकृतदृढबद्धमूलः सत्यनामादिसप्तलोकब्रह्मादिभूतपक्षिकृतनीडः प्राणिसुखदुःखोद्भूतहर्षशोकजातनृत्यगीतवादित्रक्ष्वेलितास्फोटितहसिताकृष्टरुदितहाहामुञ्चमुञ्चेत्याद्यनेकशब्दकृततुमलीभूतमहारवो वेदान्तविषयहितब्रह्मात्मदर्शनासङ्गशास्त्रकृतोच्छेदः । एष संसारवृक्षो ऽश्वत्थो ऽश्वत्थवत्कामकर्म्मवातेरितनित्यप्रचलितस्वभावः । स्वर्गनरकतिर्य्यक्प्रेतादिभिः शाखाभिरवाक्शाखः अवाञ्चः शाखा यस्य सः । सनातनोऽनादित्वाच्चिरप्रवृत्तः । यदस्य संसारवृक्षस्य मूलं तदेव शुक्रं शुभ्रं शुद्धं ज्योतिष्मच्चैतन्यात्मज्योतिःस्वभावं

---

छेद्यत्वे युक्तिमाह । जन्मजरेत्यादिना ॥ प्रसिद्धवृक्षसाम्याद्वा वृक्षशब्दप्रयोग इत्यभिप्रेत्याह । अवसाने चेत्यादिना ॥ प्रसिद्धो वृक्षः स्थाणुर्वा पुरुषो वेति विकल्पास्पदो दृष्टस्तथाऽयमपि सद्वा-ऽसद्वा परिणामो वाऽऽरम्भो वा सद्वाऽसद्वेत्यादीनामनेकेषां शततो वा परिणामो वाऽऽरब्धो वा सद्वाऽसद्वेत्यादीनामनेकेषां शतसङ्ख्याकया खण्डबुद्धिविकल्पानां विषय इत्यर्थः । किं स्वरूपको ऽयं वृक्ष इत्यनध्यवसायगोचरः कश्चिद्वृक्षो दृष्टस्तथाऽयमपीति साम्यान्तरमाह । तत्त्वविजिज्ञासुभिरिति ॥ परस्य ब्रह्मणो विज्ञानक्रियाद्वयात्मको हिरण्यगर्भः प्रथमोऽवस्थाभेदोऽङ्कुरोऽस्येति तथोक्तः । बुद्धीन्द्रियाणां विषयाः शब्दादयः प्रवालाङ्कुराः

श्रिताः सर्व्वे तदु नात्येति कश्चन । एतद्वैतत् ॥ १ ॥
यदिदं किञ्च जगत्सर्व्वं प्राण एजति निःसृतम् ।

तदेव ब्रह्म सर्व्वमहत्त्वात् । तदेवामृतमविनाशिस्वभावमुच्यते कथ्यते । सत्यत्वात् । वाचारम्भणं विकारो नामधेयमनृतमन्यदतो मर्त्त्यम् । तस्मिन्परमार्थसत्ये ब्रह्मणि लोका गन्धर्व्वनगरमरीच्युदकमायासमाः परमार्थदर्शनाभावावगम्यमानाः श्रिता आश्रिताः सर्वे समस्ता उत्पत्तिस्थितिलयेषु तदु तद्ब्रह्म नात्येति नातिवर्त्तते मृदादिकमिव घटादिकार्य्यं कश्चन कश्चिदपि विकारः । एतद्वै तद्यद्विज्ञानादमृता भवन्तीत्युच्यते । जगतो मूलं तदेव नास्ति ब्रह्मासदेवेदं निःसृतमिति ॥ १ ॥

तत्र यदिदं किञ्च यत्किञ्चेदं जगत्सर्वं प्राणे परस्मिन् ब्रह्मणि सत्येजति कम्पते तत एव निःसृतं निर्गतं सत्प्रचलति नियमेन चेष्टते । यदेव जगदुत्पत्त्यादिकारणं ब्रह्म तन्महद्भयम् । महच्च तत् भयञ्च बिभेत्यस्मादिति महद्भयम् । वज्रमुद्यतमिव वज्रम् ।

किसलयान्यस्येति स तथोक्तः । श्रुत्यादीनि पलाशानि पलाशान्यस्येति ॥ सुखदुःखे प्राणिवेदना एवानेको रसोऽस्येति फलतृष्णैव सलिलावसेकस्तेन प्ररूढानि कर्म्मवासनादीनि सात्त्विकादिभावेन मिश्रीकृतानि दृढबन्धनान्यवान्तरमूलान्यस्य वटवृक्षस्येव तथोक्तः सत्यनामादिषु सप्तलोकेषु ब्रह्मादीनि भूतान्येव पक्षिणस्तैः कृतं नीडं यस्मिन् प्राणिनां सुखदुःखाभ्यामुद्भूतौ हर्षशोकौ ताभ्यां यथासङ्ख्येन जातानि नृत्यादीनि रुदितादिशब्दाश्च तैः कृतसुमुलीभूतो महारवो यस्मिन्निति विग्रहः ॥ १ ॥

कार्य्यस्य शून्यतापर्य्यन्तं नष्टस्यासत्त्वपूर्व्वकमेव जन्म ततो नास्ति मूलमिति शङ्कते । यद्विना ज्ञानादिति ॥ तत्र प्रथवि-

महद्भयं वज्रमुद्यतं य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्ति ॥२॥
भयादस्याग्निस्तपति भयात्तपति सूर्य्यः । भयादिन्द्रश्च वायुश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः ॥३॥
इह चेदशकद्बोद्धुं प्राक् शरीरस्य विस्रसः ।

---

यथा वज्रोद्यतकरं स्वामिनमभिमुखीभूतं दृष्ट्वा भृत्या नियमेन तच्छासने प्रवर्त्तन्ते तथेदं चन्द्रादित्यग्रहनक्षत्रतारकादिलक्षणं जगत् सेश्वरं नियमेन क्षणमप्यविश्रान्तं वर्त्तत इत्युक्तं भवति । य एतद्विदुः स्वात्मप्रवृत्तिसाक्षिभूतमेकं ब्रह्मामृता अमरणधर्म्माणस्ते भवन्ति ॥ २ ॥

कथं तद्भयाज्जगद्वर्त्तत इत्याह । भयाद्भीत्या परमेश्वरस्याग्निस्तपति भयात्तपति सूर्य्यः भयादिन्द्रश्च वायुश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः । न हीश्वराणां लोकपालानां समर्थानां सतां नियन्ता चेद्वज्रोद्यतकरवन्न स्यात् स्वामिभयभीतानामिव भृत्यानां नियता प्रवृत्तिरुपपद्यते ॥ ३ ॥

तच्चेह जीवन्नेव चेद्यद्यशकच्छक्नोति शक्तः सन् जानात्येतद्भयकारणं ब्रह्म बोद्धुमवगन्तुं प्राक् पूर्वं शरीरस्य विस्रसोऽवस्रंसनात् पतनात्संसारबन्धनाद्विमुच्यते । न चेदशकद्बोद्धुं ततोऽनवबोधात्सर्गेषु सृज्यन्ते येषु स्रष्टव्याः प्राणिन इति सर्गाः पृथिव्यादयो लोकास्तेषु सर्गेषु लोकेषु शरीरत्वाय शरीरभावाय

---

पाषाणादेरसतः समुत्पत्त्यदर्शनात्तत्पूर्वकत्वप्रसिद्धेश्चास्ति सद्रूपं वस्तु जगतो मूलं तच्च प्राणपदलक्ष्यं प्राणप्रवृत्तेरपि हेतुत्वादित्यर्थः ॥ २ ॥ ३ ॥

सूर्य्यादीनां नियतप्रवृत्त्यनुपपत्त्या नियामकत्वेन सम्भावितं

ततः सर्गेषु लोकेषु शरीरत्वाय कल्पते ॥४॥

यथाऽऽदर्शे तथाऽऽत्मनि यथा स्वप्ने यथा पितृलोके। यथाप्सु परीव ददृशे तथा गन्धर्वलोके छायातपयोरिव ब्रह्मलोके ॥५॥

---

कल्पते समर्थो भवति शरीरं ग्रहीतीत्यर्थः । तस्माच्छरीरविस्रंसनात्प्रागात्मबोधाय यत्न आस्थेयः यस्मादिहैवात्मनो दर्शनमादर्शस्थस्येव मुखस्य स्पष्टमुपपद्यते न लोकान्तरेषु ब्रह्मलोकादन्यत्र । स च दुष्प्राप्यः ॥ ४ ॥

कथमित्युच्यते । यथाऽऽदर्शे प्रतिबिम्बभूतमात्मानं पश्यति लोकोऽत्यन्तविविक्तं तथेहात्मनि स्वबुद्धावादर्शवन्निर्म्मलीभूतायां विविक्तमात्मनो दर्शनं भवतीत्यर्थः । यथा स्वप्ने विविक्तं जाग्रद्वासनोद्भूतं तथा पितृलोकेऽविविक्तमेवात्मनो दर्शनं कर्म्मफलोपभोगासक्तत्वात् । यथा चाऽप्स्वविविक्तावयवमात्मरूपं परीव ददृशे परिदृश्यत इव तथा गन्धर्वलोकेऽविविक्तमेव दर्शनमात्मनः । एवञ्च लोकान्तरेष्वपि शास्त्रप्रामाण्यादवगम्यते । छायातपयोरिवात्यन्तविविक्तं ब्रह्मलोक एवैकस्मिन् । स च दुष्प्रापोऽत्यन्तविशिष्टकर्म्मज्ञानसाध्यत्वात् । तस्मादात्मदर्शनायेहैव यत्नः कर्त्तव्य इत्यभिप्रायः ॥ ५ ॥

कथमसौ बोद्धव्यः किंवा तदवबोधे प्रयोजनमित्युच्यते । इन्द्रियाणां श्रोत्रादीनां स्वस्वविषयग्रहणप्रयोजनेन स्वकारणेभ्यः

---

यत्मारसेश्वरं रूपं तदवगमायैवेह यत्नः कर्त्तव्य इत्याह । तच्चेति ॥ इहैव चैव चेद्बोद्धुं शक्तः सन्निहैव चेज्जानाति तदा मुच्यत एवेति सम्बन्धः ॥ ४ ॥ ५ ॥

इन्द्रियाणाम्पृथग्भावमुदयास्तमयौ च यत् ।
पृथगुत्पद्यमानानां मत्वा धीरो न शोचति ॥६॥
इन्द्रियेभ्यः परं मनो मनसः सत्त्वमुत्तमम् ।
सत्त्वादधि महानात्मा महतोऽव्यक्तमुत्तमम् ॥७॥

---

आकाशादिभ्यः पृथगुत्पद्यमानानामत्यन्तविशुद्धात् केवलाच्चिन्मात्रात्मस्वरूपात् पृथग्भावं स्वभावविलक्षणात्मकतां तथा तेषामेवेन्द्रियाणामुदयास्तमयौ च यत्पृथगुत्पद्यमानानामुत्पत्तिप्रलयौ च जाग्रत्स्वापावस्थापेक्षया नात्मन इति मत्वा ज्ञात्वा विवेकतो धीरो धीमान् न शोचति । आत्मनो नित्यैकत्वस्वभावत्वादव्यभिचाराच्छोकादिकारणत्वानुपपत्तेः । तथा च श्रुत्यन्तरं तरति शोकमात्मविदिति ॥ ६ ॥

यस्मादात्मन इन्द्रियाणां पृथग्भाव उक्तो नाऽसौ वहिरधिगन्तव्यः । यस्मात्प्रत्यगात्मा सर्व्वस्य तत्कथमित्युच्यते । इन्द्रियेभ्यः परं मन इत्यादि । अर्थानामिहेन्द्रियसमानजातीयत्वादिन्द्रियग्रहणेनैव ग्रहणं पूर्व्ववदन्यत् । सत्त्वशब्दाद्बुद्धिरिहोच्यते ॥ ७ ॥

अव्यक्तात्तु परः पुरुषो व्यापको व्यापकस्याप्याकाशादेः

---

इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था इति पूर्व्वमुक्तम् । इह त्वर्थानामग्रहणात्सर्व्वप्रत्यगात्मत्वं न सम्भवतीत्याशङ्क्याह । अर्थानामिहेति॥ बुद्धिसुखदुःखादिः साश्रयो गुणत्वाद्रूपवदिति वैशेषिकैरनुमीयते तदसत् । साश्रयत्वमात्रसाधने सिद्धसाधनत्वान्मनस एव कामादिगुणवत्त्वश्रवणादात्माश्रयत्वकल्पने च निर्गुणत्वशास्त्रविरुद्धत्वा-

अव्यक्तात्तु परः पुरुषो व्यापकोऽलिंगएव च।
यज्ज्ञात्वा मुच्यते जन्तुरमृतत्वञ्च गच्छति ॥८॥
न सन्दृशे तिष्ठति रूपमस्य न चक्षुषा पश्यति

---

सर्वस्य कारणत्वात्। अलिङ्गो लिङ्गते गम्यते येन तल्लिङ्गं बुद्ध्यादि तदविद्यमानमस्येति सोऽयमलिङ्ग एव च। सर्वसंसारधर्मवर्जित इत्येतद्रूपं ज्ञात्वाऽऽचार्य्यतः शास्त्रतश्च मुच्यते जन्तुरविद्यादिहृदयग्रन्थिभिर्जीवन्नेव पतितेऽपि शरीरेऽमृतत्वञ्च गच्छति। सोऽलिङ्गः परो व्यक्तात्पुरुष इति पूर्वेण सम्बन्धः ॥८॥

कथं तर्हि तस्यालिङ्गस्य दर्शनमुपपद्यत इत्युच्यते। न सन्दृशे दर्शनविषये न तिष्ठति प्रत्यगात्मनोऽस्य रूपम्। अतो न चक्षुषा सर्वेन्द्रियेण। चक्षुर्ग्रहणस्योपलक्षणार्थत्वात्। पश्यति नोपलभते कश्चन कश्चिदप्येनं प्रकृतमात्मानम्। कथं तर्हि तत्पश्येदित्युच्यते। हृदा हृत्स्थया बुद्ध्या। मनीषा मनसः सङ्कल्पादिरूपस्येष्टे नियन्तृत्वेनेति मनीट् तया मनीषाऽविकल्प-

---

दात्मना सह बुद्ध्यादेरविनाभावाग्रहणाच्च बुद्ध्यादि नात्मलिङ्गमित्याह। लिङ्ग्यते गम्यते येनेति ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥

कथं दर्शनमुपपद्यत इति प्रष्टुः कोऽभिप्रायः विषयतया दर्शनं वक्तव्यम् उताविषयतयैव दर्शनोपायो वाच्यः॥ प्रथमं प्रत्याह। न सन्दृश इति॥ रूपादिमत्तद्विशेषणञ्च दर्शनविषययोग्यं भवति तदभावादित्यर्थः॥ द्वितीयं प्रत्याह। कथं तर्हीति॥ वाह्यकरणग्रामोपरमेऽपि यदा मनो विषयान्सङ्कल्पते तदा मुमुक्षोर्बुद्धिरस्य नियन्त्री भवति। हे मनः किमर्थं त्वं पिशाचवत्प्रधावसि। न तावत्स्वप्रयोजनार्थम्॥ तव जडत्वात्प्रयोजन-

कश्चनैनम् । हृदा मनीषा मनसाभिक्लृप्तो य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्ति ॥ ९ ॥

यदा पञ्चावतिष्ठन्ते ज्ञानानि मनसा सह ।

यित्र्या । मनसा मननरूपेण सम्यग्दर्शनेन । अभिक्लृप्तोऽभिसमर्थितोऽभिप्रकाशित इत्येतत् । आत्मा ज्ञातुं शक्यत इति वाक्यशेषः । तमात्मानं ब्रह्मैतद्ये विदुरमृतास्ते भवन्ति ॥ ९ ॥

कथं प्राप्यत इति यदर्थो योग उच्यते । यदा यस्मिन् काले स्वविषयेभ्यो निवर्त्तितान्यात्मन्येव पञ्च ज्ञानार्थत्वात् श्रोत्रादी-

सम्बन्धानुपपत्तेर्विषयाणां च क्षयिष्णुत्वादिदोषदुष्टानां सम्बन्धेन प्रयोजनानुपपत्तेः । नापि चेतनार्थम् । तस्यासङ्गत्वात्परमानन्दस्वभावत्वाच्चेति नियन्तृत्वेन बुद्धिर्मनीड्च्यत इत्याह । मनस इति ॥ अविकल्पयित्रेति ॥ विषयकल्पनाशून्यया ब्रह्मास्मीत्यविषयतयैव ब्रह्मीभावव्यञ्जिकया महावाक्योत्थया बुद्धिवृत्त्या ज्ञातुं शक्यत इति सम्बन्धः ॥ कथम्भूत आत्मेत्यत आह । मनसेति ॥ यद्यन्मया दृश्यते वाह्यं घटादि तत्तदहं यथा न भवामि तथाऽस्मिन्नपि सङ्घाते यद्यद्दृश्यते तदहं न भवामि किन्तु योऽत्र द्रष्टाऽशरीरोऽस्मि सर्व्वशरीरेष्वेकलक्षणलक्षितत्वादेक एवेति विचारेण प्रथमं सम्भावित इत्यर्थः ॥ श्रुतवेदान्तानामपि केषाञ्चिद्ब्रह्मास्मीति बुद्धिस्थैर्य्यादर्शनादस्ति किञ्चित्प्रतिबन्धकान्तरं तदपनयायोपायोऽप्यन्यो वक्तव्य इत्यभिप्रेत्याह । सा हृदिति ॥ श्रवणमननाभ्यां प्रमाप्रमेयासम्भावनानिरासेऽपि चित्तस्यानेकाग्रतादोषः प्रतिबन्धकः सम्भवति तदपनयाय योगोऽनुष्ठातव्य इत्युपदिश्यत इत्यर्थः ॥ ९ ॥

यदनुगतानीति येन मनसाऽधिष्ठितानि तेन सहाऽवति-

**बुद्धिश्च न विचेष्टते तामाहुः परमाङ्गतिम् ॥१०॥**
**तां योगमिति मन्यन्ते स्थिरामिन्द्रियधारणाम् ।**

नीन्द्रियाणि ज्ञानान्युच्यन्तेऽवतिष्ठन्ते सह मनसा । यदनुगतानि तेन सङ्कल्पादि व्यावृत्तेनान्तःकरणेन बुद्धिश्चाध्यवसायलक्षणा न विचेष्टते स्वव्यापारेषु न चेष्टते न व्याप्रियते तामाहुः परमाङ्गतिम् ॥ १० ॥

तामीदृशीं तदवस्थां योगमिति मन्यन्ते वियोगमेव सन्तम् । सर्व्वानर्थसंयोगवियोगलक्षणा हीयमवस्था योगिनः । एतस्यां ह्यवस्थायामविद्याध्यारोपणावर्जितस्वरूपप्रतिष्ठ आत्मा स्थिरामिन्द्रियधारणाम् । स्थिरामचलामिन्द्रियधारणां वाह्यान्तःकरणानां धारणामित्यर्थः । अप्रमत्तः प्रमादवर्जितः समाधानं प्रति नित्यं प्रयत्नवांस्तदा तस्मिन् काले यदैव प्रवृत्तयोगो भवतीति सामर्थ्यादवगम्यते । न हि बुद्ध्यादिचेष्टाभावे प्रमादसम्भवोऽस्ति । तस्मात्प्रागेव बुद्ध्यादिचेष्टोपरमात्प्रमादो विधीयते ।

ष्ठन्ते निवृत्तव्यापाराणि भवन्तीत्यर्थः ॥ वियोगमेव सन्तं योगमिति विरुद्धलक्षणया मन्यन्त इत्युक्तं तत्स्फुटयति सर्व्वानर्थेति ॥ उपसंहृतं मनो यदि सुषुप्तिं गच्छेत्तदा सानर्थबीजावस्था भवति । तद्व्यावृत्तये पूर्णं ब्रह्मास्मीत्यावृत्तौ योजयेदावृत्तौ नियुक्तं विषयेषु विक्षिप्तं चेत्स्यात्तद्दोषदर्शनेन ततो व्यावृत्तमपि तत्तस्तटस्थं चेत्स्यात्साऽपि यावत्कषायावस्था ततो निरुद्धं मनो यदा न जागर्त्ति न स्वपिति न चान्तरालावस्थं भवति पूर्णब्रह्मावभासकतयैव क्षीणं भवति तदा सर्व्वानर्थवियोगलक्षणा साऽवस्था भवतीत्यर्थः । योगारम्भकाले प्रमादवर्जनं

अप्रमत्तस्तदा भवति योगो हि प्रभवाप्ययौ ॥ ११ ॥
नैव वाचा न मनसा प्राप्तुं शक्यो न चक्षुषा ।

अथवा यदैवेन्द्रियाणां स्थिरा धारणा तदानीमेव निरङ्कुशमप्रमत्तत्वमित्यतोऽभिधीयतेऽप्रमत्तस्तदा भवतीति । कुतः । योगो हि यस्मात्प्रभवाप्ययौ उपजनापायधर्म्मका इत्यर्थोऽतोऽपायपरिहारायाप्रमादः कर्त्तव्य इत्यभिप्रायः ॥ ११ ॥

बुद्ध्यादिचेष्टाविषयं यद्ब्रह्मेदं तदिति विशेषतः ग्रहीत बुद्ध्याद्युपरमे च ग्रहणकारणाभावादनुपलभ्यमानं नास्त्येव ब्रह्म यद्धि करणगोचरं तदस्तीति प्रसिद्धं लोके। विपरीतञ्चासदितरत्र चानर्थको योगोऽनुपलभ्यमानत्वाद्वा नास्तीत्युपलब्धव्यं ब्रह्मेत्येवं प्राप्ते इदमुच्यते । सत्यं नैव वाचा मनसा न चक्षुषा नान्यैरपीन्द्रियैः प्राप्तुं शक्य इत्यर्थः । तथापि सर्व्वविशेषरहितोऽपि जगतो मूलमित्यवगतत्वादस्त्येव कार्य्यप्रविलापनस्यास्तित्वनिष्ठ-

विधेयतया व्याख्यायानुवादपरतया व्याचष्टे । अथवेति ॥ विधिपक्षे हेतुं पृच्छति । कुत इति ॥ १० ॥ ११ ॥

उत्तरमन्त्रमवतारयितुं शङ्कामुद्भावयति । बुद्ध्यादिचेष्टाविषयञ्चेति ॥ घटोऽस्तीति प्रतिपन्नस्य घटस्य मुद्गराभिघाताद्विलयने घटाकार एव विलीयते । नास्तित्वांशस्तस्य कपालादावप्यनुवृत्तिदर्शनात् । अतः कार्य्यप्रविलापनस्यास्तित्वनिष्ठत्वान्न शून्यतापर्य्यवसायी लय इत्युक्तमेतत् स्फुटयति । तथाहीति ॥ स्थूलस्य कार्य्यस्य विलये सूक्ष्मं तत्कारणमवशिष्यते तस्यापि विलये ततः सूक्ष्ममिति यावद्दर्शनव्याप्तिमुपलभ्य यत्र न दृश्यते तत्रापि मूर्त्तविलयस्यावश्यम्भावित्वान्न सन्मात्रमेवामूर्त्तमवतिष्ठत इति कार्य्यमेव सौक्ष्म्यतारतम्यपारम्पर्य्येणानुमीयमाणं सद्बुद्धिनिष्ठां पुरुषस्य गमयतीत्यर्थः ॥ ननु यद्दृश्यं तदसत् यथा स्वप्नदर्शनमिति व्याप्तिदर्शनादस्तित्वेन दृश्यस्यासत्त्वाद्बु-

**अस्तीति ब्रुवतोऽन्यत्र कथं तदुपलभ्यते ॥ १२ ॥**

---

त्वात् । तथा हीदं कार्य्यं सूक्ष्मतारतम्यपारम्पर्य्येणानुगम्यमानं सद्बुद्धिनिष्ठामेवावगमयति । यदापि विषयप्रविलापनेन प्रविलाप्यमाना बुद्धिस्तदापि सा सत्प्रत्ययगर्भैव विलीयते । बुद्धिर्हि नः प्रमाणं सदसतोर्याथात्म्यावगमे मूलं चेज्जगतो न स्यादसदन्वितमेवेदं कार्य्यमसदित्येवं गृह्येत न त्वेतदस्ति सत्सदित्येव तु गृह्यते । यथा मृदादिकार्य्यं घटादि मृदन्वितम् । तस्माज्जगतो मूलमात्मास्तीत्येवोपलब्धव्यम् । तस्मादस्तीति ब्रुवतोऽस्तित्ववादिन आगमार्थानुसारिणः श्रद्दधानादन्यत्र नास्तिकवादिनि नास्ति जगतो मूलमात्मा निरन्वयमेवेदं कार्य्यमभावान्तं प्रविलीयत इति मन्यमाने विपरीतदर्शिनि कथं तद्ब्रह्म तत्त्वत उपलभ्यते न कथञ्चनोपलभ्यत इत्यर्थः ॥ १२ ॥

---

द्धिरपि नास्त्येवेत्याशङ्क्याह । यदापीति ॥ सद्बुद्धिरपि नास्तीत्येवम्भूतः प्रतीत्याऽवश्यमस्तीत्यभ्युपगन्तव्यम् । अन्यथा निषेधव्यवहारायोगात् । अतोऽन्तता गत्वा सद्बुद्धिः स्वीकृता स्यादित्यर्थः ॥ ततः किमित्यत त्याह । बुद्धिर्हीति ॥ व्यभिचारिष्वपि विषयेषु सन्मात्रबुद्धेरव्यभिचारदर्शनाद्बुद्धेश्च स्वतः प्रामाण्यात्सन्मात्रं वस्त्वभ्युपगन्तव्यमित्यर्थः । इतश्च सदेव मूलं जगतो वाच्यमित्याह । मूलञ्चेदिति ॥ नास्ति जगतो मूलं ब्रह्मेत्यवगमेऽपि प्रतियोगितया ब्रह्मज्ञानसम्भवत्वात् ॥ किमिति मुमुक्षुणा ब्रह्मज्ञानकामेनास्तीत्येवोपलब्धव्यमित्याह । कस्मादिति ॥ प्रतियोगितया ज्ञानस्य निषेध्यत्वादात्मतया ज्ञानं न स्यादतो ब्रह्मज्ञानकामेनास्ति जगन्मूलमित्यवगन्तव्यमेवेत्याह । अस्तीति ब्रुवत इत्यादिना ॥ १२ ॥

अस्तीत्येवोपलब्धव्यस्तत्त्वभावेन चोभयोः । अस्तीत्येवोपलब्धस्य तत्त्वभावः प्रसीदति ॥ १३ ॥

यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि श्रिताः ।

तस्मादपोह्यासद्वादिपक्षमासुरमस्तीत्येवात्मोपलब्धव्यः सत्कार्यबुद्ध्याद्युपाधिः । यदा तु तद्रहितोऽविक्रिय आत्मा कार्यञ्च कारणव्यतिरेकेण नास्ति वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यमिति श्रुतेः तदा तस्य निरुपाधिकस्यालिङ्गस्य सदसदादिप्रत्ययविषयत्ववर्जितस्यात्मनस्तत्त्वभावो भवति । तेन च रूपेणात्मोपलभ्यत इत्यनुवर्त्तते । तत्राप्युभयोः सोपाधिकनिरुपाधिकयोरस्तित्वतत्त्वभावयोर्निर्द्धारणार्था षष्ठी । पूर्वमस्तीत्येवोपलब्धस्यात्मनः सत्कार्योपाधिकृतास्तित्वप्रत्ययेनोपलब्धस्येत्यर्थः । पश्चात्प्रत्यस्तमितसर्वोपाधिरूप आत्मनस्तत्त्वभावो विदिताभ्यामन्योऽद्वयस्वभावो नेति ह्यस्थूलमनण्वह्रस्वमदृश्येऽनात्म्येऽनिलय इत्यादिश्रुतिनिर्द्दिष्टः प्रसीदत्यभिमुखीभवति आत्मनः प्रकाशनाय पूर्वमस्तीत्युपलब्धवत इत्येतत् ॥ १३ ॥

एवं परमार्थदर्शिनः यदा यस्मिन् काले सर्वे कामाः कामयितव्यस्यान्यस्याभावात्प्रमुच्यन्ते विशीर्य्यन्ते येऽस्य प्राक् प्रति-

---

सोपाधिकस्यात्मनो ज्ञानान्मुक्त्यसम्भवान्निरुपाधिकज्ञानायापि प्रयतितव्यमित्याह । यदा त्विति ॥ सोपाधिके प्रथमं स्थिरीभूतस्य तद्द्वारेण लक्ष्यपदार्थावगमे सति क्रमेण वाक्यार्थावगतिः सम्भाव्यत इत्याह । तत्राप्युभयोरित्यादिना ॥ सदुपलभ्यमानकार्य्यमुपाधिर्यस्य कारणत्वस्य तत्कृतो योऽस्तित्वप्रत्ययः कारणत्वादस्तिपर आत्मेति तेनोपलब्धस्येति योजना ॥ १३ ॥

सर्वे कामा इति । प्रवृत्तफलकर्मोपस्थापिते शरीरस्थितिनिमित्तान्नपानादौ प्रवृत्तिकारणेच्छाव्यतिरिक्ताः सर्वे कामाः

अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ॥ १४ ॥
यदा सर्वे प्रभिद्यन्ते हृदयस्येह ग्रन्थयः ॥ अथ मर्त्योऽमृतो भवत्येतावदनुशासनम् ॥ १५ ॥

---

बोधाद्विदुषो हृदि बुद्धौ श्रिता आश्रिताः। बुद्धिर्हि कामानामाश्रयो नात्मा कामः सङ्कल्प इत्यादिश्रुत्यन्तराच्च। अथ तदा मर्त्यः प्राक् प्रबोधादासीत् स प्रबोधोत्तरकालमविद्याकामकर्म्मलक्षणस्य मृत्योर्विनाशादमृतो भवति गमनप्रयोजकस्य वा मृत्योर्विनाशाद्गमनानुपपत्तेः। अत्रैव प्रदीपनिर्व्वाणवत्सर्व्वबन्धनोपशमाद्ब्रह्म समश्नुते ब्रह्मैव भवतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

कदा पुनः कामानां मूलतो विनाश इत्युच्यते। यदा सर्व्वे प्रभिद्यन्ते भेदमुपयान्ति विनश्यन्ति हृदयस्य बुद्धेरिह जीवत एव ग्रन्थयो ग्रन्थिवद्दृढबन्धनरूपा अविद्याप्रत्यया इत्यर्थः। अहमिदं शरीरं ममेदं धनं सुखी दुःखी चाहमित्येवमादिलक्षणास्तद्विपरीतब्रह्मात्मप्रत्ययोपजननाद्ब्रह्मैवाहमस्म्यसंसारीति विनष्टेष्वविद्याग्रन्थिषु तन्निमित्ताः कामा मूलतो विनश्यन्ति। अथ मर्त्योऽमृतो भवत्येतावद्ध्येतावदेवैतावन्मात्रं नाधिकमस्तीत्याशङ्का कर्त्तव्या। अनुशासनमनुशिष्टिरुपदेशः सर्व्ववेदान्तानामिति वाक्यशेषः ॥ १५ ॥

---

काम्येन ज्योतिष्टोमादिना स्वर्गं प्रपत्स्यामि वैपुल्यराधनेन जनं वशीकरिष्यामीत्येवमादयः स्वर्गादिदेहेष्वप्यहमेव तिष्ठामि। तद्भोगाश्च प्राप्ता एवाप्राप्तविषयस्य कामो व्यर्थो मिथ्या चासाविति विचारेण विशीर्य्यन्त इत्यर्थः। कामाश्रय आत्मेति वैशे-

## शतञ्चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्द्धानमभिनिः-

निरस्तशेषविशेषव्यापिब्रह्मात्मप्रतिपत्त्या प्रभिन्नसमस्ताविद्यादिग्रन्थेर्जीवत एव ब्रह्मभूतस्य विदुषो न गतिर्विद्यत इत्युक्तम् । अत्र ब्रह्म समश्नुत इत्युक्तत्वान्न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति । ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतीति श्रुत्यन्तराच्च । ये पुनर्मन्दब्रह्मविदो विद्यान्तरशालिनश्च ब्रह्मलोकभाजो ये तद्विपरीताः संसारभाजस्तेषामेष गतिविशेष उच्यते । प्रकृतोत्कृष्टब्रह्मविदो विद्याफलस्तुतये । किञ्चान्यदग्निविद्या पृष्टा प्रत्युक्ता च । तस्याश्च फलप्राप्तिप्रकारो वक्तव्य इति मन्त्रारम्भः । तत्र शतञ्च शतसङ्ख्याका एका च सुषुम्ना नाम पुरुषस्य हृदयाद्विनिःसृता नाड्यः शिरास्तासां मध्ये मूर्द्धानं भित्त्वाऽभिनिःसृता निर्गता एका सुषुम्ना नाम तयाऽन्तकाले हृदये आत्मानं वशीकृत्य योजयेत् । तया नाड्योर्द्ध्वमुपर्य्यायन् गच्छन्नादित्यद्वारेणामृतत्वममरणधर्मत्वमापेक्षिकम् । आभूतसंप्लवं स्थानममृतत्वं हि भाष्यत इति स्मृतेः । ब्रह्मणा वा सह कालान्तरेण मुख्यममृतत्वमेति भुक्त्वा भोगाननुपमान् ब्रह्मलोकगतान् विष्वक् नानाविधगतयोऽन्या

---

धिकमतं श्रुतिवाह्यत्वान्नादरणीयमेवेत्याह । बुद्धिर्हीति ॥ कामप्रविलयस्य सुषुप्तेऽपि भावादमृतत्वचिह्नत्वं भवतीति मत्वाह । कदा पुनरिति ॥ १४ ॥ १५ ॥

प्रकरणविच्छेदेनोक्तस्य सम्बन्धं दर्शयति । निरस्ताशेषेत्यादिना ॥ पदभाणिभास्करेण प्रकरणाद्ब्रह्मविद्विषयैवेयं गतिरिति तदसङ्गतिश्रवणेन लिङ्गेन परिच्छिन्ने चामानयोग्येऽस्या गतेः सम्बन्धागमे सुदुर्ब्बलेन प्रकरणेन प्रकृतब्रह्मवित्सम्बन्धानु

स्तैका ॥ तयोर्द्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति ॥ १६ ॥

अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तरात्मा सदा जनानां हृदये सन्निविष्टः । तं स्वाच्छरीरात् प्रवृहेन्मुञ्जादिवेषीकां धैर्य्येण । तं विद्याच्छुक्रममृतं तं विद्याच्छुक्रममृतमिति ॥ १७ ॥

मृत्युप्रोक्तान्नचिकेतोऽथ लब्ध्वा विद्यामेतां योग-

---

नाड्य उत्क्रमणे निमित्तं भवन्ति संसारप्रतिपत्त्यर्था एव भवन्तीत्यर्थः ॥ १६ ॥

इदानीं सर्व्ववल्लयर्थोपसंहारार्थमाह । अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तरात्मा सदा जनानां सम्बन्धिनि हृदये सन्निविष्टो यथा व्याख्यातस्तं स्वादात्मीयाच्छरीरात्प्रवृहेदुद्यच्छेन्निःकर्षेण पृथक्कुर्य्यादित्यर्थः। किमिवेत्युच्यते । मुञ्जादिवेषीकाम् अन्तस्थां धैर्य्येणाप्रमादेन ॥ तं शरीरान्निष्कृष्टं चिन्मात्रं विद्याद्विजानीयाच्छुक्रं शुद्धममृतं यथोक्तं ब्रह्मेति । तं विद्याच्छुक्रममृतमिति द्विर्वचनमुपनिषत्समाप्त्यर्थमिति ॥ १७ ॥

विद्यास्तुत्यर्थोऽयमाख्यायिकार्थोपसंहारोऽधुनोच्यते । मृत्युप्रोक्तां यमोक्तामेतां विद्यां ब्रह्मविद्यां योगविधिञ्च कृत्स्नं समस्तं

---

पपत्तेः । नाड्यन्तराणामपि सत्सम्बन्धप्रसङ्गाच्छ्रुतिविरुद्धप्रसङ्गाच्च । विस्तरस्य प्रकटार्थे द्रष्टव्यः ॥ ६ ॥

आत्मानं देहमधिकृत्य वर्त्तत इत्यध्यात्मं प्रत्यक्स्वरूपमेव ब्रह्म प्राप्य विमृत्युर्भवति ॥ नान्यद्रूपमर्च्चिरादिमार्गगम्यं प्राप्य ।

विधिञ्च कृत्स्नम् । ब्रह्मप्राप्तो विरजोऽभूद्विमृत्यु र
न्योऽप्येवं यो विदध्यात्ममेव ॥ १८ ॥

सहनाववतु सह नौ भुनक्तु सह वीर्य्यं करवावहै

---

सोपकरणं सफलमित्येतन्नाचिकेतोऽथ वरप्रदानान्मृत्योर्लब्ध्वा प्राप्येत्यर्थः । किन्च ब्रह्मप्राप्तोऽभून्मुक्तोऽभवदित्यर्थः । कथं विद्याप्राप्त्या विरजो विगतधर्म्माधर्म्मौ विमृत्युर्विगतकामाविद्यश्च सन् पूर्व्वमित्यर्थः । न केवलं नचिकेता एव अन्योऽपि य एवं नचिकेतोवदध्यात्ममेवं निरुपचरितं प्रत्यक्स्वरूपं प्राप्य तमेवेत्यभिप्रायः ॥ नान्यद्रूपमप्रत्यग्रूपं तदेवमध्यात्ममेवमुक्तप्रकारेण यो वेद विजानाति एवंवित्सोऽपि विरजः सन् ब्रह्मप्राप्त्या विमृत्युर्भवतीति वाक्यशेषः ॥ १८ ॥

अथ शिष्याचार्य्ययोः प्रमादकृतान्यायेन विद्याग्रहणप्रतिपादननिमित्तदोषशमनार्थेयं शान्तिरभिधीयते । सह नावावामवतु पालयतु विद्यास्वरूपप्रकाशनेन । कः । स एव परमेश्वर उपनिषत्प्रकाशितः । किन्च सह नौ भुनक्त तत्फलप्रकाशनेन नौ पालयतु । सहैवावां विद्याकृतं वीर्य्यं सामर्थ्यं करवावहै निष्पादयावहै । किन्च तैजस्वि नौ तेजस्विनोरावयोर्यदधीतं तत्स्वधीतमस्तु । अथ वा तेजस्वि नावावाभ्यां यदधीतं तदधीव तेजस्वि वीर्य्यवदस्त्वित्यर्थः । माविद्विषावहै शिष्याचार्य्यावन्योन्यं प्रमादकृताभ्यामध्ययनाध्यापनदोषनिमित्तं द्वेषं मा

---

संयोगस्य विनियोगवासनात्वादित्यर्थः । एवंशब्दस्य विच्छब्देन सह सम्बन्ध एवंविधः । एवंविदिति ॥ इति श्रीमच्छङ्करस्य

तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः । हरिः ॐ ॥१६॥

इति कठोपनिषदि द्वितीयाध्याये षष्ठी वल्ली समाप्ता ॥६॥ ॐ तत्सत् ॥ ॐ ॥

करवावहा इत्यर्थः ॥ शान्तिः शान्तिः शान्तिरिति त्रिर्वचनं सर्व्वदोषोपशमनार्थम् ॥ इत्युपनिषत्समाप्त्यर्थः ॥ १६ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्य्यस्य श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ काठकभाष्ये द्वितीयाध्याये षष्ठी वल्ली समाप्ता ॥ ६ ॥ इति कठोपनिषद्भाष्यं सम्पूर्णम् ॥

ओं तत्सत् ओं ॥

कठोपनिषद्भाष्यटीका श्रीमदानन्दज्ञानकृता समाप्ता ॥१७॥१८॥

ओं हरिः ओं ॥